

Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét

Contents

Nhị Thiếu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét	2
1. Chương 1: Cứu Người	2
2. Chương 2: Bị Bắt Về Nhà	3
3. Chương 3: Lần Cuối Cùng	4
4. Chương 4: Xem Mặt	5
5. Chương 5: Cuối Cùng Cũng Bị Đuổi Khỏi Nhà	6
6. Chương 6: Ngoan Ngoãn Làm Vị Hôn Phu	8
7. Chương 7: Ở Nhà Mới	9
8. Chương 8: Trốn Đi	9
9. Chương 9: Ở Nhà Nyc	10
10. Chương 10: Cô Thật To Gan	11
11. Chương 11: Tên Biến Thái	13
12. Chương 12: Vị Hôn Phu Của Cậu Có Phải Người Không?	14
13. Chương 13: Kẻ Bị Đánh	15
14. Chương 14: Bạn Diễn	16
15. Chương 15: Hợp Đồng	18
16. Chương 16: Nữ Công Da Cháy	19
17. Chương 17: Phải Học Nấu Ăn	20
18. Chương 18: Đã Tìm Ra Rồi	21
19. Chương 19: Âm Mưu Biến Thái	22
20. Chương 20: Trường Mới	23
21. Chương 21: Học Sinh Mới	25
22. Chương 22: Tình Địch Đối Đầu	26
23. Chương 23: Bar A.w	28
24. Chương 24: Bầy	29
25. Chương 25: Kế Hoạch Thuần Phục Nghi Trọng	31
26. Chương 26: Chồng Đi Vắng	32
27. Chương 27: Người Trong Lòng Của Duy Khánh	33
28. Chương 28: Cậu Nhìn Giống Con Gái	34
29. Chương 29: Sweet Cat	35
30. Chương 30: Ôm	36
31. Chương 31: Không Thích Bị Cắm Sừng	37
32. Chương 32: 3 Người Một Phòng	38
33. Chương 33: Nằm Cùng Giường Tầng Với Ai?	40
34. Chương 34: Tổ Tình	41
35. Chương 35: Mất Máu	42
36. Chương 36: Không Thề Tha Thứ	42
37. Chương 37: Hình Phạt Kết Thúc, Không Cần Đi Học Nữa!	44
38. Chương 38: Gói Ôm Hình Người	45
39. Chương 39: Ra Nước Ngoài	46
40. Chương 40: Truyền Máu	47
41. Chương 41: William R.s	48

42. Chương 42: Tiệc	49
43. Chương 43: Hôn	50
44. Chương 44: Chúc Phúc Của Lý Hàn Minh	50
45. Chương 45: Khu Vui Chơi	52
46. Chương 46: Bữa Tối Dưới Ánh Nến	53
47. Chương 46: Bữa Tối Dưới Ánh Nến	53
48. Chương 47: Thony Bảo Bảo	55
49. Chương 48: Chiến Dịch Tranh Sủng Của Duy Khánh	56
50. Chương 49: Váy Cưới	57
51. Chương 50: Lễ Cưới Ngọt Ngào Nhất	58
52. Chương 50: Lễ Cưới Ngọt Ngào Nhất	59
53. Chương 51: Đại Thiểu Gia Nhà Họ Trần	59
54. Chương 52: Mộc Liên Bảo	60
55. Chương 53: Du Thuyền	62
56. Chương 54: Anh Không Thể Mất Em	63
57. Chương 55: Thư Kí Tổng Tài	63
58. Chương 56: Ngày Đầu Đi Làm	65
59. Chương Lỗi :3	66
60. Chương 57: Đi Cửa Sau	67
61. Chương 58: A.w Vs Sn	67
62. Chương 59: Tâm Sự Của Duy Khánh	68
63. Chương 60: Mục Hy	70
64. Chương 61: Bạn Gái Của Trần Tử Hàn	71
65. Chương 62: Bạn Gái Của Trần Tử Hàn (2)	72
66. Chương 63: Mỹ Nữ Vs Mỹ Nữ	74
67. Chương 64: Một Nhà Ba Người?	75
68. Chương 65: End	78

Nhị Thiểu Gia, Xin Anh Cách Xa Tôi Một Mét

Giới thiệu

Đây là truyện đầu tay, mong mng ủng hộ! Nếu edit hoặc cop thì báo với ad 1 tiếng ạ =))Tập 1 của C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-thieu-gia-xin-anh-cach-xa-toi-mot-met>

1. Chương 1: Cứu Người

Kì Hân lẩn qua lẩn lại một lúc. Sau đó không can tâm mà lồm cồm bò xuống giường, thay quần áo chuẩn bị đi cứu người.

Mắt trái cô giật giật, coi như lần cuối vậy!

.....

Tiếng mở cửa thu hút ánh nhìn của mọi người trong Bar R.

Một cô gái đang từ từ tiến vào. Cả người cô do mặc quá nhiều áo phao dày nên trở nên thật cồng kềnh. Ở ngoài còn khoác thêm áo mưa. Cô đội mũ trùm kín đầu. Khuôn mặt không hề ưa nhìn, còn có nốt ruồi to đùng ở gần mép.

Huống chi bây giờ còn là mùa hè, cô ăn mặc như vậy quả là nóng đến chết a~!

Tất cả đều tránh xa cô. Kì Hân thấy vậy liền thầm cười trộm. Quả nhiên là thành công!

Cô đi lên phòng VIP số 5, hít một hơi rồi không khách khí mà đập cửa xông vào.

“Rầm!”

Cánh cửa bị đập bay. Ở trong phòng có khoảng sáu người bao gồm cả Phương Ly, bạn thân cô đang dán chặt mắt về phía “cô gái xấu xí” đang đứng ở cửa.

Phương Ly mừng đến chết đi, vùng vẫy ra khỏi vòng tay của một người. Cô càng giãy dụa, người kia ôm càng chặt.

Bóng tối như bao phủ cả khuôn mặt người kia, trông vô cùng đáng sợ nhưng thu hút, chỉ lộ ra đôi chân dài đang thoải mái bắt chéo, cả thân người to lớn như bị màu đen nuốt chửng.

” A... Hân! Mình ở đây!” Phương Ly gào to lên.

Kì Hân đảo mắt khắp căn phòng, không do dự tiến đến kéo cô bạn thân ra.

Phương Ly vội vàng chạy ra sau lưng Kì Hân. Mặt mũi đỏ bừng, chống tay xuống đầu gối thở dốc.

Kì Hân thấy đối phương không có phản ứng gì, định kéo tay Phương Ly đi về thì một giọng nói lạnh lùng như tảng băng chậm rãi vang lên:

” Ai cho các người đi?”

Cả 2 cùng sững người. Người trong bóng tối lười nhác ngồi thẳng dậy. Khuôn mặt đẹp trai nửa sáng nửa tối đập vào mắt cô.

Anh ta kéo tay Kì Hân lại. Cô mặt mũi trắng bệch, sau đó thầm thở dài, nhắm mắt lại: “Lần này chết thật rồi!”

Quả nhiên...

“Phụt!”...

Mặt người kia dính đầy máu!!!

2. Chương 2: Bị Bắt Về Nhà

Chương 2: Bị bắt về nhà

Nếu biết trước như vậy đã chạy xa một chút...

=====

Kì Hân mang theo tâm trạng vô cùng tốt đến trường...

Ở lớp, hầu như không ai chú ý tới cô. Vì cô quá nhỏ bé, trong lớp đều không bao giờ mở miệng. Hơn nữa, nguyên nhân chủ yếu chính là ngoại hình của

cô...

Kì Hân lúc nào cũng trang điểm làm cho khuôn mặt mình vô cùng khó coi.

Người ngoài nhìn vào đều không dám đến gần. Đó cũng chính là mục đích của cô.

Thứ nhất, là để trốn tránh.

Thứ hai, là để ít tiếp xúc với... con trai!

Chắc chắn ai cũng thấy lí do này vô cùng củ chuối. Nhưng đó là sự thật. Kì

Hân chính là bị mắc bệnh...“sợ đàn ông”!

Chỉ cần là nam, trên 8 tuổi, đứng gần cô 1 mét thì mặt mũi cô vô cùng xanh xao, có thể sẽ nôn ra hết! Còn nếu đứng ngay sát, thậm chí chạm vào, cô liền lập tức phụt máu mũi.

Xui xẻo hơn là, nhóm máu của cô lại thuộc loại cực hiếm! AB Rh âm tính!

Ngoài mẹ cô có trùng nhóm máu ra thì có vô cùng ít người mang dòng máu này!

.....

Trong lúc đang suy nghĩ vẩn vơ, một đám người áo đen tiến đến chỗ Kì Hân.

Cô lười biếng nhìn họ.

Đến lúc nhìn xong rồi, trên mặt nổi lên ba vạch đen...

Họ toàn là nữ! Còn nhiều người như vậy... chắc chắn là người do mẹ cô sai tới ==”

Kì Hân hoảng hốt đứng dậy, chạy như điên!

Nhưng chưa đến một giây sau, cô đã bị bà chị vạm vỡ nhất túm cổ như túm gà nhấc lên.

” A... Ó...” Kì Hân liều mạng giãy dụa. Cuối cùng vẫn không có tác dụng!

Cô thở dài, cảm nhận được mũi kim đâm vào tay mình, sau đó nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Quả nhiên, cô sẽ bị sớm bắt về nhà.

Nếu biết trước như vậy thì cô đã trốn đi xa hơn...

=====

3. Chương 3: Lần Cuối Cùng

Chương 3: Lần cuối cùng

Con gả cho thanh mai trúc mã không được sao?...

=====

“Rầm rầm rầm”!

” Tiểu Hân, con mau mở cửa ra! Mau mở ra! Nếu không mẹ sẽ cho người

phá cửa!” Kì phu nhân- Triệu Nguyệt, mẹ Kì Hân đứng trước cửa phòng cô, ra sức đập vào cánh cửa. Mặt mũi bà đỏ bừng, tóc tai rối bù.

Kì phu nhân ơi là Kì phu nhân ~ hình tượng dịu dàng sang trọng quý phái hàng ngày của bà đâu mất rồi?...

Kì Hân ở lì trong phòng. Cô như kiến bò trong chảo, đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần. Cánh cửa phòng bị cô khóa lại bằng hàng chục ổ khóa lớn nhỏ. Tất cả giường, tủ, sofa đều bị cô để làm vật chèn cửa!

Cô mếu máo:

” Mama~ Mama có thương con không?”

“Mama thương con chứ! Vì thương con nên mới bảo con mở cửa ra!” Kì phu nhân vội vàng trả lời.

Mặt Kì hân đen thui:

“Mama, kể từ khi con bị đưa về nhà, con đã đi xem mắt tổng cộng là 49 lần, trong đó số lần bị phụt máu mũi đều không dưới 20 lần. Mama~ Mama đừng ép con đi có được không?”

” Thôi, không cần ép nó!” Kì lão gia ho khan, khuyên Kì phu nhân.

Kì phu nhân cuối cùng cũng dừng tay, nhưng lại sụt sịt giả vờ khóc:

” Con gái bảo bối, mẹ vô cùng lo cho con. Nhưng mà sản nghiệp của Kì gia đều trông chờ vào con! Bố và ông nội đã tốn bao công sức để lập nên Kì gia.

Con nhất định phải giữ lấy nó!”

Kì Hân vẫn cứng cỏi cãi lại:

” Mama... con là nhóm máu hiếm, nhờ đâu mất máu mà chết thì sao?”

” A~ Không sao! Mẹ truyền máu cho bảo bối. Sau khi xem mặt xong nhất định sẽ bảo quản gia hàng ngày làm cơm gan heo tắm bổ cho con!”

Kì Hân á khẩu, cãi không nổi, đành miễn cưỡng đi thay quần áo, mở cửa ra...

” Mẹ à ~ Con gả cho thanh mai trúc mã không được sao?”

” Ai cũng được, nó tuyệt đối không được!” 2 vị trưởng bối nghiêm mặt, lạnh lùng ra lệnh.

Kì Hân uất ức cắn môi, không cam chịu đi theo 2 người ra xe.

=====

4. Chương 4: Xem Mặt

Chương 4: Thông gia

Anh ta mỉm cười: “Người lần trước chính là tôi!”...

=====

Sự chú ý của nhà hàng Galaxy đều tập trung ở gia đình họ.

Đúng là ” một nhà ba người”, vô cùng hạnh phúc, vô cùng ấm áp.

Vị phu nhân kia mặc váy dài đến ống chân, cả người đều tản ra khí chất quý phái.

Vị đại gia kia tuy đã gần 50 nhưng không hề mất đi vẻ phong độ cùng thành đạt.

Vị tiểu thư đi sau có thể gọi là “tuyệt sắc giai nhân”, xinh đẹp không kể xiết!

Cô mặc váy xanh dương dài đến đầu gối. Mái tóc xoăn dài thả tự nhiên. Khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người. Da trắng nõn, một chút tì vết cũng không có.

Làm người ta muốn tiến đến véo một cái. Đôi môi anh đào đỏ mọng khê mở ra.

Nhìn cô như thiên sứ giáng trần, cả người bao phủ ánh hào quang. Đường như toàn bộ tinh hoa trên vũ trụ đều tập trung vào người con gái này.

Cả 3 người bước lên lầu. Kì phu nhân dừng lại trước cửa phòng VIP số 5, tao nhã mở cửa.

Kì Hân do dự đứng ngoài, ra hiệu bảo 2 người vào trước. Sau đó cô lấy chiếc khăn tay màu đen, quấn quanh đầu, che mắt lại.

Kì Hân hít thở sâu, đi vào trong phòng...

Coi như hiến máu nhân tạo lần cuối vậy!

.....

Căn phòng vô cùng rộng, trang trí theo phong cách phương Tây. Đèn chùm màu vàng chiếu xuống, tạo nên một không gian sang trọng của giới thượng lưu.

Kì Hân không nhìn thấy đường, mò mẫm từng bước đi vào. Sau cùng đụng trúng vào một khuôn ngực to lớn. Mùi hương bạc hà truyền thẳng vào mũi cô.

3 giây sau, cô cười “haha”:

“Mama à ~ Chúng ta về. Lần này nhất định là không được!”

Kì phu nhân tao nhã uống trà:

” Tại sao không được?”

Kì Hân chưa cởi khăn ra, ngửa đầu lên trời:

” Tất nhiên là vì con bị phụt máu rồi! Haha...”

” Máu đâu?” Bà vui vẻ nhìn cô

Mặt cô lập tức đen thui, hoảng hốt cởi khăn ra:

” Máu đâu?” cô quệt tay qua mũi, thấy không có gì thì há mồm ” Tại sao lại không có?” Cô và anh ta còn đứng gần nhau như vậy...

Cô ngẩng mặt lên. Một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt cô. Chính là người hôm trước!

Anh ta cũng nhìn cô, mặt đỏ bừng, vai rung rung. Quả là đang nhịn cười rất khổ sở.

Thấy sự hoảng hốt trong mắt cô thì cười:

” Lần trước chính là tôi...”

Cô gật đầu lịch sự. Cùng một con người sao có thể thay đổi chóng mặt như vậy?

Anh ta hôm đó rõ ràng là lạnh như tảng băng. Hôm nay lại ấm áp ang theo vài phần lười biếng. Hơn nữa, tại sao hôm đó cô phụt máu, mà hôm nay lại không sao?...

” Tiểu Hân à, không cần bàn cãi gì nữa...”

Kì phu nhân tự nhiên nói, sau đó bắt đầu bàn chuyện cưới hỏi với “thông gia”

=====

5. Chương 5: Cuối Cùng Cũng Bị Đuổi Khỏi Nhà

Chương 5: Cuối cùng cũng bị đuổi khỏi nhà

“Hôn nhân thương mại?”...

=====

“Mẹ à ~~ Không thể như vậy được ~ Con không thể tới nhà anh ta ở! Nam nữ thụ thụ bất tương thân nha!”
Kì Hân bắt mắt nhìn bà Triệu Nguyệt. Tại sao lại như vậy chứ? Cô mới đi xem mắt hôm qua mà hôm nay đã bị đuổi khỏi nhà rồi!

“Cái gì à nam nữ thụ thụ bất tương thân? Con sắp là người của Trần gia ồi, không thể nói như vậy!” Bà Triệu Nguyệt nghiêm mặt.

Kì Hân bĩu môi:

“Mẹ à ~ Tại sao con phải gả cho cậu ta chứ?”

“Tiểu Hân, Trần gia đã giúp nhà chúng ta rất nhiều!”

“Hôn nhân thương mại?” Kì Hân khoanh tay phun ra bốn chữ.

“Không hẳn là như thế!” Con bé này, không thể độc mồm độc miệng hơn được sao?

“Con không đi đâu hết!” Cô quay ngoắt đầu sang một bên.

“Con không đi, mẹ sẽ cắt toàn bộ tiền hàng tháng, đóng băng tất cả các thẻ ngân hàng của con!”

Kì Hân xoa xoa cằm:

“Vậy con đến nhà Tiểu Uyển tạm trú vậy!” (Y Y: Tiểu Uyển ở đây là Lăng Uyển trong “Lời tỏ tình của quỷ” nhé)

“Con thử đi xem!”

“Con đi...”

Triệu phu nhân nhếch khóe miệng:

“Tiểu Uyển không ở một mình nữa, nó đang ở cùng với hôn phu, con có sang ở không?”

Kì Hân trợn mắt, há mồm. Sau đó lại thay đổi thái độ:

“Mẹ gạt con chứ gì! NYC (Cách gọi của 2 bạn ý mà :v) có nói gì với con đâu...”

Bà Triệu Nguyệt vỗ vỗ trán:

“Nha đầu này, mẹ gạt con làm gì chứ? Nó đang ở cùng với hôn phu!”

Cô phùng mang trợn mắt, gào ầm ỹ:

“Là ai, là ai cướp NYC của ta??”

“Bảo bối, con bây giờ ra khỏi nhà cũng chẳng còn chỗ dung thân! Ngoan ngoan đi~~”

Kì Hân không cam chịu cắn môi:

“Còn có Phương Ly!”

“Con bé bị đưa ra nuowcs ngoài ở cùng với anh nó rồi!”

“...”

Mặt cô hiện lên ba vạch đen. Cuối cùng đành phải theo mẹ đến nhà chồng...

=====

Duy Khánh ngồi vắt chân lên bàn, chăm chú suy nghĩ một số việc.

Tiếng chuông cửa vang lên, anh ra mở cửa.

“Con về tương lai!” Triệu phu nhân ở đằng sau cánh cửa tươi cười. Đằng sau bà còn có Kì Hân.

“Mẹ, mẹ vào uống nước!”

“Không không, mẹ chỉ đến giao bảo bối lại cho con thôi... Bảo bối ~ Chơi vui vẻ!~~”

Bà nói xong lên ô tô đi mất hút.

Chiếc xe vừa đi khuất, Duy Khánh đã mặt lạnh như tiền ra lệnh:

“Cô, mau vào nhà!”

Kì Hân không nói không rằng xách một vali to dùng vào nhà.

Hơ hơ... Anh a có được tính là người hai mặt không?...

=====

6. Chương 6: Ngoan Ngoãn Làm Vị Hôn Phu

Chương 6: Ngoan ngoãn làm vị hôn phu

3 năm sau tôi cưới cô!...

=====

Nhiệt độ căn phòng như được giảm xuống mức thấp nhất...

Duy Khánh dán chặt ánh mắt trên người cô. Kì Hân không quen, quay mặt đi nơi khác.

” Từ giờ cô sẽ ở đây!” Giọng nói của anh mang đầy sự bá đạo cùng ngang ngược.

Anh ta nghĩ cái gì vậy? Đầu óc ngập nước sao? Cô đâu phải ôsin của anh ta, tại sao phải nghe lời?

Trong lòng Kì Hân thầm chửi rủa cùng phỉ nhổ nhưng vẫn lên tiếng:

” Được, tôi ở đây.”

Anh hài lòng nhìn cô, bỏ lại một câu trước khi đứng dậy:

” Ngoan ngoãn làm vị hôn phu của tôi trong 3 năm cho tốt. 3 năm sau tôi cưới cô!”

Ô... 3 năm sau cưới cô? Còn nói làm vị hôn phu cho tốt?

Anh ta thật buồn cười!

Anh đang định đi lên cầu thang thì cô gọi anh lại;

” Trần thiếu gia, anh có thể đáp ứng 3 nguyện vọng của tôi không?”

Anh quay mặt lại nhìn cô, tỏ ý “cô nói đi”. Kì Hân trong lòng mắng anh ta tại sao lại kiêu ngạo như thế, cười:

” Thứ nhất, cách xa tôi... một mét...” Cô quan sát mặt Duy Khánh, không thấy có gì thay đổi liền nói tiếp:

” Thứ hai, sau mười một giờ đêm không được gõ cửa hay vào phòng tôi, cũng không được mang phụ nữ hay đàn ông về nhà...”

Mặt Duy Khánh đen lại. Cô đang nói “đàn ông”? Bảo anh giới tính không bình thường?

“Thứ ba, chuyện của tôi giao tiếp với ai anh không cần quản! Tôi cũng sẽ không bận tâm đến chuyện của anh!”

Duy Khánh suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Chẳng phải chỉ là hôn nhân thương mại hay sao? Không cần để tâm nhiều tới cô!

=====

7. Chương 7: Ở Nhà Mới

Chương 7: Ở nhà mới

Chương 7: Ở nhà mới

Cô chửi đến mười tám đời tổ tiên nhà anh ta...

=====

Kì Hân tắm xong liền trèo lên giường, cẩn thận khóa cửa lại.

Cô lẩn qua lẩn lại ra sao cũng không ngủ được, nằm chửi tên Trần thiếu gia kia:

”Thật đáng ghét. Thì ra hôm đó đều là đóng kịch! Đóng cũng thật xuất sắc đi!”

”Quả là kiêu ngạo! Anh nghĩ mình là ai? Là ai chứ? Đồ mặt ngựa thối tha! Bản cô nương đây bây giờ còn phải nhịn, nhưng sau này tuyệt đối không tha cho anh! Làm vị hôn phu 3 năm? Được! Ta đợi! Sau đó kết hôn? Được! Kết hôn xong liền ly hôn! Vẹn cả đôi đường!...”

Cô nằm đó chửi bới loạn xạ, không biết ở cạnh phòng mình, có một người sắc mặt vô cùng u ám. Anh nhìn vào tường như muốn đâm thủng tường, xuyên qua đó trừng trị tên nha đầu thối không biết phải trái kia!

Tại sao anh lại nghe được?

Đây vốn dĩ là phòng không cách âm! Mọi âm thanh từ bên kia đều có thể truyền qua bên này. Mọi động tĩnh của cô, anh đều có thể biết.

Kì Hân vẫn vô cùng ngây thơ, vắt chân lên chửi đến mười tám đời tổ tiên nhà anh ta, chửi cho đến khi bở tức thì chuông điện thoại vang lên...

Cô nhìn thấy tên trên màn hình, lòng nhảy nhót loạn xạ. Anh ngồi bên phòng kia cũng có thể nghe thấy...

”Alo...” Cô nhắc máy, lập tức từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ồm ồm như ánh mặt trời. Cô nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng anh lúc đó như thế nào.

”Minh, sao lại gọi cho em vậy?” Giọng nói cô dịu dàng như nước, giống như mèo con được cưng chiều.

”Không sao... Bảo bối, em có khỏe không vậy?”

”Em rất khỏe, cũng rất nhớ anh! Bao giờ anh về nước?”

Minh bật cười:

”Bảo bối, xử lí xong chuyện anh liền về nước, được không?”

...

Nói xong, cô liền cúp máy. Nhớ đến thanh mai trúc mã, cảm giác ngọt ngào lại tràn ngập.

Anh ở phòng bên kia nhắm mắt, cả người tản ra hơi lạnh: đây có thể coi là “ngoại tình” không?

=====

8. Chương 8: Trốn Đi

Chương 8: Trốn đi

Kĩ thuật phá khóa này... quả thực rất hữu ích! Hắc hắc

~~=====

Nửa đêm...

Kì Hân thay bộ đồ đen bóng, mái tóc buộc cao lên. Cô lặng lẽ mở cửa, nhón chân đi xuống cầu thang. Sao cô cứ cảm thấy như mình đang lén lút vụng trộm... Như là đang làm việc gì xấu xa, tuyệt đối không được để người ngoài biết...

Cô men theo cầu thang đi xuống. Ở dưới nhà không bật điện, vô cùng tối. Kì Hân dựa vào trí nhớ để lần mò vị trí cánh cửa. Cô dang tay về phía trước, đến khi tay sờ vào cửa thì rút trong túi ra đèn pin mini. Cô vừa soi đèn vừa phá khóa cửa.

Kì Hân toát mồ hôi hột. Cánh cửa này... phá khóa thật khó nha!

Mày mò một lúc, cô mới mở khóa được, sau đó lẳng lặng lên ra ngoài, còn không thềm khóa cửa lại.

Hắc hắc... Tôi là đang mời trộm vào chơi với anh đó! Cho anh chừa cái tội kiêu ngạo...

Kì Hân học lỏm kĩ thuật phá khóa từ cậu của cô, chính là hacker kiêm đạo chích nổi tiếng ở hắc bang. Nhờ kĩ thuật này cô mới có thể trốn đi...

Cô trong lòng gửi đến cậu ngàn cái hôn ... Cậu à, cháu cảm ơn cậu

~=====

“Tiểu Uyển... Tiểu Uyển... Mau mở cửa!” Kì Hân đứng ngoài gõ cửa, trong lòng vẫn thấp thỏm. Nhờ đâu anh ta phát hiện ra, sau đó đuổi theo?

Cạch!

Cửa mở ra, Lăng Uyển lộ đầu ra ngoài, nhìn thấy Kì Hân thì vui muốn chết đi:

“NYC~”

“NYC~”

Cả 2 đồng thanh, sau đó ôm lấy nhau.

Gâu gâu gâu...

“Nửa đêm nửa hôm rồi, còn cho ai ngủ nữa không?”

Tiếng chó sủa cùng tiếng gầm của bà chủ nhà làm cả 2 rùng mình. Lăng Uyển kéo Kì Hân vào nhà, khóa cửa lại.

=====

9. Chương 9: Ở Nhà Nyc

Chương 9: Ở nhà NYC

Là tao đang trốn hôn phu của tao!...

=====

Lăng Uyển nhanh chóng khóa cửa lại, sau đó hỏi cô:

” NYC, mày đến đây làm gì thế?”

“À ~ Là tao đang trốn...” Kì Hân bất mãn chu môi lên, lại tưởng tượng đến bản mặt của Duy Khánh.

“Trốn? Nói đi, mày thiếu nợ ai à? Hay bị ai đuổi đánh? Tổng tiền...”

Kì Hân cắt ngang:

“Con xin mẹ đi... Trí tưởng tượng của mẹ thật là phong phú mà!”

Kì Hân nằm xuống đất, tay vất lên trán, thở dài như ông cụ non:

“Tao chính là đang trốn hôn phu của tao!... À phải rồi, mẹ tao nói rằng mày đang ở nhà chồng. Sao lại ở đây?”

Lăng Uyển khó hiểu nhìn cô:

“Tao làm gì có chồng...”

Mặt Kì Hân hiện lên ba vạch đen... Mẹ à ~ Mẹ còn nói với con là mẹ không gạt con...

Kì Hân cúi bộ đồ màu đen ra, tự nhiên nằm xuống giường, ngáp dài một cái:

“Cho tao tạm trú ở đây đi. Tiền nước, tiền nhà bla bla... tao trả đủ ày!”

Nói xong cô nhắm mắt ngủ luôn. Lăng Uyển thì tò mò lay lay cô dậy:

“Này này, hôn phu của mày là ai? Chồng tao là ai? Này... Lợn, mày ngủ luôn à?”

Lăng Uyển vỗ vỗ vào má Kì Hân.

“Mày đúng là con lợn, vừa nằm đã ngủ rồi!”

Lăng Uyển cũng nằm xuống, ngủ theo.

Lúc thấy bên cạnh yên tĩnh, Kì Hân mới mở mắt ra:

“Mày mới là con lợn!” (==”

=====

Y Y: Chương này hơi ngắn :)) Nhưng mà châm ngôn cũ là ngắn đỡ tạo áp lực :)))

10. Chương 10: Cô Thật To Gan

Chương 10: Cô thật to gan!

“Lão đại, cậu muốn mở cửa chờ đối thủ đến chơi à?”...

=====

Cạch!

“Lão đại, cậu chết chưa?” An Vĩnh Phong (trong lời tỏ tình của quỷ) đi vào phòng của Duy Khánh, tò mò hỏi.

Anh rõ ràng là đang ngủ rất say, lại bị giọng nói của An Vĩnh Phong đánh thức, mở bừng mắt, lạnh lùng nhả ra 4 chữ:

“Chết cái đầu cậu!”

An Vĩnh Phong như Sherlock đi lần mò căn phòng, xem xét xem có điều gì bất thường không mới mở miệng:

“Lão đại, tớ biết thân thủ của cậu vô cùng tốt!”

Duy Khánh khoanh tay, vênh mặt:

“Đương nhiên!”

An Vĩnh Phong tặc lưỡi, làm ra vẻ thương hoa tiếc ngọc:

“Thân thủ tốt nhưng mà não ngắn! Cậu không biết trong lúc ngủ mà bị tấn công là rất nguy hiểm à?”

Anh lườm An Vĩnh Phong:

“Ai cần cậu chỉ giáo chứ?”

“Cậu chính là cần tôi chỉ giáo. Lão đại, cậu muốn mở cửa chờ đối thủ đến chơi à?”

Duy Khánh khó hiểu nhìn An Vĩnh Phong. Đầu cậu ta bị sao vậy? Sáng sớm đã đến đây luyện thuyên rồi?

“Cửa nhà cậu mở!” An Vĩnh Phong chỉ xuống dưới tầng.

Duy Khánh vỗ vỗ trán. Rõ ràng hôm qua anh có khóa cửa mà. Vậy chỉ có...

Anh tung chạy sang phòng bên cạnh. Cửa mở, phòng trống không.

Duy Khánh nghiêng răng trèo trẹo. Nha đầu thối cũng thật to gan đi! Dám chơi anh!

Vợ tương lai, nếu em muốn trốn, tôi cho em trốn! Đợi đến khi em chơi vui tôi sẽ bắt em về!

Anh gọi người đến làm lại khóa bằng vân tay. Anh có thể mở cửa cả từ trong lẫn ngoài. Còn cô, chỉ có thể mở từ bên ngoài, không thể mở từ bên trong!

...

Anh rót một cốc nước, tu một ngụm:

“Cậu nửa đêm đến đây làm gì?”

“À... Chính là tình hình ở bên Italy có chút vấn đề. Là thế này, lô hàng...”

Duy Khánh chưa đợi An Vĩnh Phong nói xong đã cướp lời:

“Ngày mai cậu tự mình bay sang giải quyết!”

An Vĩnh Phong lườm Duy Khánh một cái. Chuyện gì cũng là anh làm. Anh ta chỉ

việc ngồi khểnh vắt râu chờ đợi hưởng lợi... Tại sao anh lại làm lão nhị trong bang của anh ta chứ?..

=====

Sáng hôm sau...

“Bùm bùm bùm...”

Tiếng đập cửa đập tan mộng đẹp Duy Khánh và An Vĩnh Phong. Duy Khánh phẩy

phẩy tay, bảo với An Vĩnh Phong đang nằm dưới sàn:

“Cậu xuống mở cửa!”

Duy Khánh bắt mẫn đi ra ngoài. Làm gì có loại người như cậu ta chứ! Vừa phải thay cậu ta xử lý công việc. Ngủ lại một đêm cũng bị nằm dưới đất. Căn phòng bên cạnh tuyệt đối không được vào. Đau lưng muốn chết đi!

An Vĩnh Phong mở cửa ra, đằng sau cánh cửa là 2 khuôn mặt tươi cười.

“Phong à, Khánh đâu?”

“À.. Cậu ấy đang ở trên phòng... a ... ~~ Giải quyết công chuyện!” An Vĩnh Phong gãi đầu, mời An phu nhân và An Lão gia vào nhà.

Anh rót nước xong thì chạy một mạch lên gác:

“Ba mẹ cậu đến!”

Duy Khánh đang mơ màng, nghe thấy câu này thì tung chăn bật dậy.

“Ba mẹ tớ? Ba mẹ tớ... chết rồi... Làm sao đây...”

“Lão đại, cậu làm sao vậy?” An Vĩnh Phong nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh.

“Cậu đến địa chỉ này tìm người tên là Kỳ Hân, có chết cũng phải mang được xác cô ta về đây!”

Duy Khánh nhăn mặt. Anh lại thành ôsin từ lúc nào vậy? Tên này đúng là bá đạo mà...

(Y Y: Chương sau xem AVP đón Kỳ Hân kiểu gì ... Hắc hắc ~~)

=====

11. Chương 11: Tên Biến Thái

Chương 11: Tên biến thái

- Mk!!! Người còn tiến tới, bà đây cho người vô sinh!!

=====

Cốc cốc cốc...

- NYC, mau ra mở cửa đi!

Lăng Uyển ngồi dậy, đánh vào người Kỳ Hân một cái. Ở nhà này, cô là chủ, hay cô ấy là chủ vậy?

Lăng Uyển lão đảo đi ra ngoài, mở cửa

Cửa vừa mở, một nam nhân tướng mạo anh tuấn đứng ngoài, vẻ mặt khoongn cam chịu hỏi cô:

- Xin hỏi ở đây có ai là Kỳ Hân không?

Lăng Uyển gạt đầu theo phản xạ. nào ngờ nam nhân kia lập tức đẩy cô ra, xông thẳng vào nhà. Kỳ Hân vừa dậy, nghe đoạn hội thoại của hai người thì hoảng hốt chạy vào trong bếp.

căn hộ của Lăng Uyển chưa đến 30m vuông, từ cửa có thể nhìn thấy mọi thứ bên trong. Vì vậy, dù cô có chạy như thế nào vẫn sẽ bị nam nhân kia nhìn thấy

~Nam nhân kia đi vào bếp. Lăng Uyển lúc này sức tỉnh, kéo tay An Vĩnh Phong:

- Này, anh định làm gì?

-Tôi đến đón người

- Người là của tôi, ai cho anh đón?

- Kệ cô. Cô tránh ra! Vương tay vương chân bốn thiếu! - An Vĩnh Phong hất Lăng Uyển ra, lại đi vào trong.

Kỳ Hân vớ vội lấy cái chảo, như Super Hero giơ chảo lên.

- NYC cẩn thận hồng chảo! - Lăng Uyển gào thét (Au: __.)

- Tên mặt ngựa kia sai anh tới? - Cô chỉ cái chảo vào mặt An Vĩnh Phong.

- Mặt ngựa... mặt ngựa nào? ... là Duy Khánh? - Anh ngờ nghệch gãi đầu.

Kỳ Hân gạt mạnh đầu:

- Đúng! Chính là tên mặt ngựa đó!

An Vĩnh Phong vỗ vỗ trán:

- Được rồi, kệ mặt ngựa của cô! Nhưng cô phải theo tôi về! - Anh từ từ tiến lên phía cô.

Kỳ Hân hươ hươ chảo trước mặt, gân cổ lên:

- Về? Về đâu?

Anh dùng tay che trước mặt, tiến về phía cô. Khoảng cách giữa 2 người là 1m 50

- Anh rút xa tôi ra! - Kỳ Hân đe dọa. Ai ngờ An Vĩnh Phong không để vào tai, đi về phía trước.

- A~ Cẩn thận một chút! Đừng làm hỏng chảo! - Lăng Uyển ở phải sau ngậm ngùi nhìn vũ khí trên tay Kỳ Hân.

An Vĩnh Phong vẫn nhích lên ~...

- Mk!!! Tôi không đi đâu hết! Anh vào đây tôi sẽ cho anh vô sinh!

An Vĩnh Phong bị Kỳ Hân dọa, lùi về sau 1 bước. MK ! Cô là loài gì vậy? Anh đâu có ăn thịt cô?

- Côn đồ, biến thái ! Mau rút đi cho ta

~Lăng Uyển tay phải cầm chổi quét nhà, tay trái cầm chổi lông gà đánh tới tấp vào người An Vĩnh Phong. Kỳ Hân cũng cầm chảo, không thương tiếc mà đập

~An Vĩnh Phong cuối cùng cũng bị đá bay ra khỏi nhà ...

=====

12. Chương 12: Vị hôn phu của cậu có phải người không?

Chương 12: Vị hôn phu của cậu có phải người không?

- Này Duy Khánh, tớ thực sự muốn biết cậu kiếm ở đâu ra cái con cọp cái đó!

=====

Tại nhà của Duy Khánh...

Bà Nguyệt- mẹ Duy Khánh ngồi đối diện anh, hỏi:

- Kỳ Hân, con bé đâu rồi?

Duy Khánh đã bàn mưu tính kế từ trước, nói dối không thềm chớp mắt:

- Cô ấy đi ra siêu thị mua một chút nguyên liệu về làm đồ ăn sáng!

Bà Nguyệt nghe thấy thế thì hài lòng gật đầu:

- Đứa con dâu này, càng ngày ta càng thấy thích.

Duy Khánh trong lòng thầm nghĩ: Nếu anh không bịa ra lí do này mà lại nói cái khác, không biết mẹ anh sẽ phản ứng như thế nào.

Đúng lúc cả 3 người đang nói chuyện thì có tiếng chuông điện thoại.

Duy Khánh nhìn màn hình, tắc lưỡi.

A~ Cái tên An Vĩnh Phong này không biết đã hoàn thành nhiệm vụ chưa đây? (Au: Người ta bị nghiền ra cám đó anh trai :v)

Duy Khánh gạt nút xanh, đưa lên tai:

- Alo, Tiểu Hân?

An Vĩnh Phong nghe thấy 2 chữ Tiểu Hân thì bực mình quát tháo. Cũng may Duy Khánh có chuẩn bị từ trước, chỉnh volume nhỏ đi. Không thì chắc là bí mật sẽ bị phun ra hết

[Hân Hân cái đầu nhà cậu! Cậu đi mà đón cô ta về!]

Duy Khánh cứng đờ người, nhớ đến bệnh của cô thì phì cười. Anh quên mất

~~ Em bị lạc đường? Được, anh tới đón em!

[Anh em cái đầu nhà cậu! Tốt nhất cậu tự đi rước con hổ cái nhà cậu về đi! Còn nữa. Lạc cái gì mà lạc? Lạc cái...]

Duy Khánh cúp máy, quay sang nói với ba mẹ:

- Tiểu Hân bị lạc, con đi đón cô ấy!

- Ủ, mau đi đi!

Anh ra ngoài, thấy chiếc Bugatti Veyron màu trắng đỗ ở đó. Còn An Vĩnh Phong ở bên cạnh, đang trút giện lên cái cây.

- Lão đại, vợ của cậu là loại gì vậy? Tổ thực sự muốn biết cậu kiếm ở đâu ra cái con cộp cái đó! Thật đáng sợ mà ~~...

=====

13. Chương 13: Kẻ Bị Đánh

Chương 13: Kẻ bị đánh

Hắc hắc ... Tôi mở cửa, còn có quà cho anh!

=====

Cộc cộc cộc...

- Là cái tên biến thái ấy! NYC, tuyệt đối đừng mở cửa!

Kỳ Hân và Lăng Uyển núp sau cánh cửa, đang trong tư thế phòng thủ. (Au :>>>)

Một người 2 tay cầm chảo. Người còn lại một tay cầm chổi lông gà, một tay cầm chổi quét nhà. Cả 2 cùng cảnh giác nhìn cánh cửa.

Cốc cốc cốc...

- Tên đầu heo này! Đúng là dai như đĩa mài!

Cộc cốc cốc...

Cánh cửa không nhúc nhích ..

- Kỳ tiểu thư, tôi cho em 5 giây để mở cửa ra, nếu không đừng trách tôi!

Một giọng nói trầm thấp vô cùng quen thuộc đập vào tai Kỳ Hân, còn mang theo vài phần u ám.

Mí mắt cô giật giật.

Tên mặt ngựa... đến rồi? Ai cho anh ta biết vậy? A~ Nhất định là tên biến thái vừa rồi. Tên biến thái cũng thật là... vừa biến thái vừa ẻo lả. Lại còn mách lẻo rồi...

Chờ xem tương lai chụy xử cứng thế nào...

- 5

Kỳ Hân vẩy vẩy tay ra hhieuj cho Lăng Uyển tiến lên phía trước.

- 4

- 3

- 2

Cô hít sâu một hơi, tay cầm chắc chảo.

- 1

Hắc hắc... tôi mở cửa ~ Còn có quà cho anh!

Cạch

Cửa mở ra, cả 2 nhất loạt xông thẳng về phía trước, cả chối lẫn chảo vung lên, đập trúng một người.

- A!!!

Ai đó bị đánh, đau đến mức phải hét to lên

2 tiểu nha đầu kia... ra tay cũng thật mạnh!

~~(Au: Đoán xem ai bị đánh :v)

Mặt ai đó bị chảo đập vào. Chân phải ai đó bị chối quật ~~ Khóc không ra nước mắt (:v)

Còn có ai kia đang đứng khoanh tay, dựa người vào tường, mắt mang theo tia cười, thản nhiên nhìn 3 người kia.

Có ai đó đang muốn chửi tục, trong lòng thầm rửa ai kia. Còn nói là có thể báo thù?

=====

14. Chương 14: Bạn Diễn

Chương 14: Bạn diễn

- Kỹ thuật diễn của cô cũng thật tốt!

=====

“Bangg” Cái chảo trên tay Kì Hân rơi xuống đất, lăn vài vòng phát ra âm thanh chói tai...

Lúc này cô thực sự muốn cắn đứt lưỡi a~. Cô mím môi nhìn mặt ai đó bị cái chảo làm cho biến dạng, tím bầm một mảng.

- MK !!! Cô muốn hủy dung nhan của tôi?

- A~ Não ngắn, tôi thực sự xin lỗi, tôi không cố ý.

(Au: Là bạn An Vĩnh Phong bị đánh đó ==”)

An Vĩnh Phong mặt đen thui nhìn cô, tựa như muốn đem chôn sống cô:

- Cô nói ai não ngắn?

Kì Hân muốn vả vào miệng mình. Cô chỉ buột miệng thôi mà. Huhuu ~ Trông mặt Não Ngắn thật đáng sợ ...

- Tôi không nói anh!

An Vĩnh Phong lưỡi biếng hất cằm về phía Duy Khánh đang tựa người vào tường:

- Vậy cô bảo cậu ta?

Duy Khánh nhướn mày, nhìn Kì Hân thách thức...

Kì Hân nuốt nước bọt ừng ực ...

- Cái đồ nha đầu thối nhà cô sao lại ra tay độc ác thế chứ? Dung nhan của bốn thiếu là trời phú, phải dùng để đi kiếm vợ nữa đó! Nếu mà mặt bốn thiếu bị dị dạng, bốn thiếu sẽ rạch mặt, móc mắt cô!- An Vĩnh Phong xoa xoa chỗ bị chảo đập vào.

- Tôi... lúc đó không phải muốn đánh anh!

Duy Khánh cướp lời, từ tốn nhả ra 7 chữ:

- Vậy lúc đó cô muốn đánh tôi?

- Tôi... nhưng mà phải xử lý vết thương đã. Vết thương quan trọng hơn!

Kì Hân cúi xuống, đỡ An Vĩnh Phong lên.

Hình như... cô quên mất điều gì thì phải. (Au: Có ai biết điều gì không? :3)

Đúng vậy! Cô chính là quên đi điều quan trọng nhất!...

“Phụt!” Trên mặt An Vĩnh Phong dính máu của cô. Kì Hân hoảng hốt “a” một tiếng, lùi lại phía sau, giữ khoảng cách là 1m.

Duy Khánh nhếch môi:

- Ngu ngốc!

Cô chính là vô cùng ngu ngốc! Xem ra ngày mai anh phải đích thân xử lý công việc rồi ...

An Vĩnh Phong nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, ngơ ngác hỏi:

- Cô sao vậy?

- Cậu im đi - Duy Khánh lạnh lùng ra lệnh, vác xác An Vĩnh Phong vào nhà của Lăng Uyển.

=====

Thời gian: 30p sau

Địa điểm: Nhà của Duy Khánh

Thử thách cần phải đối mặt: Papa Mama

Mục tiêu cần đạt: Diễn vai vợ chồng ân ân ái ái

=====

Duy Khánh ôm eo Kì Hân đi vào nhà.

Bà Vân (Khánh ' s mama) và ông Hưng (Khánh ' s papa) đang ngồi trên sofa, thấy hai người đi vào thì tươi cười:

- 2 đứa về rồi?

Kì Hân ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng.

Nhìn hai người đứng là giống người yêu nhau đến chết đi sống lại mà. Kì Hân dựa người vào Duy Khánh, khoảng cách giữa hai người vô cùng gần. Cô có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn của anh.

- Mẹ à, cô ấy đứng dưới nắng quá lâu nên bị cảm. Con đưa cô ấy lên phòng. Ba mẹ cứ về trước, hôm nào sang thăm bọn con sau cũng được.

Kì Hân gãi đầu, ngại ngừng nói:

- Ba mẹ,... thật ngại quá!

Bà Vân nghe thế thì xua tay:

- Không, vất vả cho con rồi. Con đi nghỉ đi. Tà về, hôm khác sang thăm 2 con!

Duy Khánh và Kì Hân tiễn Boss đại nhân ra cửa. Đến lúc chiếc BMW đi khuất, cô mới hắng giọng:

- Anh à, họ đi rồi!

Duy Khánh gật đầu:

- Ừ

Kì Hân mặt nổi 3 vạch đen:

- Tay anh ôm chặt quá!

Anh tiếp tục gật đầu, bỏ tay ra

Lúc cô định đi lên phòng thì bị anh gọi lại. Anh đưa cho cô một tờ giấy sau đó không nói không rằng rời đi...

=====

15. Chương 15: Hợp Đồng

Chương 15: Hợp đồng

Au: Chương này các bạn có thể đọc hay không đọc tùy thích

=====

Bên A: Trần Duy Khánh (Tức chồng tương lai của cô Kì Hân)

Bên B: Kì Hân (Tức vợ tương lai của ông Duy Khánh)

Bản hợp đồng này có tất cả xx điều, cả bên A và bên B phải tuyệt đối tuân thủ hợp đồng.

Nếu bên A vi phạm, số ngày sống trên danh nghĩa vợ chồng giảm đi 10 ngày. Ngược lại,, nếu bên B vi phạm, số ngày sẽ tăng lên 10.

Hợp đồng 3 năm 105 ngày làm vợ chồng

Điều 1: Bên A và bên B phải phối hợp với nhau để diễn trước mặt Boss đại nhân. Tuyệt đối không được để lộ bí mật

Điều 2: Bên B phải nghe lời bên A vô điều kiện

Điều 3: Bên B phải thực hiện tất cả các công việc nhà như rửa bát lau nhà, nấu cơm,... Vì lí do bên A là đàn ông, bên A không thể thực hiện những công việc này

Điều 4: Trong khoảng thời gian sống trên danh nghĩa vợ chồng, cả 2 bên đều không được phép ngoại tình. Tính theo mức độ nặng nhẹ:

- Nếu tiếp xúc, nói chuyện vượt quá giới hạn: 10 ngày
- Nếu nắm tay hoặc vượt qua khoảng cách 1m: 20 ngày
- Nếu ôm: 30 ngày
- Nếu hôn: 40 ngày
- Nếu có những hành vi vượt quá giới hạn như sờ soạng,...: 60 ngày
- Nếu ...: 100 ngày

Điều 5: Trong thời gian làm vợ chồng, bên B không được tùy tiện trốn đi nếu không có sự cho phép của bên A

Điều 6 : Bên B không được đòi hỏi nhiều từ bên A.

Điều 7: Bên A không được có những hành vi vượt giới hạn với bên B

Điều 8: Buổi tối, nếu bên B về nhà quá 8 giờ sẽ phải ngồi ngoài cửa

Điều 9: Sau 10 giờ đêm, cả bên A và bên B đều không được phép mang người khác về nhà. Kể cả đàn ông và phụ nữ

Điều 10: Sẽ bổ sung sau

Bản hợp đồng có hiệu lực từ ngày xx tháng xx năm xxxx

Ký tên

Bên A Bên B

... ..

=====

16. Chương 16: Nữ Công Da Cháy

Chương 16: Nữ công da cháy

(Au: Chương này là old ver nhé các bạn :v)

=====

Kì Hân đang say giấc nồng, đột nhiên có người gào lên như cháy nhà, cộng thêm tiếng đập cửa ầm ập tan mộng đẹp của cô.

- Ai vậy... - Cô ngái ngủ bật dậy, hồn nhiên hỏi.

- Kì tiểu thư, bây giờ đã là 8 giờ sáng, xin hỏi cô có dậy không?

Mặt... mặt ngựa?

- Anh... anh... tôi lập tức dậy đây! - Giọng nói lạnh băng làm cô tỉnh ngủ hần, mở to mắt.

Bây giờ mới tám giờ sáng. Sớm như vậy, gấp gì chứ? Pá hỏng mộng đẹp của bốn tiểu thư ta. Mặt ngựa, chờ đấy!

Kì Hân vào nhà tắm, đánh răng rửa mặt với tốc độ tia chớp. Sau đó lại mặc một bộ quần áo kín cổng cao tường. Trong bụng còn không quên chửi rửa anh ta.

Mặt ngựa, tên này giống y hệt papa của cô. Buổi sáng 8 giờ sẽ đều đặn lên phòng gọi cô dậy...

Nhớ đến bản hợp đồng hôm qua, cô tức run người. Bản hợp đồng này rõ ràng là có lợi cho anh ta rồi. Thật là bất công mà!

Theo mắt nhìn của cô, anh ta có vẻ đẹp trai đấy, menly đấy. Nhưng thực ra chỉ là cái tên đầu heo thối tha, là lợn đực! Đều không biết galang gì cả. Cô là phụ nữ chân yếu tay mềm mà ...

=====

Duy Khánh đang ngồi trên sofa, 2 chân gác lên bàn, bá đạ vô cùng ~. Quần áo anh mặc cũng là đồ ở nhà, thoải mái nhưng cũng tôn lên được vẻ đẹp trai của anh. Nhìn thấy co đi xuống, mày kiếm của anh nhú lại theo thói quen...

- Mau đi làm thức ăn đi! - Anh thần nhiên nói, ngữ điệu bình thần nhưng lại rõ ràng là đang ra lệnh cho cô.

- Anh bảo tôi? - Kì Hân phô ra vẻ mặt “nai con nhìn bóng đèn”, tạm thời chưa tiếp thu được há mồm hỏi vặn lại Duy Khánh. Anh ta vừa bảo cô nấu ăn sao?

Duy Khánh nhún mày:

- Còn ai vào đây?

Kì Hân lần này thực sự muốn lao đến cầm đôi dép đút vào miệng anh ta! Trong bụng rửa quỳ tha ma bắt anh ta đi! Hơ hơ... Anh ta nghĩ anh ta là ai? Anh ta nghĩ cô là ai?

- Anh à, tôi không biết nấu!

Cô là thiên kim tiểu thư từ nhỏ được phục vụ chu đáo. Bảo cô nấu cơm? Đầu óc anh ta có bị ngập nước không?

- Trần gia không phải gia tộc quá cổ hủ, ba mẹ tôi cũng không yêu cầu quá cao. Nhưng yêu cầu của tôi đối với vợ tương lai là phải biết nữ công gia chánh!

Kì Hân tiếp tục phô ra vẻ mặt “nai con ngơ ngác”:

- Anh có thể lặp lại lần nữa không? Nữ công... nữ công gì vậy?

...

Mặt của người nào đó bị câu nói của cô làm cho đen thui!

Kì Hân nuốt nước bọt. Lần này chắc chắn cô bị ăn sống rồi!

- Tiểu thư à, là nữ công gia chánh đó! Đừng nói với tôi cô không biết đó là gì nhé?

Cô thầm chửi anh. Nữ công da cháy gì chứ? Từ bé đến giờ cô chưa từng nghe qua.

Nhưng mà... da cháy?

Nữ công da cháy?

Có phải hần muốn đem cô đi phơi nắng. Đến lúc da đen như than không? Đây được gọi là nữ công gì gì đây anh ta nói à? (Au: Tưởng tượng hay quá :v)

- Tôi thực sự không biết!

=====

17. Chương 17: Phải Học Nấu Ăn

Chương 17: Phải học nấu ăn

Au: Vẫn là old ver nhé =)))

=====

Cô liếc nhìn anh ta...

Đúng là cô sắp bị ăn tươi nuốt sống! Trông mặt anh ta vô cùng khó coi! Tựa như có thể giết người bất cứ lúc nào!

Cô than thân trách phận, đứng chờ phản ứng của anh ta.

- Nữ công gia chánh chính là rửa bát, nấu cơm ba bữa, quét nhà,... đều phải thuần thục! Tiểu thư à, cô không đạt tiêu chuẩn của tôi rồi!

Kì Hân nghe xong thì muốn bùng cháy

Phii ! Cô nhỏ vào! Cái gì mà tiêu chuẩn của anh ta? Cái gì là nấu cơm? Rửa bát? Nội trợ? Anh ta còn nói là không cổ hủ? Cái tiêu chuẩn nữ công da cháy đây cô nghĩ là nó phải có từ nghìn năm trước đây. Anh ta thật giống với người tối cổ mà!

Tiêu chuẩn phụ nữ hiện đại bây giờ là phải thông minh, xinh đẹp, học thức cao, diễm đam đáng yêu, số đo 3 vòng đạt tiêu chuẩn! Ai lại nhà quê như anh ta? Rửa bát quét nhà? Sao anh ta không thuê ôsin về làm vợ?

- Anh à, tôi chỉ cần đạt tiêu chuẩn của bố mẹ anh. Còn về phần anh, không cần thiết! - Kì Hân thốt ra một câu...

Mặt anh càng đen thui, gằn từng chữ:

- Từ nay cho đến lúc cưới, cô phải học nấu ăn!

- Nếu không? - Cô bắt chước anh, thách thức nhướn mày.

- Đừng mong ly hôn!

Tâm trạng đang lâng lâng bay bay của cô bị câu nói này đánh gãy hoàn toàn. Cô giống như cá chết nhìn Duy Khánh.

Việc ly hôn có liên quan đến nấu ăn sao?

Được rồi! Anh ta thích nấu cơm? Cô chiêu! Thích nữ công da cháy gì đấy? Cô cũng chiêu!

Cô tức học máu mồm, bắt măn lờm anh ta...

Được rồi... mặt ngựa thối tôi sẽ cho anh biết tay !

Duy Khánh nhếch môi:

- Còn chuyện lần trước cô bỏ trốn, tôi sẽ không tăng thêm ngày. Mà tôi sẽ phạt cô!

-Phạt gì vậy? - Cô cảnh giác nhìn anh.

- Là đi học!

Hơ hơ...

~Đi học được gọi là phạt?

Cô còn tưởng chuyện gì biến thái hơn... Đi học chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ thôi ~ hahaa

=====

18. Chương 18: Đã Tìm Ra Rồi

Chương 18: Đã tìm ra rồi

- Thì ra là cô ta?

(Au: Lân trc au up chưa đủ nhé các bạn. Nhưng kh sửa đc nên au up chap mới nhé)

=====

Bar A.W có thể coi là máy đốt tiền của thành phố này.

Bar A.W được xây cách đây 3 tháng, chính là nơi tập hợp tất cả những phần tử ăn chơi trác táng. Những kẻ hay lui tới bar A.W đều là kẻ có tiền. Chỉ một đêm cũng tốn đến hơn 3 triệu...

Ở cửa bar, chữ A.W mạ vàng rất to trông vô cùng nổi bật. Cả tấm biển phải cao đến mấy chục mét, không khỏi khiến người ta choáng ngợp về sự xa hoa này.

Bên trong Bar, ánh đèn mờ mờ ảo ảo chiếu xuống. Làm khung cảnh xung quanh vô cùng ma mị. Trên sàn nhảy hình tròn, cả nam lẫn nữ cuồng nhiệt lắc mình theo điệu nhạc. Trên bục cao là 1 nam DJ.

Trên sàn nhảy chữ T, một cô gái mặc quần áo màu đen, đi boots àu trắng. Cô ta như rắn nước bám lấy ống tuýp, mạnh mẽ mà quyến rũ lắc người.

Trên tầng cao nhất của bar, có một căn phòng cửa kính đen làm bằng thủy tinh màu đặc biệt.

Bên trong căn phòng tối om, một chút ánh sáng yếu ớt từ ngoài chiếu vào. Cả phòng lặng ngắt, nhiệt độ cũng vô cùng thấp làm cho người ta rùng mình.

Một nam nhân ngồi trên ghế tựa, chân bắt chéo chữ ngũ. Âm thầm quan sát phía dưới.

Nam nhân này vô cùng đẹp trai. Anh ta mặc áo khoác da màu đen, quần jean dài tôn lên đôi chân thẳng tắp. Khuôn mặt nửa sáng nửa tối tăng thêm mười phần dụ hoặc. Ngũ quan thanh tú, sống mũi cao, đôi môi mím lại...

Quả là vẻ đẹp mê loạn chúng sinh nha!

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nam nhân kia lười biếng vớ lấy điện thoại, nhìn màn hình rồi nghe máy.

[Lão đại?]

- ... - Nghe thấy giọng nam trầm thấp ở bên kia đầu dây vọng sang, nam nhân vẫn im lặng không thềm nói một lời.

[Về hung thủ, tôi đã tìm ra rồi!]

Nam nhân nghe thấy thì nheo mắt, cả người tản ra mùi nguy hiểm. Nhiệt độ căn phòng cũng giảm xuống...

[...]

- Là họ sao? - Nam nhân nhếch khóe miệng, hỏi lại.

[Đúng vậy!]

...

Anh ta cúp máy, ngón tay thon dài gõ đều đều xuống bàn.

Nếu thế thì... một mũi tên trúng hai đích rồi!

=====

(Au: Chương này bí ẩn một tí :))) Đọc cho nó hồi hộp :v)

19. Chương 19: Âm Mưu Biến Thái

Chương 19: Âm mưu biến thái

- Đồ lợn đực, anh làm gì tôi thế này?...

=====

Buổi sáng, cả thành phố bị tiếng hét như lợn chọc tiết của một cô gái làm cho náo loạn...

Kì Hân vừa ngủ dậy, vào nhà vệ sinh nhìn chính mình trong gương thì hét lên một tiếng, sau đó cả người phát hỏa chạy sang phòng Duy Khánh, đập cửa bùm bùm. Cả người tỏa ra ám khí như muốn lôi người ở trong ra dằn ột trận nhừ tử.

- MK!! Mở cửa ra...

“Cạch”

Cửa vừa mở, cô đã hung hăng lao lên phía trước, dữ dằn túm tóc người mở cửa...

- Đồ mặt ngựa, anh...

- Cô bị điên à? Mặt ngựa của cô trong phòng kia kìa...- An Vĩnh Phong gào lên, thù hận nhìn Kì Hân. Vết thương trên mặt anh chưa khỏi, cô ta còn muốn hủy dung nhan của anh sao?...

Kì Hân nghe thấy thì dừng động tác lại.

1 giây sau...

“Phụt!”

Trên mặt An Vĩnh Phong dính đầy máu của cô...

Duy Khánh từ trong phòng đi ra, túm Kì Hân vào phòng rồi đóng sập cửa vào.

An Vĩnh Phong xì một hơi. Đúng là đồ cọp cái. Vừa mới mở mắt ra đã xông vào đánh đấm rồi. Còn tên Duy Khánh kia nữa. Còn nói anh sang đây thì sẽ được miễn làm việc một tháng?

Miễn làm việc gì chứ? Rõ ràng là lấy anh làm bia đỡ đạn! Đúng là tiểu nhân! Tiểu nhân mà!

=====

- Lợn đực, anh làm cái gì với tôi thế này?

Kì Hân vò đầu, thù hận lườm Duy Khánh. Trông cô lúc này chả khác gì con trai cả. Mái tóc dài ngang lưng cắt ngắn đi, cả bộ quần áo nữ tính cũng bị thay bằng quần áo con trai. Còn nữa... cả người cô bây giờ phải gọi là phẳng lì như sân bay...

Đồ biến thái... anh ta làm gì với cô thế này?

Duy Khánh bình thản ngồi xuống.

- Đây là hình phạt dành cho cô đó!

Kì Hân đực mặt ra

- Chứ không phải là đi học sao?

- Phải như thế mới đi học được! - Anh ngồi xuống giường, cầm điện thoại thản nhiên chém Zoombie, hoàn toàn không coi cô vào trong mắt.

Kì Hân bực mình quay ngoắt sang một bên.

- Cô còn không về phòng chuẩn bị đi học đi? Đồng phục cùng sách vở tôi để trong phòng cô rồi. Mau đi đi...

- Này anh à, ai cho anh cái quyền tự quyết định đấy hả?

Duy Khánh cười cười, giơ lên bản hợp đồng, từ tốn nhả từng từ:

- Điều 2- Hợp đồng 3 năm 105 ngày làm hợp đồng. Cô không muốn phải tăng thêm 10 ngày chứ?

Kì Hân nghe thấy từ tăng 10 ngày thì rụt cổ lại, hậm hực đi về phòng mình...

=====

20. Chương 20: Trường Mới

Chương 20: Trường mới

Trường nam sinh Blue?!

=====

Một lúc sau, Kì Hân mặc đồng phục, đi xuống tầng.

Duy Khánh vẫn ngồi ở dưới, chạn gác lên bàn, thoải mái ngả người ra phía sau chém Zoombie. Anh cũng mặc đồng phục giống như cô. Quần màu da, áo sơ mi trắng, áo khoác ngoài màu đen. Caravat thắt lỏng, nhìn vào có phần biếng nhác nhưng thu hút.

Kì Hân mím môi, im lặng nhìn anh, kiên nhẫn chờ đợi.

Duy Khánh như có cảm ứng, ngẩng đầu lên, 4 mắt nhìn nhau.

- Cô ăn tạm cái gì đi. Bây giờ muộn lắm rồi.

Cô nhìn đồng hồ. Bây giờ đã là 7 giờ 30...

Kì Hân vớ tạm lấy một chiếc bánh mì, sau đó đi ra phòng khách lại không thấy Duy Khánh đâu... Cô gỡ đầu ghai tai một lúc mới cầm cặp sách lên, khóa cửa bằng vân tay rồi ra ngoài.

Kì Hân mở ghế sau của chiếc Bugatti Veyron màu trắng, cúi người bước vào trong. Đến lúc đóng cửa lại mới thấy được diện tích chỗ ngồi của mình...

Duy Khánh vô cùng bá đạo ngồi ở giữa ghế, bắt chân chữ ngũ. Thấy cô đi vào thì liếc mắt một cái, cũng không hề có ý định nhường đường.

Kì Hân bất đắc dĩ ngồi xuống, cố gắng thu hẹp diện tích chỗ ngồi của mình. Cả người cô gần như dí sát vào cánh cửa. Nhìn vô cùng thảm...

Duy Khánh không hề xem vào mắt, thản nhiên ngả người ra đằng sau nhắm mắt dưỡng thần.

- Anh à, anh có thể ngồi lui ra được không? - Kì Hân rụt rè mở miệng. Trong bụng thì nghiêng răng nghiêng lợi phỉ nhổ anh ta.

Duy Khánh không hé răng nửa lời, mặc kệ cô nói gì.

Kì Hân thấy anh ta không trả lời còn phờ ra vẻ mặt “tôi không ngồi lui ra, cô làm gì được tôi” thì vô cùng tức tối quay mặt sang một bên.

Còn chuyện tự tiện đổi giới tính của cô, cô còn chưa nói đến nha~ Anh ta làm như vậy không sợ bố mẹ anh ta lắm sao?

Xe dừng lại ở giữa sân trường. Duy Khánh cũng không nói một lời mở cửa đi xuống. Cô cũng lật đặt đi xuống theo, gương mặt ếch nhìn xung quanh.

Khuôn viên trường này vô cùng rộng, không phải là trường quý tộc chứ?

Trường gồm có tổng cộng 6 dãy nhà. Gồm dãy nhà dành cho khối 10, 11,12, dành cho học sinh cá biệt, kí túc xá và nơi dành cho các thầy cô giáo.

Kì Hân tò mò hỏi:

- Anh à, đây là trường nào vậy?

Duy Khánh đang đi thì quay người lại, trong mắt ánh lên một tia quỷ dị, nhếch mép nói:

- Trường nam sinh Blue.

Trường nam sinh Blue?!

Anh a vừa nói là trường nam sinh sao? Là trường nam sinh đó!...

Mà cô lại bị bệnh sợ đàn ông...

Anh ta có phải là cố tình làm như vậy để bức chết cô không? Cô sẽ bị mất máu đến chết đó a~ Cô còn trẻ, còn tương lai đang đón chờ phía trước, không thể chết sớm như vậy được huhuu

~Duy Khánh mặt ngựa ! Duy Khánh lợn đực! Đồ đại biến thái, siêu cá biến thái! Ta nguyện rau người chết không toàn thân! Được rồi, cứ chờ đấy! Ta sẽ khiến người phải quỳ xuống khóc lóc vang xình bốn cung đây tha mạng! Cứ chờ đấy!

Kì Hân 2 chân mềm nhũn,, đứng im tại chỗ.

- Thế nào? Không đi sao? Nếu cô không đi, tôi sẽ tăng thời hạn lên 1 năm nữa!

Kệ! Một năm cũng được! Không sao cả không sao cả

~~~ Cô không đi?

Kì Hân gật đầu...

- Cô đã không đi, vậy thì...

Duy Khánh nói xong thì chậm rãi đi về phía cô, nhẹ nhàng ôm ngang người cô theo kiểu công chúa, điềm tỉnh bước về phía trước.

- Anh bị điên à? Thả tôi xuống!

- Cô ngậm miệng lại! - Anh tròng mắt, giọng nói sắc mùi cảnh cáo.

Kì Hân bị dọa thì ngoan ngoãn im miệng, mặc kệ anh ta thích làm gì thì làm.

Cô bây giờ phải bàn mưu tính kế, trốn khỏi sau cũng chưa muộn...

Chỉ cần bị phát hiện là nữ thì sẽ bị đuổi học, đúng không?... Hắc hắc... cô có cách rồi!...

=====

21. Chương 21: Học Sinh Mới

Chương 21: Học sinh mới

Thật trùng hợp!...

=====

Kì Hân bị Duy Khánh bế đến cửa lớp...

Cả 2 đứng ngoài hành lang. Duy Khánh bình thần dựa vào lan can tay đeo mp3. Kì Hân thì ngược lại. Cô như kiến bò trong chảo lửa, đi đi lại lại không thôi.

- Hai em vào đi! - Đến lúc cô giáo gọi cả 2, Kì Hân mới sực tỉnh, lóng nga lóng ngóng đi vào. Thấy cô rời đi, anh cũng tháo mp3 ra, hai người một trước một sau bước vào lớp.

Cả lớp như nín thở nhìn cả hai đi vào.

Một người vô cùng cao lớn, tóc đen đánh rối tự nhiên. Quần áo đồng phục vừa vặn tôn lên vẻ điển trai cùng khí chất khác người. Khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm nhíu lại. Đôi môi mỏng khê mím. Đặc biệt là đôi mắt sâu không thấy đáy của người này..

Người còn lại thì trái ngược hoàn toàn, thấp hơn người kia gần 2 cái đầu. Dáng người nhỏ bé. Làn da trắng như sứ, môi đỏ, mắt to, tròn. Nhìn từ đầu đến chân cũng không có điểm nào giống con trai cả..

- Hahahaha - Cả lớp ồ lên

Lớp này phải có đến hơn 30 người, toàn là nam. Nhìn thấy Duy Khánh cùng Kì Hân thì nhao nhao lên:

- Cô à, bao giờ lớp ta mới có bạn nữ chuyển đến?

- Đây là trường nam sinh! Làm sao có thể có nữ chứ? Nào, hai em giới thiệu đi!

Kì Hân nghe cô giáo nói thì giật mình, quay sang lườm lườm Duy Khánh.

- Duy Khánh, cảm ơn! - Anh hờ hững giới thiệu một câu, tay rút túi quần.

- Xin...xin chào, tôi là ... Kỳ Viễn.

Cô giáo mỉm cười thân thiện, chỉ xuống cuối lớp.

- Duy Khánh, em ngồi ở trong góc đó nhé. An Viễn, em ngồi ở bàn cuối cùng dãy giữa. Chỗ đó còn một người nữa nhưng chưa đến.

- Vâng... - Kì Hân thất thểu đi xuống cuối lớp, ngồi xuống chỗ mình. Còn không quên nguyền Duy Khánh một hơi dài

~~Cô chán nản thở dài một tiếng. A~ Còn có một người nữa ở bên cạnh. Cô làm sao bây giờ? Loại máu của cô là thuộc vào nhóm cực hiếm đó! Đồ lợn đực kia muốn gì đây?

- Xin lỗi, em đến muộn.

Kì Hân đang mải chửi bới trong lòng, hoàn toàn không chú ý đến nam nhân đang từ cửa đi vào, bước thẳng đến chỗ cô, đặt cặp xuống.

Thấy có tiếng động, cô hoảng hốt quay mặt sang, lại thấy khuôn mặt ấm áp như mặt trời của ai đó...

Trùng hợp thật...

- Anh Minh, sao anh lại ở đây?

Lý Hàn Minh thấy cô thì ngạc nhiên trợn mắt. Trên mặt viết rõ dòng chữ “Em làm gì ở đây”, sau đó lại nhin xuống, mỉm cười:

- Anh về từ hôm qua, Đang định tối nay gọi điện bảo cho em..

Kì Hân mỉm cười. Như vậy là yên tâm rồi, cô cũng không bị mất máu nữa...

Cô dặc ý cười thầm, lại thấy sống lưng lạnh buốt. Ám khí từ đâu bay ra bao trùm cả người cô. Khóe miệng cô giật giật. Sắp có chuyện không hay rồi...

- Điều 4 hợp đồng.... ~ - Giọng nói lạnh băng đập vào tai cô. Kì Hân gượng cười lùi ra xa, giữ đúng khoảng cách 1m.

Những tiếp theo đó...

- Cô ơi, có thể để em vào bạn Kì Viễn ngồi cùng nhau không ạ? Tại bạn ấy ngại người ngoài...

Cô giáo cũng rất thoải mái, mỉm cười:

- Ừ.

Sau đó Duy Khánh bá đạo kéo tay Kì Hân sang chỗ ngồi của mình, để lại Lý Hàn Minh khó hiểu nhìn hai người...

=====

22. Chương 22: Tình Dịch Đối Đầu

Chương 22: Tình dịch đối đầu

Móng vuốt sói thò ra, giật đi chiếc bánh...

=====

- Anh làm sao vậy? - Kì Hân nhăn mặt nhìn Duy Khánh.

Duy Khánh thản nhiên nằm gục xuống bàn, rõ ràng nghe thấy cô hỏi nhưng lại cố tình không trả lời.

Lửa giận của cô bắt đầu bùng cháy

~~~MK!! Đồ thói tha! Anh trả lời một chút thì chết được sao?

Duy Khánh cuối cùng cũng ngẩng đầu dậy:

- Những vấn đề đầy đều không cần thiết phải trả lời. Vì vậy không cần tốn sức để đáp lại.

- ...

A~ Không cần thiết phải trả lời? Tốn hơi sức đáp lại?

Hahaa~ thiếu gì của tôi ơi, anh thực là coi thường tôi rồi. Không trả lời tôi đã là một chuyện. Nay anh lại nói như thế với tôi... Thật quá đáng mà...

Nhưng mà anh cứ chờ xem, bốn cô nương đây sẽ cho anh biết tay!

=====

Vừa có trống ra chơi, Lý Hàn Minh đã ra bàn của Kỳ Hân. Anh cười tỏ ý “tôi mượn cô ấy một lúc” rồi kéo cô xuống canteen.

Duy Khánh cũng tỏ vẻ không quan tâm lắm, dựa vào ghế an tĩnh nhắm mắt.

Suốt đường đi xuống canteen, Lý Hàn Minh không nói lời nào, chỉ để cho cô núp sau lưng mình để tránh đụng chạm với con trai.

Anh kéo cô xuống một bàn trống, ấn cô ngồi xuống. Mắt từ đầu tới cuối dán chặt lên người cô.

Kỳ Hân bịa ra một lí do. Cô ngàn vạn lần cũng không muốn anh biết cô và tên lợn đực kia có hôn ước!

- Bạn Kỳ Viễn, điều 4...

~Duy Khánh từ đâu nhảy ra, như âm hồn không tan lờn vờn bên cô.

Điều 4? Điều 4 gì chứ? Muốn đập chết anh ta mà!

Kỳ Hân cười trừ, mặt méo xệch quay ra nhìn Duy Khánh.

- Hay để tôi đi mua đồ ăn cho anh?

Duy Khánh phẩy phẩy tay:

- Đi đi...

Kỳ Hân trong bụng chửi Duy Khánh 100 lần, cắn răng đi mua đồ ăn về. Đến lúc trở về bàn, không khí hình như hơi khác...

Nhiệt độ hình như cũng giảm đi không ít...

Lý Hàn Minh và Duy Khánh ngồi bắt chân chữ ngũ, mỗi người quay đi một hướng. Đến lúc hai người nhìn nhau, lại có 1 dòng điện 10000W xẹt qua

~Đây... đây là gì chứ?

Kỳ Hân gãi gãi đầu ngồi xuống. Trên tay cô có 3 cái bánh mì. Cô chia cho Duy Khánh một cái, Lý Hàn Minh một cái, mình một cái.

Nhưng... khi cô vừa đưa bánh cho Lý Hàn Minh, bỗng nhiên móng vuốt sói ở đâu lòi ra, tự nhiên giật đi chiếc bánh, cho vào mõm sói, thản nhiên ăn như đúng rồi ==”

- ...

- ...

Không khí bỗng chốc bị ngưng đọng...

Kỳ Hân mặt méo đi mười phần, đưa bánh của mình cho Lý Hàn Minh.

Móng vuốt sói lại thò ra một lần nữa

~Nhưng lần này Lý Hàn Minh không bị mắc lừa,, một tay túm lấy 1 đầu của bánh ~ Tên kia cũng không chịu thua, tay cầm đầu còn lại...

Và thế là, trong canteen trường Blue xảy ra hiện tượng dành ăn của trẻ mẫu giáo.

~Không ai chịu thua ai, dật qua dật lại

~~ Hai người thôi đi! - Kì Hân gắt lên.

Lời nói của cô một chút tác dụng cũng không có. Hai người kia cứ làm việc của mình. Cô nói gì kệ cô...

Duy Khánh bất ngờ bỏ tay, Lý Hàn Minh ngửa về sau một chút. Sau đó Duy Khánh nhanh chóng bắt lấy bánh mì, kéo về phía mình...

...

Duy Khánh ăn xong bánh, kéo tay Kì Hân đi, còn rất hồn nhiên vẫy tay chào ... ==”

=====

23. Chương 23: Bar A.w

Chương 23: Bar A.W

Kì Hân cảm thấy đầu óc choáng váng, không lâu sau ngất đi

(Au; Chương này có hắc bang nhé ^-)

=====

Buổi tối, Duy Khánh đích thân đưa cô ăn ở Royal Club. Cô và anh vẫn như thường lệ, một câu cũng không nói.

Ăn xong, anh lại lấy xe, phóng thẳng đến bar A.W.

...

Chiếc Bugatti Veyron màu xám bạc đậu lại trước cửa Bar. Duy Khánh mở cửa đi xuống. Sau đó đút tay vào túi quần, đứng đó chờ đợi...

Kì Hân không hiểu anh muốn làm gì, ngồi yên trong xe...

Duy Khánh không kiên nhẫn được nữa, mở cửa xe, lôi cô ra ngoài.

Cô “a” một tiếng, đầu đốn xoa xoa tay, ngơ ngác hỏi anh:

- Đây là ở đâu?

Duy Khánh giữ thái độ im lặng là vàng, trên mặt hiện lên dòng chữ “cô không có mắt sao” để nhìn cô.

- Đến đây để làm gì?

- Gặp bạn cũ. - Anh kéo cô đi. Bảo vệ thấy anh thì sợ hãi cúi người...

Bên trong bar vô cùng ồn ào. Nam nữ điên cuồng lắc mình theo tiếng nhạc. Ở những góc tối còn có vô số hành động mờ ám.

Kì Hân thấy vô cùng nhức mắt, lấy tay che mặt lại.

Nhưng mà... anh ta bảo là gặp bạn cũ? Gặp bạn cũ lôi cô đến đây làm gì? Hơn nữa bây giờ cô đang giả trai mà...

Duy Khánh kéo cô vào sát mình, cũng giống như Lý Hàn Minh che cho cô lúc đi xuống canteen.

Khoảng cách giữa hai người rất gần. Bàn tay lạnh lẽo của anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Mùi hương bạc hà nhẹ nhàng bay vào mũi cô. Hai người cứ như thế, một trước một sau, không nói một lời. Kì Hân đi theo Duy Khánh. Đến trước cửa phòng VIP số 5 thì anh buông tay ra, trực tiếp mở cửa đi vào.

Trong phòng chỉ có duy nhất một bóng đèn vàng, là cho cả căn phòng mờ mờ ảo ảo, vô cùng dụ hoặc. Có 3 người thanh niên đang ngồi trên sofa, mỗi người trên tay đều ôm một cô gái...

Kì Hân do dự muốn lùi lại, Duy Khánh lại cương quyết nắm lấy tay cô. Anh lạnh lùng ngồi xuống, kéo cô xuống theo..

- A~ Anh bạn lạnh lùng của tôi... Lên làm lão đại rồi nên không coi bọn này vào mắt rồi đúng không? - Người vừa nói là một anh chàng mặc áo hình đầu lâu, tóc bạch kim. Khuôn mặt anh ta có chút dữ dằn, nhưng lời nói ra lại trái ngược hoàn toàn.

- Nghiêu, im đi! - Duy Khánh nhíu mày nhìn người vừa nói.

Người vừa rồi là Vu Cảnh Nghiêu, là nghi trưởng N trong bang của Kì Thất Nhật, ba Kì Hân.

Cô vừa nghe thấy từ “Nghiêu” thì quay đầu sang nhìn...

Vu Cảnh Nghiêu cũng nhìn lại cô...

- A~ Kì tử tử... - Một lúc sau anh ta mới nhận dạng được, cợt nhả cười cười.

Kì Hân cũng cười xã giao, sau đó im lặng, ngồi một góc nghịch điện thoại.

2 người còn lại cũng đều là bạn nối khố của Duy Khánh. Một người là An Vĩnh Phong (Au: ~~ Phong caca khỏi rồi hả? :v), lão nhị bang A.W. Người còn lại là An Vĩnh Huy, em của An Vĩnh Phong, lão tam của bang A.W.

An Vĩnh Phong vẫn còn nhớ lần trước mình bị cô hành hạ thế nào, hận không thể dùng chảo đập vào mặt cô ‘ (Au: Phong ca là nam tử hán mà >< sao=“” lại=“” muốn=“” đánh=“” nữ=“” nhi=“” yếu=“” đuối?=“”><)

3 người này xem chừng rất sôi nổi. Duy Khánh thì khác, chỉ ngồi lắng nghe, thỉnh thoảng cũng bật cười một tiếng.

Kì Hân chìm trong thế giới của riêng mình, mặc kệ họ làm gì...

Một lúc sau, cô đứng dậy nói là ra ngoài đi vệ sinh.

Cô đi thẳng đến cuối dãy hành lang, đi vào khu vực dành cho nữ.

Kì Hân khóa nước lên mặt, ngắm nhìn mình trong gương.

Trong gương, là một cậu con trai có khuôn mặt sáng sủa, ngũ quan thanh tú, vô cùng đáng yêu.

~~Cô vỗ vỗ lên mặt mình, lắc lắc đầu.

Có người đi vào. Lại còn là nam nhân! Kì Hân hoảng hốt há to mồm, thất kinh nhìn người đó. Anh ta rất nhanh chóng tiến đến chỗ cô, khóa chặt người cô, dùng khăn bịt mũi cô lại. Cuối cùng là bế cô ra khỏi nhà vệ sinh...

=====

Duy Khánh đứng từ trên tầng 2 nhìn xuống, thấy tên kia bế cô đi thì nhếch mép, không chào tạm biệt đã đi ra khỏi bar, dùng chiếc Bugatti Veyron đuổi theo, nhưng không để cho người kia biết.

=====

24. Chương 24: Bẫy

Chương 24: Bẫy

Anh làm sao lại ngu ngốc đi cứu cô luôn chứ?...

=====

Duy Khánh nhìn thấy chiếc ô tô đen chở Kì Hân dừng lại trước một khu nhà bỏ hoang. Vài giây sau, người đàn ông vừa rồi đi xuống, trong tay bế Kì Hân, mở cửa nhà kho, sau đó vào trong.

Duy Khánh nhớ vị trí nhà kho, lái xe rời đi..

Anh làm soa lại ngu ngốc đi cứu cô luôn chứ? anh biết đây là bẫy, chỉ chờ anh cắn câu. Mà anh đâu có ngu ngốc như bọn chúng tưởng...

=====

Quả nhiên, sáng hôm sau, có người nhắn tin cho Duy Khánh.

” Nếu muốn cứu hôn phu của mày thì hãy đến nhà kho gần tổ chức Hắc Ảnh. Một mình mày, nếu không tao sẽ giết chết hôn phu của mày.”

Nhưng địa điểm trong thư lại hoàn toàn khác địa điểm hôm qua anh đến...

Duy Khánh cười khẩy, mặc khoác ngoài vào sau đó lên xe đi đến địa điểm trong thư.

=====

Kì Hân tỉnh dậy, cả người cô vô cùng đau nhức. Xung quanh vô cùng lạnh!

Cô mở to mắt nhìn xung quanh, đầu cô đau nhức tựa như bị ai đó đập vào. Tay và chân bị trói chặt đến mức không còn cảm giác.

Cô nằm co mình trên nền đất, thân thể gầy gò khẽ run lên.

Trên mặt vào trên áo cô có máu đã khô lại, nhìn cô bây giờ thực sự rất thảm!

Kì Hân bất đắc dĩ lắc đầu. Xem ra hôm qua cô bị đàn ông bế đi, trong khi ngất còn chảy máu mũi! Nhưng mà ai lại bắt cô đến đây cơ chứ? Bắt cô đi để làm gì chứ?

Cô đang thắc mắc thì có người tông cửa đi vào. Duy Khánh nhìn thấy cô thì trong mắt ánh lên một tia khác lạ.

Thật giống ...

~Anh tiến lại gần, cởi trói cho cô, sau đó bế cô đến chỗ chiếc xe xám bạc đang đỗ ở đó.

Điều lạ là anh vào được đây mà không gặp bất cứ trở ngại gì, một tên lính canh cũng không có. Chứng tỏ là bọn chúng sẽ đón đầu lúc anh trở về, muốn lấy mạng của anh!

Duy Khánh tắc lưỡi. Xem ra tài đua xe lại phải khoe ra rồi.

Kì Hân ngồi vào trong xe, choáng váng ôm lấy đầu. Lúc này cô cảm thấy cả thế giới như đảo lộn.

Chắc là do cô bị mất máu đây mà. Chỉ cần ngủ một lúc là khỏi thôi

~Kì Hân mệt mỏi thiếp đi...

Duy Khánh tăng tốc, lái như bay về phía trước.

Trước mặt anh là một đám người áo đen.. Chúng chặn tất cả lối đi, cầm súng nhắm thẳng vào chiếc xe màu xám bạc.

“Bùm bùm... choang!...”

Chiếc xe nhanh chóng bị bắn cho tơi tả, kính xe bị đạn xuyên qua. Duy Khánh điều luyện tăng tốc, mở cửa sổ dùng súng bắn trả...

Anh phải rất chặt vật để đi khỏi. Đám người áo đen kia có đến gần 30 người, anh chỉ có một, làm sao địch lại được?

- Anh ra tới khu vực an toàn, lại thấy đám người kia dùng ô tô đuổi theo. Anh đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao vùn vọt về phía trước. Kim đồng hồ chỉ đến 252 km/h

Ra khỏi khu vực nguy hiểm, anh gọi điện cho An Vĩnh Phong cùng An Vĩnh Huy mở một cuộc họp trong bang A.W.

Anh thay một chiếc xe mới, đưa cô về nhà sau đó mới đến tổ chức...

=====

An Vĩnh Phong cầm viên đạn trên tay, đôi mắt nheo lại.

- Là loại đạn M948, ở đây còn hiếm và rất đắt!
- Sao chúng còn sử dụng nhiều như vậy? Ở đâu sản xuất?

An Vĩnh Phong gãi đầu:

- Là một nghi trượng trong tổ chức của Kì Thất Nhật. Nhưng bây giờ đã bị đuổi rồi!
- Duy Khánh nhếch môi:
- Là nghi trượng S đang hợp tác với bọn Hắc Ảnh đó sao?

An Vĩnh Phong gật đầu.

- Vậy thì không nên nương tay, đoạt toàn bộ địa bàn của Hắc Ảnh!

=====

25. Chương 25: Kế Hoạch Thuần Phục Nghi Trượng

Chương 25: Kế hoạch thuần phục Nghi Trượng

- Đối tượng đầu tiên, là nghi trượng H! Lợi dụng tất cả các điểm yếu của ông ta!

=====

Lúc Kì Hân tỉnh lại thì đã là tối...

Cô ở một căn phòng lạ, diện tích rất rộng, lớn gấp 3 lần phòng cô ở nhà Duy Khánh.

“Cốc cốc cốc..”

- Vào đi - Cô yếu ớt nói.

Một nữ giúp việc đi vào, cẩn thận đỡ cô dậy, chỉnh lại chăn gối cho cô.

- Thiếu phu nhân, người dậy rồi, là thiếu gia bảo em chăm sóc cho chị. Đây là nhà mới của chị.

Kì Hân gật đầu:

- Đây là ở đâu vậy? Em là ai?

Nữ giúp việc này nhìn rất trẻ, chắc cũng chạc tuổi cô.

- Đây là DH villa. Em là tiểu Nguyệt, người giúp việc cho chị.
- Ừ... - cô mệt mỏi day day huyệt thái dương. Còn tiểu Nguyệt đi lấy cháo cho cô.

Nhưng mà... DH Villa?

Có phải là... (Au: Duy Khánh- Kì Hân => DuyHân => DH)

Cô lắc mạnh đầu. Sao có thể chứ?

=====

Duy Khánh ngồi trong phòng làm việc ở bang A.W (Au: Hay gọi là tổ chức A.W luôn đi :v). Đối diện với anh còn có An Vĩnh Phong cùng An Vĩnh Huy.

- Việc nghi trượng S và Hắc Ảnh sao rồi?

An Vĩnh Phong mím môi:

- Địa bàn hoạt động ta đã chiếm được.. Còn Nghi Trương S, hẳn ta bị tổ chức xử theo qui định rồi.

An Vĩnh Huy hỏi Duy Khánh:

- Còn kế hoạch, bắt đầu từ đâu trước?

- Đối tượng đầu tiên là Nghi Trương H! Lợi dụng tất cả điểm yếu của ông ta!

=====

Duy Khánh lái xe về DH Villa. Anh lên lầu, bước vào phòng của cô.

Kì Hân đang nằm chém Zoombie, thần sắc có chút uể oải.

Anh tiến đến chỗ giường cô, giật máy điện thoại đi, ngồi xuống mép giường

- Cô đang kiệt sức cơ mà. Sao lại chơi game rồi?

Kì Hân mệt mỏi nhắm mắt lại.

Duy Khánh thở dài, xoa đầu cô rồi chui vào trong chăn, vùi đầu cô vào ngực mình. Kì Hân cũng không phản kháng, ngoan ngoãn nằm im.

Duy Khánh động tác xoa đầu vô cùng ôn nhu dịu dàng. Nhưng trong mắt lại ánh lên mười phần nguy hiểm...

=====

Au: Viết từ trưa đến giờ ~~ Mệt quá rồi huhuu ~ Au đi nghỉ đã :* Sẽ nhanh chóng ra chap mới :))) Hôm nay đăng 4 chap liền rồi :)))

26. Chương 26: Chồng Đi Vắng

Chương 26: Chồng đi vắng

Không thể như vậy được!...

=====

Duy Khánh ôm cô ngủ cả đêm. Đến khi dậy, cô nhìn xung quanh lại không thấy anh đâu...

Tiểu Nguyệt từ ngoài đi vào, trên tay cầm bát cháo, thấy cô dậy rồi thì hoảng hốt chạy vào, nhanh chóng đặt bát cháo xuống, đỡ cô ngồi dậy.

- Tiểu thư, thiếu gia đi Italy 1 tuần để giải quyết công việc. Thiếu gia còn xin nghỉ học hộ chị 1 ngày, nói rằng khi nào chị khỏe ốm mới được đi học lại.

Kì Hân gạt đầu, nhẹ nhàng “Ừ” một cái.. Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của Duy Khánh.

Cô lắc lắc mạnh đầu. Không thể như vậy được! Sao lại thế chứ?

Tiểu Nguyệt thấy biểu cảm của cô thì lo lắng hỏi:

-Chị sao vậy? Chị không khỏe ở đâu?

Kì Hân gượng cười, lắc đầu:

- Chị không sao. Em yên tâm.

=====

Trên máy bay tư nhân, Duy Khánh ngồi trên ghế, chân theo thói quen vắt lên.

Anh không chú ý đến xung quanh, hồn cũng bay về phương nào rồi ~~...

Máy bay hạ cánh ở một bãi đất trống ở NewYork. Duy Khánh tao nhã bước xuống máy bay.

Anh đi về phía chiếc Maybach đỗ cách đó không xa, lên xe. Chiếc Maybach màu đen đi thẳng về phía trung tâm thành phố...

Duy Khánh rút điện thoại, bấm một dãy số:

- Chuyện ở Italy giao lại hết cho cậu!

(Au: Duy Khánh đi đâu thì mấy chap sau sẽ biết nhé các bạn :v)

=====

Tối hôm đó, An Vĩnh Huy đến DH villa, còn còn nói với cô anh là người Duy Khánh nhờ đến trông chừng cô.

Trông coi cái gì chứ? Cô cũng đâu phải trẻ con!

Nhưng mà anh chàng An Vĩnh Huy này lại vô cùng thân thiện dễ mến. Tuy rằng anh ta là em họ của An Vĩnh Phong nhưng ít ra hai người phải giống nhau một chút chứ!

Trong mắt cô, hình tượng An Vĩnh Phong vô cùng tệ hại. Chính là một tên ego lả, náo nhãng, biến thái. An Vĩnh Huy thì ngược lại, chính là idol trong lòng cô, đẹp trai, dễ bắt chuyện, vui vẻ hoạt bát

~~Hôm đó, cô nài nỉ khản cả cổ mới có thể đưa được NYC sang DH villa.

NYC vừa nhìn thấy An Vĩnh Huy đã bị thu hút bởi vẻ đẹp của anh, còn cả cách nói chuyện và nụ cười tỏa nắng.

Đến lúc cả ba ngồi nói chuyện mới biết 3 người có sở thích vô cùng giống nhau, nói chuyện cũng rất hợp. Sau đó anh nhanh chóng trở thành BF của cô và NYC.

Mà An Vĩnh Huy càng chiếm được cảm tình của cô thì hình tượng An Vĩnh Phong lại càng tệ hại ~ (Au: Phong ca của em ~)

Thành ra đêm ấy cô mất ngủ vì bị Lăng Uyển làm phiền cả đêm. Ngay cả trong mơ, cô cũng mơ thấy Lăng Uyển đang nằm lăm nhăm về An Vĩnh Huy...

Kì Hân ôm đầu, ảo não kêu trời...

=====

27. Chương 27: Người Trong Lòng Của Duy Khánh

Chương 27: Người trong lòng của Duy Khánh

Anh tìm được người rồi!...

=====

Chiếc Maybach đen dừng lại trước cửa khách sạn 7 sao NLD, Duy Khánh đi xuống, đeo kính râm vào. Sau đó anh đi vào đại sảnh, trực tiếp dùng thang máy lên tầng 27 của khách sạn.

Khách sạn NLD này là do Trần gia xây dựng, nổi tiếng với chất lượng phục vụ đạt đến đỉnh cao.

Anh đi đến cuối hành lang, bấm chuông cửa phòng 1001.

- Ai đấy? - Một giọng nữ từ trong vọng ra, kèm theo đó là tiếng mở cửa.

Duy Khánh dút tay vào túi áo, khoe môi cong lên.

Cửa mở, từ trong phòng, một nữ nhân kiêu diễm thoát tục bước ra. Nhìn thấy anh thì nữ nhân này nhảy cẫng lên, sau đó như gấu Koala ôm cổ anh, 2 tay 2 chân bám chặt vào người anh (Au: Chị à, anh ấy có hôn phu rồi đó -.-)

Duy Khánh để im cho nữ nhân kia ôm, ánh mắt cũng mang mấy phần cương chiêu.

- Tiểu Hy, em bỏ ra đã. Vào phòng rồi nói.

Mục Hy ngoan ngoãn bỏ ra, mỉm cười ngọt ngào rồi, đẩy anh vào phòng rồi khóa cửa lại.

Duy Khánh ngồi bên mép giường, mày kiếm dần ra, nhẹ nhàng hỏi:

- Em đang bị bệnh. Sao không ở bệnh viện mà lại chạy ra đây rồi? Anh bảo khi nào em khỏi bệnh sẽ đón em về biệt thự cơ mà?

Mục Hy chu mỏ, đáng yêu nheo mắt:

- Ở bệnh viện chán muốn chết! Em thực sự là muốn điên lên.

Duy Khánh không hài lòng nhăn mặt:

- Em ngoan ngoãn một chút!

- Khánh à, anh bao nhiêu lâu mới sang thăm em một lần. Em thực sự rất nhớ anh.- Mục Hy giận dỗi nói.

Duy Khánh sững ái xoa đầu cô ta:

- Được rồi, được rồi, tiểu bảo bối... Anh đã tìm ra người có trung nhóm máu với em rồi!

Mục Hy ngạc nhiên xen lẫn vui mừng hỏi:

- Ai vậy?

- Hôn phu của anh.

Cô ta nghe đến từ hôn phu thì mặt đen đi vài phần, quay đầu sang một bên:

- Hôn phu sao? Không phải anh nói...

- Ủ. Nhưng đây chỉ là hôn nhân thương mại. Anh và cô ta sẽ mau chóng ly hôn.

Mục Hy ngoài mặt thì tỏ vẻ đáng yêu gật đầu. Trong lòng lại liên tục day nghiến. Anh muốn cô làm tình nhân? Để người ngoài lên làm Trần thiếu phu nhân?

Cô không muốn như vậy! Chúc Trần thiếu phu nhân này, ngoài cô ra thì không ai được phép ngồi vào. Nếu không cô sẽ liều mạng với người đó!

=====

28. Chương 28: Cậu Nhìn Giống Con Gái

Chương 28: Cậu nhìn giống con gái

Tên kia tiến đến gần cô ~...

=====

Sáng hôm sau, Kì Hân ở nhà cảm thấy vô cùng nhàm chán, liền xin An Vĩnh Huy cho đến trường.

An Vĩnh huy đương nhiên là nhiệt liệt đồng ý. Cô ăn sáng xong lập tức bảo An Vĩnh Huy chở đến trường,, bỏ lại NYC đáng thương ở nhà.

Cô thấy dù không có Duy Khánh, có lẽ đi học sẽ vẫn bình thường bởi vì còn có Lý Hàn Minh. Có anh thì cô không cần phải lo gì nữa rồi...

~/.>

Nhưng mà đời không như là mơ

~Cô đến lớp hỏi thì bạn cùng lớp mới cho biết là hôm nay Lý Hàn Minh nghỉ ốm rồi

~Nghe tin này cô bị sốc văn hóa, muốn rời khỏi trường nhưng lúc đó có trống vào nên muốn trốn cũng không có cơ hội!

Cả một giờ cô ngồi co cụm vào góc lớp, giương mắt ếch nhìn xung quanh. Bộ dạng mang tính cảnh giác vô cùng cao. Giống như có ai đó sắp ăn thịt cô đến nơi vậy...

Và đến giờ giải lao, điều cô lo sợ bấy lâu cuối cùng cũng thành sự thực!

Vừa có trống, một đứa con trai vô cùng cao to xán đến chỗ cô...

- Ê người mới...

Kì Hân đề phòng tránh xa cậu ta ra, như thỏ con gặp chó sói, ngược mắt lên nhìn:

- S... sao vậy?

Tên kia nhìn biểu cảm của cô thì phá lên mà cười. Đương nhiên là tiếng cười của người này làm sự chú ý của cả lớp tập trung vào hai người.

Cô thầm nguyên rủa. Mama của con ~ Mama chuẩn bị hiến máu cho con nhé

~

29. Chương 29: Sweet Cat

Chương 29: Sweet Cat

- Anh trai à, anh đáng yêu quá

~=====

Cô còn đang chán nản thì một giọng nữ ngọt ngào vang lên.

- Hiên, anh làm gì vậy?

Kì Hân giật mình ngẩng đầu lên. Ngay trước mặt cô là bốn cô gái vô cùng xinh đẹp, body cực chuẩn đang chống tay ở hông, ngọt ngào nhìn tên vừa bắt nạt cô.

A? Hóa ra hẳn ta tên là Hiên ~ Tên cũng thật đặc biệt đi.

Cô ngẩng mặt, 4 vết mực còn hiện rõ trên mặt. Nhìn cô chẳng khác gì mèo con cả...

- Hahahaa ~ - Có tiếng cười vang lên. Và người vừa phát ra tiếng cười chính là một trong 4 nữ sinh vừa rồi.

Kì Hân xì một hơi. Cười cái gì chứ? Không thấy người ta bị thể này bao giờ sao?

Nhìn vẻ mặt như bóng bay xì hơi của cô, 3 nữ sinh kia cũng cười theo. Sau đó họ bỏ qua anh chàng tên là Hiên kia, tiến về phía cô.

- Oaa ~ Anh trai à, anh tên là gì vậy?

Cô ngạc nhiên nhìn bọn họ. Cô cũng là con gái mà. Nên được gọi là anh trai, ngạc nhiên cũng à chuyện bình thường.

- Cậu ta là Kì Viễn - Hướng Hiên từ đâu chiu ra, cướp lời cô. Cô gái đứng đầu quay ra lườm hằm đên mặt:

- Ai hỏi anh? Em hỏi anh ấy!

Cô cười trừ, dùng tay che nửa khuôn mặt.

Cô gái cười lúc đầu bẹo má cô, thích thú day day, sau đó thốt lên một câu:

- Anh trai à, anh đáng yêu quá...

Kì Hân vênh mũi, mỉm cười. Cô đáng yêu là chuyện đương nhiên. Cô tự biết điều đó mà. Không cần người khác nhắc

~~~ Mặt anh... có phải là bị anh ta bắt nạt không?

Lại là cô gái đứng đầu. Cô véo tai Hướng Hiên, lườm anh ta.

Kì Hân buồn cười nhưng vẫn cố nhịn. Cô muốn mượn cô gái này trả thù một chút nên giả bộ uất ức gật đầu.

Cô gái kia giựt giựt tóc Hướng Hiên, một tta chống hông:

- Này, sao lại bắt nạt Sweet Cat của tôi? Hả?

A?!

Sweet Cat? Đây là biệt danh mới của cô à?

Còn “của tôi”?

Không không không ~ Cô không phải là của ai cả. Còn nữa, cô không phải giới tính không bình thường đâu a~ Cô rất ổn... rất rất ổn!

Sau đó tên kia bị dần một trận trời bời. Đúng lúc xử lí xong thì có trống, 4 nữ sinh kia lập tức chạy đi.

Cô hỏi thăm mới biết đó là nữ sinh trường Pink.

Mà trường nữ sinh Pink lại ở sát trường nam sinh Blue nên học sinh hai bên rất biết tận dụng cơ hội mặc dù trường cấm

~Kì Hân ngán ngẩm lắc đầu.

Sweet Cat ? Mẹ ơi cứu con với huhuu . Tất cả là tại tên Duy Khánh mặt ngựa kia. Là tại hắn nên giờ cô mới dính vào cái này.. Bây giờ cô phải tính sao ~ Huhuu...

=====

30. Chương 30: Ôm

Chương 30: Ôm

Lý Hàn Minh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Mùi nước hoa nhàn nhạt bay vào mũi cô..

=====

Tối hôm đó, cô bị An Vĩnh Huy và NYC cười cho thoải mái. Và họ bị cô bơ dài dài..

/.

Sáng hôm sau, cô đến lớp thì thấy Lý Hàn Minh đang ngồi ở cạnh bàn cô.

Cô đặt cặp sách xuống, mỉm cười:

- Anh khỏi ốm rồi à.

Lý Hàn Minh nhẹ nhàng gạt đầu, lại hỏi lí do tại sao cô mấy hôm trước cô không đi học. Cô lại bịa đại một lí do ra để anh yên tâm.

Hôm đó cũng không có gì thay đổi. Ngoại trừ 4 nữ sinh kia và Sweet Cat.

Kì Hàn lấy cốc đi vệ sinh, ở lì trong đó đến lúc trống vào mới đi ra. Thật là khổ mà a

~Đến chiều tối, Lý Hàn Minh dẫn cô đi ăn. Cô cũng không tiện từ chối, liền bảo An Vĩnh Huy là cô sẽ về sớm, sau đó cùng anh ăn tối.

.. Địa điểm ăn là Royal Club

~Lý Hàn Minh cũng đưa cô lên tầng cao nhất, ăn ở bàn gần cửa sổ.

Anh gọi hai phần Beefsteak. Trong khi chờ đợi thì ngồi nói chuyện với cô.

- Tiểu Hân, em đang ở đâu?

Kì Hàn ái ngại gãi đầu:

- Em đang ở nhà bạn.

- Sao em không ở nhà?

Cô cười trừ:

- Em không muốn bị lôi đi xem mắt nữa.

Lý Hàn Minh cũng không nói gì thêm, im lặng nhìn cô. Bầu không khí có chút ngượng ngùng...

- Còn em với cái tên Duy Khánh đó... là sao?

Mặt cô nổi lên ba vạch đen. Sao anh lại hỏi cô cái đấy chứ?

- À, đó là bạn trai của bạn em.- Cô nói dối không chớp mắt

Lý Hàn Minh gạt gạt đầu. 2 phần beefsteak được bê ra, anh như cũ cắt thịt cho cô. Sau đó mới làm ỳnh.

Kì Hàn ngồi ao ước nếu Duy Khánh được như thế thì tốt quá...

...

Cô và anh ăn xong. Anh nhìn cô, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài.

Lái xe riêng của anh đưa hai người đến đây. Giờ lái xe cũng về rồi. Đành đi taxi vậy. Nhưng mà đường vô cùng đông. Đứng đến nửa tiếng cũng không vậy nổi một cái...

Lý Hàn Minh bất chợt nắm bả vai cô, quay người cô lại, để cô đối diện với anh.

- Tiểu Hân, em đối với anh... có cảm giác không?

Kì Hàn bất ngờ, khuôn mặt bắt đầu hồng lên...

Lý Hàn Minh kéo tay cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Mùi nước hoa nhàn nhạt của anh bay vào mũi cô...

=====

31. Chương 31: Không Thích Bị Cắm Sừng

Chương 31: Không thích bị cắm sừng

- Cô cũng thật giỏi. Đây có được tính là ngoại tình không?

=====

Nhưng còn chưa đến ba giây cô đã bị kéo ra.

Tay cô bị nắm rất chặt, bàn tay này cũng không hề ảm áp chút nào...

Mí mắt cô giật giật... Âm khí bắt đầu bay xung quanh cô.

Kì Hân từ từ quay người ra đằng sau, và gặp cái người mà cô không muốn gặp nhất.

(Au: À... đó là Khánh caca đó :3)

Duy Khánh nở một nụ cười, lạnh băng nhìn Lý Hàn Minh.

- Buông cô ấy ra! - Lý Hàn Minh gần từng tiếng.

Duy Khánh làm thinh, không hề để vào tai, nhẹ nhàng nói với Kì Hân:

- Bảo bối, em về nhà, hay là ở đây?

Kì Hân cúi mặt xuống, mím môi. Cô còn chưa kịp nói thì Lý Hàn Minh lại tiếp tục:

- Mau buông ra!

- Ô?! Lý Hàn Minh của Lý gia đây sao? Lại có hứng thú động vào đồ của người khác?- Duy Khánh chậm biếm mỉm cười.

Lý Hàn Minh ngạc nhiên nhìn cô... Kì Hân mím môi:

- Ta về đi! - Sau đó cô kéo tay Duy Khánh đi về phía chiếc Bugatti Veyron đang đỗ ở đó.

Hóa ra là anh ta theo dõi cô. Cũng thật hài hước đi!

Duy Khánh lái xe đi, mặt đen thui nhìn cô:

- Cô biết cô vừa làm gì không?

.. - Cô không trả lời.

- Điều 4 hợp đồng. Cô bị phạt thêm 30 ngày.

...- Cô tiếp tục im lặng.

- Cô cũng thật giỏi! Đây có được coi là ngoại tình không? - Mặt Duy Khánh đen lại hơn 10 phần, trong giọng nói sắc mùi thuốc súng.

...- Kì Hân đờ ra như khúc gỗ.

Duy Khánh sắc mặt nặng nề, cảm thấy mình như tên gốc lảo nhảm từ nãy đến giờ thì im lặng.

Tiểu nha đầu này cũng thật to gan. Dám cầm súng cho anh... anh ghét nhất là bị phản bội. Phụ nữ lại càng ghét cay ghét đắng.

Bố mẹ anh đi du lịch vòng quanh thế giới dài kì. Đến khi anh và cô kết hôn sẽ trở lại nên anh cũng không phải lo lắng lắm, chỉ cần thực hiện kế hoạch là xong rồi...

=====

32. Chương 32: 3 Người Một Phòng

Chương 32: 1 phòng 3 người

- Phòng 24: Kì Viễn, Lý Hàn Minh, Trần Duy Khánh...

=====

Tối hôm đó, Duy Khánh trèo sang phòng cô ngủ. Hại cô phải nửa đêm bò ra sofa nằm. Anh ta còn đuổi NYC và BF của cô về. Nghĩ đến là Kì Hân tức đến xì máu mũi..

Sáng, anh vừa dậy đã nhìn sang bên cạnh. Không nhìn thấy cô thì bật dậy, đi ra ngoài.

Kết quả là anh thấy cô đang ngủ trên sofa. Cả người cuộn lại, đầu vẹo hẳn sang một bên. Nhìn vô cùng khổ sở.

Duy Khánh hắng giọng một cái:

- Kì tiểu thư, xin hỏi cô ở đây làm gì vậy?

Kì Hân ngái ngủ dụi mắt không đáp lại. Anh ta giả ngu sao? Rõ ràng là do anh ta nên cô mới phải chịu khổ còn gì...

Kì Hân đi vào trong phòng, thay đồng phục rồi đi ra ngoài. Duy Khánh đợi cô ăn sáng xong thì đưa cô đi học. Đến trường thì lại một bước không rời cô, làm cho cô cảm thấy anh ta giống như tên bám đuôi vậy...

Lý Hàn Minh hôm nay vẫn đi học. Anh làm như hôm qua không có gì xảy ra. Vẫn ầm ập mỉm cười với cô, làm cho Kì Hân không khỏi cảm động.

Như Lý Hàn Minh mới đích thực là nam tư hán. Còn cái tên Duy Khánh này... chắc chắc... chính là chấp vật, vô cùng trẻ con!

Đến cuối giờ, đang định đi về thì cô giáo bước vào lớp, trên tay cầm bagr danh sách. Cô nói với cả lớp.

- Bắt đầu từ ngày mai, lớp ta sẽ học nội trú ở trường. Lớp ta sẽ ở tầng 2 của dãy nội trú B. Các em chú ý nghe cô đọc tên phòng và thành viên từng phòng nhé.

Cả lớp “vâng” một tiếng rõ to. Kì Hân thì run lên bần bật. Lần này... nếu bạn cùng phòng của cô không phải Duy Khánh và Lý Hàn Minh thì sao?

Duy Khánh thấy phản ứng của cô thì vỗ nhẹ vào bả vai cô. Anh an tĩnh cười một cái.

Kì Hân thấy yên tâm phần nào, cũng để im cho anh ta vỗ vai.

- Phòng 13: Hướng Hiền, Duy Phủ, Nặc Dương...

- Phòng 15...

- Phòng 24: Kì Viễn, Lý Hàn Minh, Duy Khánh!- Nghe thấy tên mình cùng Lý Hàn Minh và Duy Khánh thì cô thở phào nhẹ nhõm. Không lâu sau, mí mắt cô giật giật...

Duy Khánh và Lý Hàn Minh... ở chung một phòng?

A~ Không thể được. Không thể được... Tuyệt đối không được.

Nhưng mà an toàn của cô...

Kì Hân tự nhủ mình không nên nghĩ nhiều, họ sẽ không làm gì quá đáng đâu... Đừng lo đừng lo..

=====

Tối hôm đó, ở giữa sân trường Blue có 2 nam sinh đang đi vào.

Một nam sinh dáng người nhỏ bé đang vô cùng cực nhọc bê một vali to đùng. Nam sinh kia lại vô cùng cao lớn. Cậu ta vô cùng nhân nhả khoanh tay đi vào trong.

Kì Hân bê một vali to đùng, vừa đi vừa rửa...

Đồ thôi tha! Mắt ngựa đáng chết...

=====

33. Chương 33: Nằm Cùng Giường Tầng Với Ai?

Chương 33: Nằm cùng giường tầng với ai?

- Kì Hân tiểu thư, ý em thế nào?

=====

Kì Hân và Duy Khánh dùng chìa khóa đã được phát để vào căn phòng số 24.

Căn phòng này khá gọn gàng, lại sạch sẽ. Có 2 giường tầng nằm đối diện nhau, trải ga trắng tinh. Phòng không rộng bằng nơi cô và Duy Khánh ở, nhưng lại đầy đủ tiện nghi.

Ở gần tủ còn có 1 chiếc vali màu ghi. Kì Hân đoán là Lý Hàn Minh đến rồi. Cô đặt vali xuống thở dốc. Duy Khanh từ cửa đi vào, ngồi ở bên mép giường, chân theo thói quen vắt lên thành hình chữ ngũ.

Lý Hàn Minh quần khăn tắm từ trong nhà vệ sinh đi ra. Thấy 2 người đang ngồi đó thì 6 mắt nhìn nhau. Anh gãi đầu rồi trở lại nhà tắm:

- Ngại quá...

Kì Hân mở vali, sắp xếp đồ đạc rồi cho vào tủ ở đầu giường. Xong xuôi, cô ngồi xuống, mở mắt nhìn xung quanh.

Lý Hàn Minh từ trong nhà tắm đi ra, mỉm cười như mọi lần:

- 2 người đến rồi?

Duy Khánh đang chơi game, gật đầu một cái cũng không có. Kì Hân thì gật nhẹ đầu.

- Em ăn tối chưa? Nếu chưa thì chúng ta...

- Cô ấy ăn rồi. - Duy Khánh cướp lời, sau đó tự nhiên cởi áo sơ mi ra, bước vào nhà tắm.

Lý Hàn Minh khẽ ho một tiếng:

- Em với Duy Khánh... ở chung một chỗ?

Kì Hân mỉm môi không trả lời.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại.

Là của Duy Khánh! Hơn nữa, trên màn hình còn hiển thị 2 chữ Mama.

Kì Hân vội cầm điện thoại lên, cô gạt nút xanh rồi đưa lên tai.

[Tiểu quý, con làm gì mà không gọi ámi vậy?]

- A~ Mẹ à? Con Kì Hân đây..

Trần phu nhân nghe thấy tên cô thì thái độ chuyển 360 độ

[Tiểu Hân à? Con có khỏe không? Con đang ở đâu vậy?]

Kì Hân ngoan ngoãn đáp:

- Con đang ở nhà. Con rất khỏe.

[Duy Khánh có đấy không con?]

- Anh ấy đang tắm một chút...

Duy Khánh từ đâu chui ra, giật lấy điện thoại.

- Mámi?

[Thằng ranh con này, đi đâu vậy? Sao không gọi ámi?]

- Con bận mà... - Duy Khánh như trẻ con chu môi lên.

[Bạn cái gì mà bạn?]

- Con còn bạn chơi với vợ. Con buồn ngủ rồi, khi khác con gọi ami nhé ~ - Anh cúp máy, mặt không biểu cảm nhìn cô.

- Đi ngủ. Cô nằm đây.

Kì Hân đơ mặt ra. Lý Hàn Minh cũng không khác cô là mấy. Anh rất muốn biết mối quan hệ giữa hai người này...

- Em nằm đây.- Lý Hàn Minh chỉ vào tầng 1 giường đối diện.

- Cô, ở đây! - Duy Khánh ra lệnh.

Kì Hân nghe bọn họ giằng co qua lại một lúc lâu...

Cuối cùng, Duy Khánh hỏi:

- Cô nằm cùng giường tầng với ai? Kì Hân tiểu thư, ý cô thế nào?

Kì Hân mệt mỏi day day huyết thái dương:

- Hai người nằm chung một giường đi...

Sau đó cô tắt đèn luôn, chưa để hai con người kia kịp nghĩ ngợi... (Ri: Lên :v)

=====

34. Chương 34: Tổ Tình

Chương 34: Bảng xếp hạng mỹ nam

- Anh à, làm bạn trai em đi...

=====

Sáng hôm sau, Kì Hân bị Duy Khánh lôi dậy từ rất sớm. Anh kéo cô ra sân vận động của trường, ép cô chạy 5 vòng mới cho nghỉ.

Mà cái sân này một vòng khoảng 1km là ít. Kì Hân chạy mệt đến nỗi đầu óc quay cuồng. Chạy xong vòng cuối cùng cảm tưởng như sắp ngất đi. Từ nhỏ đến giờ cô không quen chạy mệt như vậy...

Đúng lúc cô đang vò tóc, cùng Duy Khánh đi ra khỏi sân vận động thì bỗng nhiên có 3 cô gái từ đâu chạy ra chặn đường 2 người họ.

Kì Hân định tránh ra, nhưng 3 nữ sinh kia lại chặn đường cô. Nếu cô đoán không nhầm... thì 2 người này học trường Pink thì phải?

Cô gái ở giữa ra trước mặt cô, đỏ mặt gãi đầu.

- Anh à, làm bạn trai em đi...

Kì Hân há to mồm, 2 mắt trợn ngược.

Cô là con gái mà...

~Còn... làm bạn trai? Trước đây là Sweet Cat, bây giờ là bạn trai?

Kì Hân gượng cười, khẽ ho khan một tiếng. Trong đầu lại lóe lên một ý tưởng vô cùng quái dị. Tất cả là tại tên Duy Khánh kia nên cô bị như vậy. Bây giờ đến lúc anh ta chịu trách nhiệm rồi!

Nghĩ xong, Kì Hân bám lấy cánh tay Duy Khánh, cố làm ra vẻ đồng tính luyến ái, eo lả phẩy phẩy tay:

- Không được. Tui có bạn trai rồi đó!

Sau đó, cô kéo tay Duy Khánh chuồn khỏi hiện trường, để lại 3 nữ sinh kia đứng ngây ngốc ở đó...

Duy Khánh buồn cười nhìn cô. Anh thấy cái vẻ mặt của cô vô cùng đáng yêu, chỉ muốn lập tức xông đến nhéo má cô.

Kì Hân thực hiện được âm mưu thì hài lòng mỉm cười. Ngày mai chắc chắn sẽ có biến! Bây giờ cô sẽ được coi là GAY, sẽ không có Sweet Cat, cũng không có bạn trai..

Mà tất nhiên cô bị GAY thì Duy Khánh thôi tha cũng không thể thoát được rồi! Hắc hắc...

~=====

35. Chương 35: Mất Máu

Chương 35: Mất máu

- Duy Khánh, tôi rất mệt...

=====

Quả đúng như dự đoán, những ngày sau đều không có nữ sinh nào đến tìm cô. Kì Hân cũng lấy đó làm may mắn.

Chiều một hôm, Hướng hiên nhờ cô mang tài liệu lên phòng của cô chủ nhiệm. Vừa mới ra khỏi phòng thì cô đột nhiên bị ai đó xách cổ lôi đi...

Cô tự nhiên thấy choáng váng, mũi bắt đầu chảy máu.

Lại là con trai ...

Cô ngán ngẩm lắc đầu. Lần này không biết là cái gì đây. Chắc cô sẽ chết vì mất máu mất.

Kì Hân cười nhẹ, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại..

Đến lúc cô tỉnh dậy thì thấy mình đang ở vườn trường, trước mặt còn có 4 nam sinh vô cùng cao to..

Nam sinh ở giữa không nói không rằng mà nhìn cô, sau đó cả 4 nam sinh nhào vào cùng một lúc, dùng hết lực đâm cô.

Kì Hân rên nhẹ một tiếng, máu mũi tiếp tục chảy ra. Cô cũng không hiểu lí do bị đánh là gì....

Còn 1 đoạn mai au bổ sung nhé :*

36. Chương 36: Không Thể Tha Thứ

Chương 36: Không thể tha thứ

- Tao nói một là một, hai là hai. Mà có khai ra không?

=====

Duy Khánh ngồi trông Kì Hân suốt đêm. Cô nhìn vô cùng hằm hại.

2 mắt cô sưng húp, người tím bầm, đôi môi rách toạc ra. Khi ngủ cô còn khổ sở nhăn mặt.

Duy Khánh cũng thấy thương thay cho cô, cả đêm không chợp mắt ngồi cạnh cô..

Đến 2 giờ sáng, An Vĩnh Phong gọi tới, nói rằng đã tìm ra 4 nam sinh đánh Kì Hân rồi. Anh rời khỏi giường, gọi Tiểu Nguyệt đến trông cô.

=====

Tại tổ chức A.W

Duy Khánh dựa vào ghế, chân bắt chữ ngũ. Mắt anh ánh lên tia sắc lạnh, như quỷ Satan nhìn 4 người kia...

Anh tà ác nhếch môi:

- Nói, ai sai bọn mày đánh cậu ta?

4 người kia bị đánh còn thê thảm hơn Kì Hân, khoe moi dính máu ai oán ngược lên nhìn Duy Khánh:

- Không ai cả!

Duy Khánh cười khẩy, anh huýt sáo một tiếng. Lập tức có 2 trợ thủ đi ra, cầm côn đập vào tay 2 tên kia. Sau đó dùng chân ghì mạnh xuống bàn tay chúng... Tiếng hét vang vọng cả phòng tra tấn..

- Chúng mày nói ra, mau! - An Vĩnh Phong đứng cạnh Duy Khánh, túm tóc 1 tên giật ngược lên.

Tên kia cười cười, vẻ mặt bất cần đời nhìn An Vĩnh Phong:

- Khai thì chết, không khai cũng chết có phải không? Vậy thì không nên tốn công khai ra rồi!

An Vĩnh Phong bỏ tóc tên này ra, vẻ mặt không biểu cảm. Anh thú vị nhìn 4 tên kia:

- Trung thành à? Cũng chẳng làm được gì đâu... Chúng mày đánh giá thấp bọn tao quá rồi! Chúng mày cho rằng chúng mày không khai ra là bọn tao không biết sao? Đừng làm tưởng!

An Vĩnh Phong vừa dứt lời thì có 2 trợ thủ khác khiêng 1 người đàn ông đi vào...

4 tên kia há hốc mồm, thất kinh nhìn ông ta kêu lên:

- Bang chủ!

- Đã chịu khai rồi sao? Quả nhiên là Hắc Ảnh! Nhưng rất xin lỗi. Muốn đấu với A.W? Mơ đi!

Duy Khánh vỗ vỗ vai An Vĩnh Phong, sau đó đi ra ngoài, lái xe trở về bệnh viện với Kì Hân.

Anh vừa vào phòng thì đã thấy Tiểu Nguyệt đứng một bên. Còn có... Lý Hàn Minh đang ngồi cạnh Kì Hân, dịu dàng cầm tay cô..

Duy Khánh hắng giọng, sau đó không khách khí hất cầm ra phía ngoài, ý đuổi người vô cùng rõ ràng.

Lý Hàn Minh kéo Duy Khánh ra ngoài, đến hành lang, anh buông Duy Khánh ra, sau đó không khách khí đấm một nhát vào giữa mặt anh...

Duy Khánh bị đấm mạnh đến nỗi mặt lệch sang phải, khoe môi bật máu...

Anh lau máu ở khoe môi đi, không khách khí đấm trả. Sức lực anh dùng cũng mạnh không kém Lý Hàn Minh..

Lý Hàn Minh cũng vung tay đấm anh. 2 người cứ 1 đấm lại 1 đấm, đến khi cạn sức, Lý Hàn Minh chỉ vào mặt anh:

- Mày biết bệnh của cô ấy đúng không? Vậy tại sao còn cho cô ấy học ở trường Blue?

Duy Khánh gạt tay ra:

- Chuyện của tao với cô ấy, không đến lượt người ngoài như mày xen vào!

Lý Hàn Minh đang định nói tiếp thì Duy Khánh chỉ vào phòng bệnh:

- Nếu mày muốn làm cô ấy tỉnh dậy thì cứ việc nói tiếp.

Lý Hàn Minh im lặng, thở ra một cái, sau đó quay người rời khỏi.

Tiểu Nguyệt thấy Duy Khánh đi vào, mặt tím bầm thì vội vàng gọi bác sĩ đến bôi thuốc cho anh...

=====

Ri: Chương dài nhất trong lịch sử viết :v

37. Chương 37: Hình Phạt Kết Thúc, Không Cần Đi Học Nữa!

Chương 37: Hình phạt kết thúc, không cần đi học nữa!

- Tỉnh rồi?

=====

Sau hôm đó, Duy Khánh thường xuyên đến bệnh viện thăm cô. Anh còn cử 4 thuộc hạ đến trông cô...

Nhưng kì lạ là Kì Hân chỉ bị đánh. Tại sao lại hôn mê đến 5 ngày chưa tỉnh lại?

Bác sĩ bảo anh là do cô ấy mất nhiều máu. Hơn nữa do tâm lí của cô quá hoảng sợ nên mới dẫn đến hôn mê lâu như vậy.

Duy Khánh cảm thấy cũng có mấy phần lỗi là do mình. Là do anh không tốt, là anh ép cô đến đó học...

Đến ngày thứ 6 Kì Hân mới tỉnh lại..

Cô vừa mới mở mắt dậy đã thấy Duy Khánh mệt mỏi tựa vào thành giường. Anh nhắm mắt, mày kiếm nhíu lại, khuôn mặt hoàn mĩ của anh đập vào mắt cô. Rõ ràng là anh trông cô mệt đến ngủ lúc nào không biết đây mà...

Vì cô hôn mê 5 ngày nên vết thương cũng đã hồi phục được một chút, tuy nhiên vẫn hơi xót. Kì Hân có chút cảm động nhìn Duy Khánh, sau đó nhẹ nhàng ngồi thẳng người dậy, kê cao gối lên rồi nửa nằm nửa ngồi nhìn anh..

Hôm đó người cứu cô... là anh đúng không? Nhưng mà tại sao họ lại đánh cô vậy? Cô cũng không hiểu nữa..

Kì Hân nhắm mắt lại, cô rất mệt...

Duy Khánh đột nhiên mở mắt dậy, nhìn thấy cô tỉnh dậy thì trong mắt ánh lên một tia khác lạ. Anh lãnh đạm mở miệng:

- Tỉnh rồi?

Kì Hân gật nhẹ đầu, cũng không mở mắt ra..

Duy Khánh chỉnh lại tư thế ngồi cho cô, đắp lại chăn cho cô vô cùng cẩn thận. Sau đó anh ngồi xuống ghế, tay chống vào cằm.

- 4 Đại Boss đã đi du lịch vòng quanh thế giới cho đến lúc chúng ta kết hôn, nên việc này không nhất thiết phải cho họ biết.

Kì Hân im lặng ngẫm đồng ý.

- Còn nữa, hình phạt của cô kết thúc rồi. Không cần đi học nữa.

Kì Hân vẫn không nói gì. Không phải là vì cô không muốn nói. Cô đã cố mở miệng ra nhưng rất đau. Cuối cùng đành ngậm miệng lại, ngồi im một chỗ.

Duy Khánh nhìn cô một lúc. Sau đó anh rời chỗ ngồi, đi ra chỗ 4 thủ hạ của anh. Sau đó có 1 người rời đi. Kì Hân không hiểu anh muốn làm gì, cũng không để tâm cho lắm.

Duy Khánh lại đi vào, ngồi xuống vị trí cũ. Kì Hân giơ tay ra hiệu cho anh lấy giấy bút ra đây. Duy Khánh không nói không rằng lấy điện thoại ra đưa cho cô.

Kì Hân lắc lắc đầu. Duy Khánh lại nhét điện thoại vào tay cô. Kì Hân bấu môi, sau đó mở máy, ngồi chơi game.

Duy Khánh thấy cô bắn Zombie thì giật lại máy. Một lúc sau, thả hạ kia trở vào, trên tay cầm 2 quyển Gone The Wind.

Kì Hân đưa tay ra cầm lấy sách, ngồi đọc. Sau đó dùng bút viết v

38. Chương 38: Gối Ôm Hình Người

Chương 38: Gối ôm hình người

- Bây giờ tôi tạm thời làm gối ôm cho cô, sau này cô phải làm gối ôm cho tôi.

(Rì: Rì đang rút bớt phần làm hôn thê để phần sau đỡ dài hơn ~~~ Chắc là diễn biến sẽ nhanh hơn nữa :***)

=====

Sau hôm đó, Kì Hân bị Duy Khánh nhốt ở DH Villa. Muốn ra ngoài phải có vệ sĩ đi theo. Mà vết thương của cô chưa hồi phục hoàn toàn, cũng không thể nào ra đường được..

Những ngày ở nhà vô cùng nhàm chán. Phần lớn cô dành thời gian để bắn Zombie, xem phim, ngoài ra không có việc gì làm cả.

Duy Khánh cũng rảnh rỗi không kém. Buổi sáng anh sẽ ở nhà với cô. Sau đó hai người sẽ thi bắn Zombie. Buổi tối anh đến tổ chức. Sau 11 giờ sẽ về DH villa.

Kì Hân biết được thói quen của anh. Nên đúng 10 giờ sẽ khóa cửa phòng ngủ lại. Cô ngồi trong phòng chơi đến nửa đêm. Anh gõ cửa cũng hoàn toàn bơ đi, mặc kệ anh (Rì: Chì phũ quá :v)

Nhưng mà hôm nay buổi tối anh tự nhiên lại không đến tổ chức. Buổi tối vừa ăn cơm xong đã chui lên phòng của cô, bá đạo nằm giữa giường.

Kì Hân vừa vào phòng ngủ đã nhìn thấy anh đang vắt chân nằm lên giường, cầm Ipad xem phim.

- Anh à, đây là giường của tôi mà...- Cô khập khiễng đi vào, ngồi bên mép giường.

Duy Khánh liếc mắt một cái, cũng không hề có ý định rời đi.

- Đây là nhà tôi.

...- Kì Hân á khẩu không nói lên lời, nhìn anh với con mắt “tôi là người bệnh mà”. Duy Khánh thấy chương mắt thì kéo cô nằm xuống bên cạnh mình.

Kì Hân bị Duy Khánh kéo mạnh xuống giường. Cô mắt trọng tâm ngã xuống, vừa vịn gối lên tay anh. Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần..

Mùi bạc hà đặc trưng của anh bay vào mũi cô. Kì Hân nhất thời ngây ngốc nhìn anh.. Bây giờ cô phải thừa nhận.. anh thật đẹp trai nha

~Khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan sáng sủa, cằm tinh xảo. Đôi môi mỏng hơi mở ra. Mày kiếm dân ra, đôi mắt mang theo ý cười chăm chú xem phim.

- Nhìn đủ chưa? - Duy Khánh từ tốn mở miệng.

Kì Hân xấu hổ đỏ mặt,, khẽ hắng giọng. Cô điều chỉnh tư thế cho thoải mái rồi cũng xem phim với anh.

Duy Khánh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giọng nói anh có chút ôn nhu nhưng từ ngữ lại vô cùng xa lạ.

- Bây giờ tôi làm gối ôm cho cô. Sau này cô phải làm gối ôm cho tôi.

Kì Hân bấu môi. Ai thêm anh ta làm gối ôm chứ. Là anh ta tự động trèo lên giường của cô mà. Còn muốn có đi có lại?

Mơ đi!

Kì Hân chải rửa một hồi, sau đó lại tập trung xem phim, nửa chữ cũng không nói..

=====

Ri: Đạo này Ri không có thời gian mở máy nên ra chap không được đều. Với lại Ri sắp thi học kì :(Nên mong các bạn thông cảm :(Mỗi chap Ri ra sẽ ngắn hơn một chút :(Xin lỗi các bạn :(

39. Chương 39: Ra Nước Ngoài

Chương 39: Ra nước ngoài

Hình như tâm trạng của anh không được tốt...

=====

Căn cứ của tổ chức A.W

Duy Khánh cùng An Vĩnh Phong và An Vĩnh Huy đang ngồi họp. Đột nhiên điện thoại của Duy Khánh đổ chuông.

Là Hà quân gia từ New York gọi về. Bà rất ít khi gọi điện cho anh. Liệu có chuyện gì xảy ra không?

Duy Khánh cau mày, gạt nút xanh.

Ở phía bên kia, Hà quân gia gấp gáp thở dốc:

[Thiếu gia, Mục tiểu thư xảy ra chuyện rồi!]

Duy Khánh nhăn mặt, hoảng hốt hỏi lại:

- Rốt cuộc là làm sao?

Hà quân gia bị anh dọa cho sợ, run rẩy đáp lại:

[Tiểu thư bị tai nạn xe.. Hiện giờ đang cần máu. Nhưng mà kho máu dự trữ không đủ. Thiếu gia, bây giờ phải làm sao?..]

Duy Khánh đập máy, không nói không rằng chạy ra ngoài, lái xe với vận tốc nhanh nhất về DH Villa.

Anh biết có chuyện xảy ra mà...

Anh vừa vào đến nhà đã vội vàng bế Kì Hân đi. Cô còn chưa kịp hiểu có chuyện gì thì đã bị túm đi.

Không phải chứ.. Cô còn chưa hồi phục hoàn toàn mà..

Anh vừa lái xe vừa gọi cho thủ hạ, nói rằng phải nhanh chóng chuẩn bị máy bay đi New York.

Kì Hân cứ thế bị lôi lên máy bay. Máy bay tư nhân nhanh chóng khởi hành.. Cô còn ngơ ngác há mồm không hiểu chuyện gì xảy ra.

Duy Khánh sắc mặt rất kém. Anh hình như đang lo sợ điều gì đó thì phải..

Kì Hân cũng không có hứng thú muốn biết nữa, ngoan ngoãn ngồi một chỗ.

Máy bay đáp xuống New York. Duy Khánh vội vàng lái xe đưa Kì Hân tới bệnh viện SHEE..

=====

Ri: Tại Ri đang vội nên chương này viết hơi ngắn một chút :)** Mong các bạn thông cảm :)**

40. Chương 40: Truyền Máu

Chương 40: Truyền máu

- Hôm nay... thật sự cảm ơn cô.

=====

Kì Hân bị rút hơn 300cc máu cũng không kêu ca nhiều. Cô ngồi ở ghế chờ Duy Khánh.

Anh đi một lúc lâu sau mới trở lại. Lúc anh trở lại thì cũng đã hơn 11 giờ. Anh hỏi cô có đói không rồi đưa cô đi tìm chỗ ăn.

Nhưng hai người đi đi lại lại trên đường bao nhiêu lâu cũng không tìm được chỗ ăn. Duy Khánh liền trở về biệt thự ở gần trung tâm New York.

Anh bảo quần gia nấu một vài món đơn giản, cùng cô ăn xong thì nhanh chóng rời đi. Trước đó còn nói với cô một câu

- Hôm nay thực sự cảm ơn cô.

Kì Hân làm vẻ nghĩa khí xua tay nói với anh là không có gì. Trong lòng lại thắc mắc ai là người cần truyền máu? Ai là người khiến anh ta lo lắng như vậy?...

Nhưng do một ngày không được nghỉ ngơi liên tục, cô vừa nằm lên giường vài phút thì ngủ luôn đến tận trưa ngày hôm sau..

=====

Duy Khánh đến 2 ngày sau cũng không về nhà. Đến ngày thứ 3 thì trở về biệt thự, thu dọn hành lý rồi gấp gấp bay về nước.

Kì Hân trong lòng cảm thán. 4 ngày nay cô bị anh xoay như chong chóng. Cô còn chưa kịp đi chơi..

Số lần cô đến New York không phải là ít nhưng mà đã rất lâu cô chưa đến đây.. Anh ít nhất cũng phải dành ra một chút thời gian để cô đi chơi chứ..

Duy Khánh ngồi vắt chân, đối diện với cô trên máy bay. Thấy vẻ mặt nhăn nhó của cô thì quan tâm hỏi:

- Làm sao vậy?

Kì Hân buồn bực thở dài một tiếng, sau đó rất nhanh lấy lại tinh thần:

- Không sao.

Duy Khánh cũng không nói nhiều, nhắm mắt dưỡng thần.

Sự nhàm chán bao phủ ~~...

Cuối cùng Duy Khánh không nhịn được mở mắt ra, hươu hươu điện thoại ra trước mặt cô:

- Có muốn bắn Zombie không?

Kì Hân đương nhiên là đồng ý, gạt đầu mạnh một cái..

=====

41. Chương 41: William R.s

Chương 41: William R.S

- Đo thể nào? Để tôi tự mình đo cho cô ấy!

=====

Duy Khánh đứng 5 giờ đã lòi Kì Hân dậy. Anh nhét cô lên xe rồi lái đi.

Cô còn nửa tỉnh nửa mơ không biết đây là đâu thì xe dừng lại. Duy Khánh không nói một lời kéo cô đi xuống.

Trước mặt 2 người là một tòa nhà 2 tầng. Toàn bộ bên ngoài đều được sơn màu trắng. Cửa kính trong suốt. Từ bên ngoài có thể nhìn thấy hàng trăm mẫu váy khác nhau.

Duy Khánh cầm tay cô đi vào trong tòa nhà.

Bên trong, có một người đang đứng đợi cô và anh.

Nhìn thấy Duy Khánh, anh ta dang hai tay ra chào hỏi.

- Khánh, đây là hôn thê của cậu?

Duy Khánh né cái ôm của người kia, gạt đầu một cái.

- Này, cậu cũng thật là... thôi, bây giờ bắt đầu đo nhé?

Duy Khánh gạt đầu một cái. Anh ta định kéo tay Kì Hân thì bị anh cản lại.

- Nhân viên nữ?

Người kia gãi gãi đầu:

- Còn sớm như vậy...

Duy Khánh hừ một tiếng, sau đó nhướn mày:

- Đo thể nào? Để tôi tự mình đo cho cô ấy!

Mặt hai người nào đó hiện lên ba vạch đen.

Hahaa ~ Cái này... cũng thật hài hước đi..

=====

Duy Khánh dẫn cô đi ăn trưa, sau đó trở về căn nhà kính ban nãy..

Anh dẫn cô lên tầng 2, sau đó cô bị quay như chong chóng. Kì Hân bị lòi đi trang điểm, làm tóc. Cô thấy vô cùng khó chịu. Ngược lại, Duy Khánh an nhàn ngồi một bên, vắt chân bắn Zombie.

Đến 7 giờ tối, William R.S - nhà thiết kế ban sáng đưa cho Duy Khánh một chiếc hộp được thiết kế tinh xảo.

Duy Khánh đưa hộp cho Kì Hân, bảo cô vào thay. Còn mình thì đứng đợi ở ngoài.

Đến lúc cô bước ra, chính anh cũng bị làm cho ngây ngốc...

=====

42. Chương 42: Tiệc

Chương 42: Tiệc

Chỉ có thể dùng cụm từ “kim đồng ngọc nữ”, “trao tài gái sắc” để miêu tả!...

=====

Kì Hân mặc váy màu trắng dài không đến đầu gối. Chân váy xé ra. Phần trên bó sát tôn lên đường cong hoàn mỹ. Mái tóc dài đến eo buông tự nhiên bên vai. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ. Kiểu điểm thoát tục, thực khiến cho người ta muốn véo một cái..

Duy Khánh vẫn đang đứng ngăn người ra. Kì Hân thấy biểu cảm của anh thì buồn cười hỏi:

- Không đẹp sao?

Duy Khánh định thần lại, lần đầu tiên mỉm cười:

- rất đẹp.

Kì Hân bị nụ cười cùng lời khen của anh dọa cho sợ. Cô đực mặt ra thì bị anh kéo ra ngoài, nhét vào xe. Sau đó cả 2 người cùng đến căn biệt thự ở ngoại ô thành phố.

=====

Duy Khánh khoác tay Kì Hân. Cả 2 người bước vào đại sảnh của biệt thự.

Hôm nay Trần gia tổ chức tiệc, còn mời vô số cá nhân vật tai to mặt lớn trong thành phố.

Tất cả đổ dồn ánh mắt về phía 2 người vừa bước vào..

2 người này một nam một nữ, sánh đôi bước vào, tựa như một đôi trời sinh. Chỉ có thể dùng từ “trao tài gái sắc”, “kim đồng ngọc nữ” để miêu tả!

Duy Khánh đi thẳng đến sân khấu. Anh cầm mic, tự nhiên nói:

- Xin chào tất cả mọi người. Hôm nay Trần gia mở dạ tiệc. Chính là muốn tuyên bố một chuyện vô cùng quan trọng!

Phía dưới vỗ tay

~Duy Khánh chỉnh lại mic, nói tiếp:

- Đó là chuyện hôn sự giữa Kì gia và Trần gia!

Ở dưới có tiếng bàn tán. Tất cả ồ lên một tiếng.

Duy Khánh nói vài lời, sau đó đưa Kì Hân đi tiếp rượu.

Suốt cả quá trình, Duy Khánh nắm tay Kì Hân, để cô nép phía sau mình. Còn tự mình tiếp rượu mọi người. Tất cả đàn ông đều phải giữ khoảng cách với Kì Hân. Duy Khánh không muốn xảy ra sự cố nên ép cô đi theo mình, một bước cũng không được rời ra.

Kì Hân cũng rất cảm kích. Là anh đang lo lắng cho cô, sợ cô giống như lần trước?

Lúc cô đang mải suy nghĩ, có 3 người tiến tới chỗ cô và anh.

Kì Hân nhìn kĩ 3 người đó thì thất kinh há mồm.

Trước mặt cô là An Vĩnh Phong và An Vĩnh Huy. 2 người này thì khỏi nói. Nhưng còn người thứ 3...

Là Lý Hàn Minh!

Anh có chút buồn nhìn cô, nâng ly rượu lên, chạm cốc với Duy Khánh.

Kì Hân mím môi, cúi đầu xuống. Cô nói nhỏ với Duy Khánh là mình mệt. Anh dịu dàng gạt đầu, xin lỗi mọi người rồi cùng cô ra ngoài hóng gió một chút..

=====

Ri: *tung hoaa* mừng chương sau 2 anh chị động tâm :* Yeyee :))

43. Chương 43: Hôn

Chương 43: Hôn

- Kì tiểu thư, có ai bảo với em là em rất đẹp chưa?...

(Ri: Chương này động tâm thật hay giả thì Ri kb nhé :** hihii)

=====

Duy Khánh kéo cô ra ngoài. Hai mắt anh dán chặt lên người cô.

Vốn dĩ ở ngoài vườn rất tối, chỉ có một bóng đèn dựng ở một góc. Ánh sáng mờ mờ ảo ảo chiếu lên người cô. Cả khuôn mặt cô nửa sáng nửa tối vô cùng mê hoặc.

Duy Khánh thở dài. Anh dẫn cô vào góc tường. Sau đó một tay ôm lấy eo cô, một tay để sau ót cô. Anh cúi xuống, chiếm lấy đôi môi anh đào của cô.

Kì Hân hoảng hốt mở to mắt. Khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng lên.

Duy Khánh tham lam chiếm hết vị ngọt trong miệng cô. Môi cô rất mềm, lại rất ngọt. Bây giờ anh mới biết cô gái này có sức công phá lớn như vậy..

Anh bỏ cô ra. Hai tay ôm đằng sau lưng cô. Kì Hân cứ thế dựa vào lồng ngực vững chãi của anh.

Duy Khánh thì thâm vào tai cô:

- Kì tiểu thư, đã có ai nói với em là em rất đẹp chưa?

Má Kì Hân lại bị câu nói này làm đỏ lên. Cô mím môi.. Tên này hôm nay bị chập mạch hay sao?...

Im lặng một lúc, anh tiếp tục:

- Nếu tôi nói... tôi yêu em thì sao?

Cô há mồm, khó hiểu nhìn anh. Còn cứng họng chưa trả lời được thì có ai đó cướp lời cô:

- Im lặng là đồng ý!

Kì Hân phồng má. Trong lòng lại đầy cảm giác ngọt ngào.

Ở xa, có ai đó đã nhìn thấy toàn bộ cảnh này. Nam nhân kia cười chua xót, xiêu vẹo bước đi...

=====

44. Chương 44: Chúc Phúc Của Lý Hàn Minh

Chương 44: Chúc phúc của Lý Hàn Minh

Kết thúc bữa tiệc, Duy Khánh nắm tay Kì Hân ra ngoài. Anh kéo cô lên xe, nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã là gần 11 giờ. Anh để đầu cô tựa vào vai mình, nhẹ nhàng xoa tóc cô:

- Em ngủ một lát đi. Đến nhà tôi sẽ gọi em dậy!

Kì Hân ngoan ngoãn tựa vào vai Duy Khánh, nhắm mắt lại.

Duy Khánh thấy cô nghe lời đi hài long mỉm cười. Trong mắt lại ánh lên tia sắc lạnh...

Về đến DH Villa, Duy Khánh không gọi cô dậy mà trực tiếp bế ngang người cô theo kiểu công chúa. Sau đó đặt cô xuống giường lớn.

Anh gọi Tiểu Nguyệt lên thay quần áo cho cô, còn mình đi tắm rửa.

Xong xuôi, anh trèo lên giường, tăng nhiệt độ căn phòng lên rồi ôm cô ngủ.

Nhưng tư thế ngủ của cô thực sự rất xấu...

Cả đêm anh vì cô mà không chợp mắt được. Cô ngủ còn nói lung tung, tay chân quơ loạn xạ. Hại anh phải ra sofa nằm.

Duy Khánh thở dài, đặt tay lên trán rồi nhắm mắt lại..

=====

Sáng hôm sau, lúc Kì Hân tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên giường lớn. Còn Duy Khánh lại khổ sở nằm co ro trên sofa.

Cô buồn cười nhìn anh, lại nhớ đến cảnh 2 người hôn nhau hôm qua, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng lên.

Kì Hân lắc lắc đầu. Mình đang nghĩ cái gì vậy...

Cô cảm thấy, sau đó nhẹ nhàng đắp lên cho anh, lén lút như con mèo đi ra khỏi phòng.

Lúc cô cầm điện thoại lên mới thấy có tin nhắn. Người gửi là Lý Hàn Minh.

Cô cảm thấy vô cùng có lỗi, là cô che dấu chuyện đính hôn với anh. Đáng lẽ ra cô nên nói ngay từ đầu. Cô thật là đáng chết mà!

Kì Hân xoa xoa trán, sau đó mở tin nhắn ra...

“Tiểu Hân, lúc em đọc được tin nhắn thì chắc là anh đã lên máy bay rồi. Chuyện đính hôn, em cũng đừng tự trách bản thân quá. Anh hiểu mà... Tiểu Hân, nếu tên đó đối xử với em không tốt, em hãy đi tìm anh. Anh luôn đợi em. Còn nữa, nhắn với hân giúp anh, bảo hân phải chăm sóc em thay phần của anh.. Tiểu Hân, anh yêu em”

Cô đọc xong tin nhắn thì nằm bò ra bàn.. Anh ấy đi rồi...

Duy Khánh từ đâu nhảy ra. Anh giật lấy điện thoại, đọc xong tin nhắn thì ngay lập tức xóa đi, ngồi xuống bẹo má cô:

- Tiểu bảo bối, không chỉ có hân ta yêu em thôi đâu. Tôi cũng yêu em..

Kì Hân đứng hình, nhìn anh như nhìn sinh vật lạ.

Anh thấy thế thì lắc đầu thở dài:

- Tôi là đang thật lòng đó!

Kì Hân im lặng. Đối với việc này cô cũng không biết phải nói ra sao nữa...

Duy Khánh thấy thế thì cười nhẹ, xoa đầu cô. Sau đó anh dặn quản gia làm đồ ăn sáng, cùng ngồi ăn với cô

=====

45. Chương 45: Khu Vui Chơi

Chương 45: Khu vui chơi

Ri: À :)) Mình nói một chút nhé :)) Mình mới viết nên độ dài mỗi chương không được dài lắm :) Mong các bạn thông cảm :))

=====

Ăn sáng xong là gần 8 giờ. Duy Khánh bảo Kì Hân đi thay quần áo, sau đó tự mình lái xe đưa cô đi..

Địa điểm dừng là khu vui chơi Violet.

Khu vui chơi này có qui mô lớn nhất thành phố, nổi tiếng với nhiều trò giải trí vô cùng thú vị.

Kì Hân hồi bé đều được bao bọc kĩ lưỡng, cũng không được ra ngoài nhiều. Một phần là vì bệnh của cô, phần còn lại là vì cô không có hứng thú với mấy trò này. Mà có hứng thú thì cũng không có thời gian đi. Nếu đi đâu thì chỉ có một mình cô, ba mẹ cô bận đến tối tăm mặt mũi, làm gì có thời gian mà đi với cô chứ. Như vậy thì buồn chết mất...

Cô nhìn xung quanh, cũng không biết anh đưa mình đến đây để làm gì. Đang thắc mắc thì Duy Khánh kéo tay cô cùng nhau bước qua cổng.

Cô không nhận được, mở mồm hỏi anh:

- Chúng ta đến đây làm gì vậy?

Duy Khánh nhún vai:

- Tất nhiên là để chơi rồi...

Kì Hân mím môi, đôi mắt lại đảo một vòng:

- Tôi rất mệt, không muốn chơi một chút nào.

Duy Khánh nhếch môi, cười cười:

- Mệt sao? Vậy lát nữa tôi đành tìm người khác thi bắn Zombie rồi...

Cô nghe thấy hai chữ Zombie thì sáng mắt lên:

- À... Thực ra thì cũng không mệt lắm đâu. Còn có một chút sức - Cô còn khoa trương giơ tay lên.

Duy Khánh nhìn điệu bộ của cô thì bật cười.

- Tóm lại em có chơi không?

- Tôi rất mệt ~... - Kì Hân uể oải đáp.

Anh huýt sáo, tắc lưỡi:

- Nghe nói đằng kia có máy điện tử, còn là máy bắn Zombie, em có muốn đi không? Hay là em ngồi đây nghỉ, tôi đi chơi?

Kì Hân tiếp tục bị Zombie thôi miên. Cô cười hì hì lấy lòng, sau đó chủ động ôm cánh tay anh đi về phía trước.

=====

Thực ra khu giải trí Violet này không có chỗ nào gọi là “máy điện tử bắn Zombie cả”.... (Ri: -.-)

Chỉ là anh muốn dụ cô đi theo mình nên mới dùng đến kế sách này. Đầu tiên anh còn tưởng là không được. Sau đó lại thành công dụ dỗ vào hang sói. Còn dẫn cô đi khắp khu giải trí, chơi bao nhiêu trò chơi liền. Anh cười trộm trong lòng, đắc ý vuốt cằm.

Trái ngược lại với anh, cô thất thểu nhìn xung quanh. Hai chân cô đã mềm nhũn rồi...

Máy bắn Zombie ở đâu? Ở đâu?

Zombie yêu quý của chị ở đâu? Huhuu ~ Cô muốn Zombie .. Zombie đáng yêu của chị...

~Kì Hân đi không nổi nữa. Cô chậm chậm đi về phía băng ghế đá, chân ta rã rời đặt mông xuống.

Duy Khánh thấy thế thì buồn cười, chạy đi mua kem.

Lúc sau, anh trở về mới thấy cô đang ngồi vào một góc, bên cạnh là 3 tên con trai.

Mặt mũi cô trắng bệch, cố gắng giữ khoảng cách với ba người kia. Nhưng anh thấy lạ là khoảng cách giữa cô và họ là gần hơn 1 mét. Đáng lẽ cô phải chảy máu mũi rồi chứ?

Duy Khánh cầm 2 cây kem đi về phía họ.

- Xin chào, bạn học họ Hường!

Duy Khánh chào Hường Hiền đang đứng đối mặt cô. Trí nhớ của anh vô cùng tốt, vừa gặp một lần đã có thể gọi chuẩn xác tên Hường Hiền.

Hường Hiền mỉm cười chào lại, nhìn nhìn cô từ trên xuống dưới rồi rời đi...

=====

Ri: Đó :v Ri đã cố gắng viết dài ra một chút rồi đó :))

46. Chương 46: Bữa Tối Dưới Ánh Nến

Chương 46: Bữa tối dưới ánh nến

Duy Khánh nhìn cô cười cười, sau đó đưa que kem cho cô.

Kì Hân nhẹ nhàng cảm ơn một tiếng, sau đó ngồi xuống băng ghế, im lặng giải quyết que kem. Anh cũng ngồi xuống theo cô, 2 người một nam một nữ thu hút sự chú ý từ người đi lại. Thậm chí có người còn dùng điện thoại chụp ảnh. Nhưng vì cái trùng mắt của Duy Khánh nên đành xóa đi.

Kì Hân buồn cười nhìn người kia, ăn xong kem thì đứng dậy. Bảo anh tìm chỗ ăn trưa.

=====

Địa điểm ăn của hai người là Royal Club.

Duy Khánh dẫn cô lên tầng cao nhất, sau đó theo thường lệ gọi 2 phần Beefsteak.

Trong thời gian chờ đợi, Kì Hân ngồi chăm chú chém Zombie.

47. Chương 46: Bữa Tối Dưới Ánh Nến

Chương 46: Bữa tối dưới ánh nến

Duy Khánh nhìn cô cười cười, sau đó đưa que kem cho cô.

Kì Hân nhẹ nhàng cảm ơn một tiếng, sau đó ngồi xuống băng ghế, im lặng giải quyết que kem. Anh cũng ngồi xuống theo cô, 2 người một nam một nữ thu hút sự chú ý từ người đi lại. Thậm chí có người còn dùng điện thoại chụp ảnh. Nhưng vì cái trùng mắt của Duy Khánh nên đành xóa đi.

Kì Hân buồn cười nhìn người kia, ăn xong kem thì đứng dậy. Bảo anh tìm chỗ ăn trưa.

=====

Địa điểm ăn của hai người là Royal Club.

Duy Khánh dẫn cô lên tầng cao nhất, sau đó theo thường lệ gọi 2 phần Beefsteak.

Trong thời gian chờ đợi, Kì Hân ngồi chăm chú chém Zombie. Còn Duy Khánh ngồi đối diện, chống cằm ngắm cô.

Kì Hân thấy không thoải mái lắm, bấn trợt vô cùng nhiều, sau đó không chịu được nữa liền mở miệng:

- Đừng nhìn tôi như vậy, có được không?

Duy Khánh mỉm cười không nói gì. Đến lúc 2 phần Beefsteak được bưng ra, anh cẩn thận đỡ lấy, sau đó ngồi kiên nhẫn cắt cho cô.

Kì Hân ngượng ngùng nhìn anh. Tim cô đập thịch một tiếng... Cô nhìn anh anh nhìn cô... 4 mắt chạm nhau.

Kì Hân hắng giọng một cái, sau đó cả 2 im lặng ăn trưa.

Không khí ngượng ngùng bao trùm...

=====

Duy Khánh ăn xong thì bảo cô đi chơi với NYC, buổi chiều anh sẽ tới đón. Kì Hân cũng rất ngoan ngoãn chấp nhận. Sau đó cô mới chợt nhớ ra là quên lưu số điện thoại của anh. cô vẫy anh lại, cầm điện thoại cầu anh bấm một dãy số.

Duy Khánh lưu số của cô vào. Cuối cùng phóng xe đi mất.

Nhưng mà xui xẻo là NYC của cô hôm nay lại đi làm thêm. Kì Hân không có việc gì làm, đi bộ trong công viên. Đến 7 giờ bắt taxi về DH Villa.

Cô về đến nơi, cũng vừa kịp chứng kiến cảnh tượng ngọt ngào nhất...

Duy Khánh đang ở trong bếp. Anh đeo tạp dề hình gấu Pooh. Tay áo xắn lên. Nhìn từ ngoài vào cảm thấy vô cùng ấm áp..

Kì Hân ngây người ngắm anh, sau đó định thần lại, nhẹ nhàng hắng giọng một cái.

Duy Khánh thấy cô thì mặt dài ra:

- Sao lại về rồi?

- Ừm... Tiểu Uyển đi làm thêm. Rảnh rồi quá nên về nhà...

Duy Khánh gật đầu. Anh kéo ghế, ấn cô ngồi xuống. Sau đó lần lượt bày từng món ra đĩa, bê ra cho cô.

Sau cùng, anh tắt tắt cả điện trong nhà, thấp nền ở chính giữa bàn ăn. Anh tháo tạp dề, ngồi xuống đối diện cô:

- Em nếm thử xem.

Kì Hân nhìn đồ ăn trên bàn mà thèm chảy nước miếng. Anh ta có phải là được đào tạo nấu ăn chuyên nghiệp không? Món ăn nhìn trông hấp dẫn quá...

Cô cầm đũa, nếm thử một miếng, lại cảm thấy vừa miệng. Cô tiếp tục gắp tất cả các đĩa trên bàn ăn.

- Rất ngon...- Cô gơ hai ngón cái lên.

Duy Khánh đắc ý vỗ ngực, sau đó giục cô ăn cơm.

Bình thường cô đều là ăn rất ít. Nhưng hôm nay lại vì anh mà phá lệ, ăn đến 3 bát cơm.

Ăn xong cũng đã là 8 giờ tối. Duy Khánh gọi Tiểu Nguyệt thu dọn đồ đạc. Còn mình và Kì Hân thì đi lên phòng ngủ.

Hôm nay cô cảm thấy rất mệt, vừa lên giường đã thiếp đi.

Trong mơ, cô cảm thấy có ai đó vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói:

- Anh yêu em.

Sau đó lại cảm thấy ngón tay lạnh lạnh....

Kì Hân chếp miệng, mỉm cười ngọt ngào:

- Em cũng yêu anh..

=====

48. Chương 47: Thony Bảo Bảo

Chương 47: Thony bảo bảo

3 năm sau...

Tại DH Villa...

Một cô gái vô cùng xinh đẹp ngồi ở băng ghế đá trong vườn. Cô mặc váy dài màu xanh nhạt. Mái tóc nâu hạt dẻ xõa tự nhiên xuống 2 bên vai. Khuôn mặt thanh tú, từng đường nét đều vô cùng sắc sảo. Đôi môi anh đào mở ra. Đôi mắt mang theo ý cười dịu dàng nhìn xung quanh.

Có tiếng động cơ xe từ ngoài vọng vào...

Kì Hân đứng dậy, từng bước đi ra ngoài. Chiếc Bugatti Veyron màu xám bạc tiến vào trong gara.

Duy Khánh từ trên xe bước xuống, tiến tới chỗ cô, dang tay ôm cô vào lòng.

Kì Hân ngọt ngào cười, dụi dụi vào ngực anh:

- Anh về rồi..

- Ủ... Có nhớ anh không?

Kì Hân chu mỏ, khuôn mặt bắt đầu đỏ lên:

- Anh thật hư...

Duy Khánh xoa xoa tóc cô:

- Anh có một món quà dành cho em.

- Là gì vậy?

Duy Khánh bí hiểm cười cười. Anh mở cửa xe ô tô, lấy ra một chiếc hộp nhỏ phát ra âm thanh.

Kì Hân cầm chiếc hộp trên tay, cùng anh đi vào nhà.

Cô nhắm mắt, mở nắp hộp quà ra. Bỗng nhiên từ trong hộp có cái gì đó nhảy ra. Tiếp đến là mặt cô buồn buồn. Cô không nhịn nổi bật cười thành tiếng.

Mở mắt ra, cô thấy một chú chó nhỏ vô cùng xinh đẹp đang mở to mắt nhìn mình. Đầu nó còn nghiêng nghiêng, trông ngộ nghĩnh không tả được. Chú cún còn mặc một bộ quần áo màu hồng. Ở cổ có nơ to đùng. “Tóc” còn được cẩn thận buộc lại

Kì Hân xoa xoa đầu chú cún, quay sang Duy Khánh:

- Cảm ơn anh. - Cô ngập ngừng một chút - Nó tên là gì vậy?

Duy Khánh cũng xoa đầu con cún:

- Để cho em đặt tên đó.

- Thế... em gọi nó là Thony nhé?

Duy Khánh phô ra bản mặt “Tùy em”

Kì Hân bế Thony lên nhà, quên mất Duy Khánh đang ngồi dưới đó..

Duy Khánh nhìn theo cô và Thony, thở dài một cái. Minh lại sắp bị thất sủng rồi...

=====

49. Chương 48: Chiến Dịch Tranh Sủng Của Duy Khánh

Chương 48: Chiến dịch tranh sủng của Duy Khánh

Quả đúng như ai đó nói, những ngày sau đó, Duy Khánh bắt đầu bị thất sủng (Ri: -.-)

Kì Hân đi đâu cũng mang theo Thony đi. Hàng ngày đều bế Thony lên hôn hít vài lần, sau đó xoa đầu, lại còn luôn mồm “Chị yêu em”.

Điều này làm cho ai đó cảm thấy mình bị bỏ. Người này bắt đầu xa lánh Thony. Những lúc nó liếm chân người này thì lại bị ăn một phát đá.

Những tối hôm trước, Thony có thể lên giường ngủ với Kì Hân. Thậm chí cô còn đuổi anh về phòng ngủ, còn mình ngủ với Thony.

Duy Khánh tức không tài nào chịu nổi. Buổi tối cứ ăn cơm xong là sẽ lên phòng tranh chỗ, mặt dày ngồi trên giường mặc dù Kì Hân đuổi trở về phòng. Còn mình thì đá bay Thony đi.

Thony không hiểu gì, chỉ biết ngơ ngác mở to đôi mắt, đứng ngoài cửa đáng thương kêu “ẳng” một tiếng.

Kì Hân vì chuyện này mà dỗi Duy Khánh. Nhưng vừa nghe anh nói nếu buổi tối ngủ với Thony, anh sẽ bắt nó đi chỗ khác thì ngoan ngoãn nghe lời anh.

Sau đó, Duy Khánh đành lại được sự sủng ái của hôn thê.

Được hai ngày, vị trí của anh bị tụt dần tụt dần...

Ai cướp chỗ của anh?

À... Là Game bắn Zombie đó. (Ri: @@)

Kì Hân nếu không có Thony bên cạnh là sẽ giữ khư khư điện thoại, mãi mê với những bạn Zombie đáng yêu ~ (Ri: Thế mới nói tính cách của chế đỡ hơi :v)

Duy Khánh bị thất sủng thì bực muốn đập đầu xuống bàn...

Buổi tối anh nhốt Thony ở ngoài, chỉ có anh và Kì Hân ở trong phòng.

Cô đang bắn Zombie. Số nào thu được đã lên đến gần 1000 cái. Cô một chữ cũng không nói. Vô cùng tập trung tinh thần.

Duy Khánh ở bên cạnh đầu bốc khói...

Cả căn phòng rơi vào trạng thái im lặng

~Kì Hân thấy quá im ắng thì mở mồm:

- Anh có muốn thi bắn zombie không?

Mặt của người nào đó vì câu nói này mà tối đi vài phần. Anh giật lấy điện thoại của cô, sau đó nghiêm mặt:

- Từ này phải hạn chế dùng điện thoại! Chơi Game không tốt ắt!

Kì Hân bĩu môi, sau đó nằm xuống, trùm chăn.

Một lát sau cô bật dậy, mở TV. Lần này cô chăm chú xem phim, lại coi ai đó là không khí rồi... (Ri: Không còn gì để nói :v)

Duy Khánh ghen hòng, không muốn nói nữa. Anh gối đầu lên đùi cô, sau đó nằm ngủ.

Trước khi đi ngủ còn hôn cô, ôn nhu nói:

- Anh yêu em...

- Em cũng yêu anh... - Cô đỏ mặt đáp lại

=====

50. Chương 49: Váy Cưới

Chương 49: Váy cưới

Duy Khánh đủ 18 tuổi, hiện giờ đang làm tổng tài của Hưng Viễn. Tổ chức A.W anh vẫn làm lão đại. Chỉ là ít lui tới đó hơn.

Hôm nay Duy Khánh nghỉ ở nhà. Anh ngồi cạnh cô ở ngoài vườn, ôn nhu vuốt tóc cô:

- Bảo bối, em muốn chọn váy may sẵn hay là để William thiết kế?

Kì Hân mỉm cười. Cô xoa xoa đầu Thony:

- Thế nào cũng được mà...

Duy Khánh gật đầu:

- Được, vậy bây giờ chúng ta đi chọn váy.

=====

Địa điểm thư váy là HW (Happy Wedding thì phải :v).

Kì Hân đi vào trong cửa hàng, bị choáng bởi hàng trăm mẫu thiết kế váy cưới bày khắp nơi.

Chị bán hàng thân thiện mỉm cười, sau đó nhìn cô từ trên xuống dưới. Cuối cùng là lấy một bộ váy, kéo cô vào phòng thay đồ.

Lúc giúp cô thay đồ, chị bán hàng còn không ngớt lời khen chồng cô đẹp trai. Cô mỉm cười lịch sự, cảm ơn một tiếng. Tất nhiên là chồng cô đẹp trai rồi. Nếu ní anh không đẹp trai, thì trên thế giới này đâu còn trai đẹp nữa...

Kì Hân thay váy xong bước ra ngoài.

Duy Khánh đang ngồi trên sofa trắng đợi cô. Thấy cô bước ra thì lại ngây ngốc nhìn cô. Biểu cảm y hệt như lần đi dự tiệc.

Ở trước mặt anh là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Da thịt trắng nõn cộng với váy cưới trắng tinh khiết. Váy bó eo và ngực, tôn lên vóc dáng cân đối của cô. Tà váy dài, bông bênh. Nhìn vào giống như một thiên thần xinh đẹp. Mái tóc búi lên, vài sợi thả xuống, dọc theo mang tai.

Mấy chị bán hàng nhìn thấy quần sooc màu đen ở dưới váy của cô thì bụm miệng cười trộm. Số còn lại thì khen ngợi cô xinh đẹp.

Duy Khánh đi tới chỗ cô, ôn nhu cúi xuống hôn cô.

Kì Hân bị hôn ở nơi công cộng thì đỏ mặt muốn đẩy anh ra. Rất tiếc là tay anh lại giống như gọng kìm giữ chặt cô.

Kì Hân để cho anh hôn xong thì ngượng ngịu xoa xoa gò má nóng bừng:

- Anh thật hư.

Duy Khánh cười cười không nói gì.

- Vậy có cần thử nữa không?- Kì Hân nghiêng đầu.

- Thử thêm vài bộ nữa cũng được. Thậm chí là thử hết cả cửa hàng cũng được. Để anh ngắm em..

Kì Hân lườm anh, sau đó thỏa thuận mua bộ váy này.

=====

51. Chương 50: Lễ Cưới Ngọt Ngào Nhất

Chương 50: Lễ cưới ngọt ngào nhất

Kì Hân cầm tay ba, bước vào lễ đường.

Cô lúc này đúng là tuyệt sắc giai nhân. Khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người. Gò má hơi đỏ. Đôi môi anh đào tạo thành một đường vòng cung hoàn mỹ. Cô mặc váy cưới màu trắng, mái tóc xõa tự nhiên xuống bên vai. Giống như thiên thần không vương chút bụi trần.

Cô bước trên thảm đỏ. Hai bên cô là những nhân vật nổi tiếng trên thành phố ngồi ở từng hàng ghế.

Duy Khánh đứng đợi cô ở gần bục. Anh mặc vest màu trắng được cắt may khéo léo, tôn lên vóc dáng cao lớn của anh. Anh nhìn cô, ôn nhu mỉm cười.

Cha đưa tay cô cho Duy Khánh, hiến từ vĩ vai anh.

Duy Khánh khẽ gật đầu một cái, cầm tay cô tới trước mặt cha sứ.

- Kì Hân, con có đồng ý làm vợ của anh Trần Duy Khánh hay không? Dựa theo giáo huấn của Thánh kinh, ở trước mặt của mọi người muốn cùng anh kết thành một thể, yêu thương anh, an ủi anh, tôn trọng anh, yêu thương anh như chính bản thân mình. Bất kể khi anh bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng con đều chung thủy ở bên anh cho đến khi rời khỏi thế giới này?

Kì Hân dứt khoát trả lời:

- Con đồng ý

- Trần Duy Khánh, con có đồng ý cưới cô Kì Hân làm vợ, Dựa theo giáo huấn của Thánh kinh, ở trước mặt của mọi người muốn cùng cô kết thành một thể, yêu thương cô, an ủi cô, tôn trọng cô, yêu thương cô như chính bản thân mình. Bất kể khi cô bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng con đều chung thủy ở bên cô cho đến khi rời khỏi thế giới này?- Cha sứ nhìn Duy Khánh.

Duy Khánh cũng dứt khoát trả lời:

- Con đồng ý.

Cha sứ tiếp tục nói:

- Bây giờ các con hãy trao cho nhau vật định tình.

52. Chương 50: Lễ Cưới Ngọt Ngào Nhất

Chương 50: Lễ cưới ngọt ngào nhất

Kì Hân cầm tay ba, bước vào lễ đường.

Cô lúc này đúng là tuyệt sắc giai nhân. Khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người. Gò má hơi đỏ. Đôi môi anh đào tạo thành một đường vòng cung hoàn mỹ. Cô mặc váy cưới màu trắng, mái tóc xõa tự nhiên xuống bên vai. Giống như thiên thần không vương chút bụi trần.

Cô bước trên thảm đỏ. Hai bên cô là những nhân vật nổi tiếng trên thành phố ngồi ở từng hàng ghế.

Duy Khánh đứng đợi cô ở gần bục. Anh mặc vest màu trắng được cắt may khéo léo, tôn lên vóc dáng cao lớn của anh. Anh nhìn cô, ôn nhu mỉm cười.

Cha đưa tay cô cho Duy Khánh, hiến từ võ vai anh.

Duy Khánh khẽ gật đầu một cái, cầm tay cô tới trước mặt cha sứ.

- Kì Hân, con có đồng ý làm vợ của anh Trần Duy Khánh hay không? Dựa theo giáo huấn của Thánh kinh, ở trước mặt của mọi người muốn cùng anh kết thành một thể, yêu thương anh, an ủi anh, tôn trọng anh, yêu thương anh như chính bản thân mình. Bất kể khi anh bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng con đều chung thủy ở bên anh cho đến khi rời khỏi thế giới này?

Kì Hân dứt khoát trả lời:

- Con đồng ý

- Trần Duy Khánh, con có đồng ý cưới cô Kì Hân làm vợ, Dựa theo giáo huấn của Thánh kinh, ở trước mặt của mọi người muốn cùng cô kết thành một thể, yêu thương cô, an ủi cô, tôn trọng cô, yêu thương cô như chính bản thân mình. Bất kể khi cô bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng con đều chung thủy ở bên cô cho đến khi rời khỏi thế giới này? - Cha sứ nhìn Duy Khánh.

Duy Khánh cũng dứt khoát trả lời:

- Con đồng ý.

Cha sứ tiếp tục nói:

- Bây giờ các con hãy trao cho nhau vật định tình.

53. Chương 51: Đại Thiếu Gia Nhà Họ Trần

Chương 51: Đại thiếu gia nhà họ Trần

Duy Khánh và Kì Hân quyết định chọn địa điểm trăng mật là đảo Zera - một hòn đảo tư nhân của Trần gia.

Lễ cưới vừa kết thúc, cả hai người đã lên máy bay tư nhân, chuẩn bị bay đến Zera.

Đại Boss đứng dưới địa điểm cất cánh. Trần phu nhân còn ôm cô, lưu luyến không rời. Làm Kì Hân cảm động đến muốn khóc. Boss còn luôn miệng dặn dò hai người phải chú ý sức khỏe, nhất là Kì Hân.

Cô và anh bước lên máy bay. Một người đang định đóng cửa lại thì một bàn tay từ đâu thò ra. Sau đó, có một nam nhân nhanh nhẹn bước vào, giơ tay thân thiện cười:

- Xin chào...

Duy Khánh thấy nam nhân kia thì nhăn mặt:

- Anh đến đây làm gì vậy?

Nam nhân kia thoải mái ngồi xuống ghế:

- Đi ké trăng mật với chú. Sao? Không được?

Duy Khánh lườm nam nhân kia:

- Tất nhiên là không được.

Kì Hân còn khôn hiểu hai cái người này đang nói cái gì. Nam nhân kia là ai. Cô quay sang hỏi Duy Khánh:

- Ai vậy?

- Anh ta là Trần Tử Hàn, anh trai anh.

Trần Tử Hàn mỉm cười, giống như trẻ con chạy tới khoác vai cô:

- Chào em dâu... em thực sự xinh đẹp nha

~Kì Hân giật mình lùi về sau. Nhưng mà thật lạ nha... đáng lẽ cô phải chảy máu mũi rồi chứ. Tại sao vậy? Chẳng lẽ... hai anh em nhà họ Trần... không bình thường?

Kì Hân lắc lắc đầu, gượng gạo chào lại:

- Anh... anh rể.

Trần Tử Hàn rất hồn nhiên, ngồi luyên thuyên một hồi:

- Em dâu, không cần ngại đâu. Là người một nhà cả mà...

Duy Khánh nhớ ra điều gì đó, kéo cô rời khỏi chỗ ngồi, sau đó đến trước mặt một nam phi công dự bị.

- Chạm tay vào cô ấy! - Anh ra lệnh.

Nam phi công kia trong mắt, ngạc nhiên nhìn Duy Khánh. Kì Hân cũng có biểu cảm y hệt như vậy.

Duy Khánh lặp lại:

- Tôi nói, chạm vào cô ấy.

Nam phi công kia sợ toát mồ hôi. Thiếu chủ làm sao vậy? Đưa ra yêu cầu như vậy...

Anh ta run run, đưa tay chạm vào Kì Hân.

Quả nhiên... không có máu!

Duy Khánh thay đổi vẻ mặt tức khắc, ôm cô lên xoay một vòng:

- Bảo bối, bệnh của em hết rồi!

Kì Hân kinh ngạc nghe Duy Khánh nói, sau đó cũng mừng rỡ nhảy cẫng lên.

- Bệnh của em khỏi rồi... khỏi rồi!

Nam phi công cùng có Trần Tử Hàn vừa mới chạy ra xem báo nhiệt há mồm nhìn hai người, ngồi ngẫm nghĩ cả quãng đường cũng không biết có chuyện gì vừa xảy ra...

=====

54. Chương 52: Mộc Liên Bảo

Chương 52: Mộc Liên Bảo

Máy bay tư nhân hạ cánh xuống một khoảng đất trống trên đảo Zera.

Kì Hân nhìn từ trên máy bay xuống. Hòn đảo nay thực sự rất đẹp. Hình dạng của nó vô cùng đặc biệt. Chính là một hòn đảo nhìn gần giống như hình trái tim. Trên đảo là cát trắng xen lẫn với rừng dừa. Xung quanh được bao bọc bởi biển xanh thơ mộng. Quang cảnh hữu tình, giống như một bức tranh hoàn hảo.

Duy Khánh nắm tay Kì Hân đi xuống máy bay. Theo sau là Trần Tử Hàn và 3 vệ sĩ.

Kì Hân thích thú nhảy nhảy. Cô cởi luôn giày ra, thoải mái chạy trên cát. Duy Khánh đuổi theo phía sau, vô cùng hạnh phúc.

Duy Khánh nhanh chóng bắt được cô, ôm cô ừ phía sau.

- Bảo bối, bắt được rồi..

Gò má cô bắt đầu đỏ lên, tim cũng đập trập trập một nhịp.

- Duy Khánh...

Anh yêu thương nhìn cô, sau đó dịu dàng hôn má cô. Cuối cùng là ôn nhu xoa đầu, dẫn cô trở về xe:

- Bây giờ đã muộn, hôm nay em cũng mệt rồi. Nghỉ ngơi rồi ngày mai chúng ta ra đây.

Kì Hân ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc cả 3 người yên vị trên xe, Kì Hân đột nhiên nảy ra ý tưởng, mắt sáng long lanh nhìn Duy Khánh:

- Ông xã... chúng ta có thể đi dạo trên du thuyền không?

Duy Khánh gật đầu:

- Có thể.

Trần Tử Hàn lúc lên máy bay rất nhiều chuyện, bây giờ bỗng nhiên im lặng, không khỏi khiến cho Kì Hân cảm thấy có một chút kì lạ. Cô quay sang hỏi anh:

- Còn anh, anh rể?

Trần Tử Hàn làm ra vẻ mặt nai con suy tư:

- Anh đến đây để giải quyết công việc. Nhưng em đâu đề nghị thì anh không nê từ chối rồi.

Duy Khánh khoanh tay trước ngực:

- Tốt nhất là anh nên giải quyết công việc đi. Đừng là mất không gian riêng tư của bọn em.

Mặt Trần Tử Hàn hiện lên 3 vạch đen. Thằng nhóc này... có vợ là quên luôn anh rồi...

Ba người ngồi nói chuyện một lúc thì chiếc BMW dừng lại trước cổng của Mộc Liên Bảo.

Mộc Liên Bảo là biệt thự duy nhất ở đảo Zera. Đường đi vào có cây xanh bao phủ, không khí trong lành. Còn có cả hồ câu cá và vườn hoa. Mộc Liên Bảo cao 3 tầng. Màu sơn chủ đạo là trắng, vàng nhạt và xanh lá mạ. Thiết kế theo lối phương Tây, nhìn từ ngoài vào xa hoa mà thanh tịnh.

Cả ba người đi vào trong. Ở phòng khách, người hầu xếp thành 2 hàng, kính cẩn cúi đầu.

Duy Khánh dặn dò quản gia làm bữa tối, sau đó cùng Kì Hân lên lầu. Anh và cô vào một phòng. Trần Tử Hàn cũng vào một phòng ngay cạnh đó.

Một lát sau, có tiếng gõ gõ vào tường, sau đó là giọng nói nhí nhảnh của Trần Tử Hàn:

- Em trai, em dâu, tối nay nhẹ nhàng một chút. Nếu không anh mất ngủ.

Thì ra 3 người này ở phòng sát vách không cách âm a

~Duy Khánh đen mặt, chạy sang phòng bên cạnh lôi Trần Tử Hàn sang phòng khác.

Khi đóng cửa lại, Trần Tử Hàn còn trêu chọc Duy Khánh:

- Em trai, đừng vận động quá sức, em dâu trông rất yếu đó. - Sau đó anh cười cười: - Em à, tại sao lại đuổi anh sang đây vậy? Có phải là không muốn anh phá chuyện tốt của em đúng không?

Nhìn Duy Khánh như sắp bốc khói đầu, Trần Tử Hàn mới lè lưỡi đóng cửa:

- Chúc em thành công. Tạm biệt...

Duy Khánh quay đầu trở về phòng. Im lặng không nói. Khuôn mặt toát ra vẻ tàn ác nham hiểm.

=====

55. Chương 53: Du Thuyền

Chương 53: Du thuyền

Khi ăn sáng xong, Kì Hân, Duy Khánh và Trần Tử Hàn đi ra biển.

Quả nhiên đã có một chiếc du thuyền ở đó. Chiếc du thuyền toát ra vẻ xa hoa sang trọng. Giống như ở trong truyện cổ tích vậy.

Duy Khánh nắm tay Kì Hân đi lên tàu. Theo sau là Trần Tử Hàn nhàn nhã ung dung.

Cả ba người đi lên boong tàu. Ở đó đặt sẵn 3 chiếc ghế tựa bằng gỗ. Duy Khánh tiến lên một bước, dịch chuyển một chiếc ghế tựa ra tít mạn trái. Còn 2 chiếc còn lại, anh bê chúng ra mạn phải.

Kì Hân bị hành động của Duy Khánh chọc cười. A~ Cũng không cần khoa trương thế đi..

Trần Tử Hàn mặt méo xệch nhìn Duy Khánh:

- Em trai à, em rất được đó...

Duy Khánh bày ra vẻ mặt “dĩ nhiên” sau đó kéo Kì Hân sang một bên, mặc kệ Trần Tử Hàn đáng thương ngồi một góc.

Ánh nắng ấm áp chiếu xuống. Anh và cô tựa vào nhau. Cô gối đầu lên vai anh, còn cảm nhận được tiếng tim đập trầm ổn của anh.

Lên thuyền mới biết phong cảnh ở đây đẹp như thế nào. Nước xanh trong, tựa như có thể nhìn thấy tận đáy. Còn có cá bơi lội ở phía dưới, không gì đẹp bằng.

Kì Hân hạnh phúc nhìn Duy Khánh mỉm cười. Anh cũng cười đáp lại. Nhưng đôi mắt sau lớp kính râm lại ánh lên tia thâm sâu khó lường.

=====

Buổi tối, chiếc du thuyền xa hoa vẫn lướt êm trên mặt biển.

Kì Hân một mình ra boong tàu đứng ngắm cảnh đêm. Mái tóc dài của cô khẽ bay. Gió làm tà váy nhảy múa. Khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người, đôi mắt chăm chú nhìn ra phía xa.

Kì Hân thấy Duy Khánh đã ngủ nên mới nhẹ nhàng đi ra đây. Cô thực sự ngủ không được, nên muốn thưởng ngoạn một chút.

Cô rất tập trung ngắm cảnh, cũng không biết là ở đằng sau có một người cầm phần nhìn cô, tựa như muốn trăm ngàn lần giết chết cô đi, lòi cô xuống mười tám tầng địa ngục.

Có một người từ từ tiến đến chỗ cô, ánh mắt ánh lên tia tà ác. Sau đó người này dùng sức đẩy cô xuống thuyền.

Do cô không tập trung nên ngay lập tức ngã xuống, thân ảnh nhỏ bé nhanh chóng biến mất khỏi boong tàu. “Ừm” một tiếng, Kì Hân tiếp xúc với mặt nước.

Cô ngã xuống còn bị đập tay vào thân tàu. Nước biển nhanh chóng xộc vào mũi cô. Kì Hân cố gắng vùng vẫy nhưng cơn đau từ chân phải truyền tới. Cô thất kinh “a” lên một tiếng. Nước biển lập tức lấp đầy khoang miệng cô.

Ban đêm thực sự lạnh đến chết a~ Cô còn ốm yếu như vậy...

Kì Hân bất lực thở dài. Lần này cô không thể qua khỏi rồi...

=====

56. Chương 54: Anh Không Thể Mất Em

Chương 54: Anh không thể mất em

Kì Hân dần dần mất đi ý thức. Cũng không vùng vẫy nữa. Cô nhắm mắt lại.

Duy Khánh... em rất mệt. Ba, mẹ, con không cố được nữa rồi.

Bỗng nhiên “ùm” một tiếng. Một nam nhân lao xuống nước. Nam nhân kia dùng sức kéo cô lên, bám vào chiếc phao vừa được thả xuống. Sau đó nam nhân kia bơi về phía chiếc thuyền cứu hộ ở đó. Cả anh và cô được đưa lên thuyền.

Một lúc lâu sau, Kì Hân mở mắt ra. Cô đã được đưa vào trong phòng. Duy Khánh ngồi đó, cả người ướt nhẹp. Khuôn mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

Kì Hân mỉm cười, đưa tay cho anh.

- Em ổn, đừng lo lắng quá.

Duy Khánh đau lòng nhìn cô. Anh dùng tay vén tóc cô ra, gập đầu một cái.

Trần Tử Hàn từ ngoài chạy vào, kinh ngạc nhìn cô.

- Không sao chứ?

Kì Hân lắc nhẹ đầu.

Duy Khánh ra hiệu cho Trần Tử Hàn ra ngoài. Anh cũng không nói nhiều, trực tiếp đi ra ngoài, dành không gian riêng cho hai người.

Duy Khánh nhìn vết thương trên tay Kì Hân đã được băng bó, mảy nhú chặt. Kì Hân nhìn biểu cảm của anh thì cười cười:

57. Chương 55: Thư Kí Tổng Tài

Chương 55: Thư kí tổng tài

Làm phiên mẫu ad của các page sửa giúp mình nhé :

Tuần này Rii thi học kì nè :< nên=“” là=“” sẽ=“” viết=“” ít=“” thôi=“” nè=“”>< cảm=“” ơn=“” mấy=“” bạn=“” ủng=“” hộ=“” tr=“” nhé=“”><3 rii=“” yêu=“” mng=“”>

=====

Kì Hân ở nhà nhiều đến phát ngán. Ngày nào cô cũng bị Duy Khánh giam ở nhà, loay quanh luẩn quẩn với Thony và Tiểu Nguyệt. Duy Khánh dạo này bận việc ở tập đoàn, nhưng nhất định đúng 7 giờ sẽ có mặt

ở nhà với cô. Anh luôn miệng nhắc nhở cô chỉ được ở trong nhà cho tới khi lành hẳn, sau đó anh sẽ cho cô ra ngoài.

Kì Hân ngoài mặt thì ngoan ngoãn chịu vâng lời, trong lòng thì lại vô cùng khó chịu. Dưỡng thương lâu như thế rồi còn phải dưỡng thêm sao? Cô thực sự bị bức đến điên lên rồi!

Cô còn đang định hỏi Duy Khánh để đi làm việc. Dù gì thì cô cũng học xong 12 năm, có bằng tại Oxford. Chỉ là cô học nhảy lớp nên năm 17 tuổi mới được an nhàn ở nhà.

Không ngờ duy nghĩ của cô cũng trùng với Duy Khánh...

Buổi tối, lúc cô đang ngồi trên giường chơi với Thony thì bị anh nhéo má một cái:

- Bảo bối, em có muốn đến Hưng Viễn làm không?

- Ủ - Kì Hân vừa xoa đầu Thony vừa gật gật.

Duy Khánh ôn nhu cười, dùng tay xoa bóp vai cô, để cô đối diện với mình.

- Bảo bối, em có nghe anh nói gì không?

Kì Hân gật đầu rõ mạnh, giơ ngón cái lên:

- Em làm thư kí của anh được không?

Duy Khánh yêu thương ôm cô vào lòng:

- Tất nhiên là được. Anh đã sắp xếp lịch rồi. Ngày mai em đến Hưng Viễn phỏng vấn, có được không?

Kì Hân nghe tới đây thì cười tít mắt. Thế là cô được ra ngoài rồi sao? Không phải ở nhà dưỡng thương nữa? Thật là vui muốn chết đi...

=====

Sáng hôm sau...

Ở đại sảnh của tập đoàn Hưng Viễn, một cô gái thu hút ánh nhìn của rất nhiều người.

Cô ăn vận vô cùng thoải mái, mặc áo sơ mi trắng đuôi tôm kết hợp với quần jean bó. Cô đi giày thể thao trắng. Người ngoài nhìn vào có cảm giác xinh đẹp mà thanh thoát, lại vô cùng trẻ trung năng động. Mái tóc xoăn dài buộc cao lên làm nổi bật khuôn mặt thanh tú.

Kì Hân vào thang máy, đang định bấm thì có người chặn lại.

Trần Tử Hàn từ ngoài đi vào, nhìn thấy cô thì thân thiện chào:

- Kì Hân?

Cô gật đầu.

- Vâng. Anh làm ở đây?

Anh gật đầu:

- Ủ. Em đến thăm Duy Khánh sao?

Cô lắc đầu:

- Em đến phỏng vấn.

Trần Tử Hàn cười cười nhìn cô, một tay bấm số tầng:

- Em gái à, đây là thang máy chuyên dụng của tổng tài mà!

Kì Hân kinh ngạc há một tiếng. Thang máy chuyên dụng dành cho tổng tài? Rõ ràng là không có gì khác biệt hơn so với các thang máy còn lại mà. Chỉ là... không có ai ở đây đợi thang máy... Thảo nào cô thấy mọi người nhìn mình với con mắt kì dị như vậy..

Kì Hân gãi đầu:

- Thực xin lỗi, em không biết.

Trần Tử Hàn xoa đầu cô:

- Không sao cả..

=====

Lúc cô bước vào nơi phỏng vấn thì thấy ở đó đã có Duy Khánh cùng một số người khác.

Kì Hân đứng đó, tự tin mỉm cười giới thiệu về bản thân. Duy Khánh ngồi ở giữa hàng mỉm cười nhìn cô, còn lên lút giờ ngón cái với cô.

Kì Hân phỏng vấn cái gì cũng trôi chảy. Hơn nữa, họ đều đã biết cô là tổng tài phụ nhân, cộng thêm ngoại hình bắt mắt và vẻ tự nhiên khiến cô trở thành tiêu điểm và là “đối thủ khó ăn nhất” của tất cả những người còn lại.

Phỏng vấn xong, Kì Hân về trước. Hôm qua Duy Khánh cũng dặn cô như vậy. Ở trước cửa Hưng Viễn đã có oto của tài xế chờ sẵn.

Kì Hân mỉm cười bước lên xe..

Cứ như thế thì tốt quá...

=====

58. Chương 56: Ngày Đầu Đi Làm

Chương 56: Ngày đầu đi làm

Hôm nay chính là ngày đầu tiên đi làm của Kì Hân

~~Cô vẫn vui vẻ như ngày thường. Chỉ khác một chút là cô sẽ không đến tập đoàn cùng Duy Khánh mà đi với tài xế riêng. Như vậy sẽ thuận lợi hơn, càng ít lời gièm pha, ít những lời bàn tán linh tinh. Kì Hân thật sự rất ghét mấy việc rắc rối như thế.

Duy Khánh cũng chiều theo ý cô, nói cô buổi sáng sẽ đi cùng với Alex - tài xế trung thành kiêm vệ sĩ của anh.

Tuy nhiên, không đi cùng nhau cũng không có nghĩa là sẽ không có lời qua tiếng lại...

Đúng là như vậy. Sự thật đã chứng minh điều đó là đúng 100 phần trăm. Ngay sáng hôm đó, đã có người tự tìm đến khiếu kiện với cô (Rii: ==”)

Chính là lúc Duy Khánh nhờ Kì Hân đi pha cafe cho anh. Cô chạy xuống áy pha cafe thì thấy Vương Trình Trình- cũng là thư kí của Duy Khánh đang đứng đó. Kì Hân mỉm cười thân thiện chào một tiếng. Dù gì cũng là đồng nghiệp, cũng đã biết nhau. Tốt hơn hết là nên làm quen một chút.

Nào ngờ cô không được hoan nghênh. Vương Trình Trình không thèm đáp lại cô, tiếp tục pha cafe, hoàn toàn coi cô là người vô hình, biểu hiện cũng khác xa so với sáng nay. Rõ ràng sáng nay lúc cô cùng làm quen đồng nghiệp mới, cô ấy rất thân thiện mà? Bây giờ như thế này là sao? (Rii: Lúc đó có anh Khánh đó chị :v)

Kì Hân cũng rất thoải mái. Cô nhún vai không nói gì cả, sau đó im lặng đứng chờ Trình Trình pha cafe xong để làm cho Duy Khánh.

Nhưng mà lúc cô đi ra chỗ máy pha cafe lại đụng trúng Vương Trình Trình. Cafe vô cùng nóng đổ hết ra áo sơ mi trắng của cô. Da bồng rất đến mức Kì Hân phải “a” lên một tiếng. Áo trắng nhanh chóng bị nhuộm một mảng nâu vàng, trông thật sự rất khó coi.

Vương Trình Trình chạy vội vàng xin lỗi, cuống quýt phủi áo cho cô.

Kì Hân thở dài một cái, sau đó ua tay:

- Không cần đâu. Cứ để như vậy là được. Tôi không sao.

Vương Trình Trình hỏi lại có thật là cô ổn không. Kì Hân mới gật đầu một cái, sau đó cô pha cafe, mang lên cho Duy Khánh.

=====

Cô đứng trước cửa phòng làm việc của tổng tài, nhẹ nhàng gõ ba tiếng.

Một giọng nam băng lãnh từ trong vọng ra:

- Vào đi!

Kì Hân mở cửa đi vào, cố tình che dấu vết cafe trên áo. Duy Khánh thấy cô đi vào thì sắc mặt dịu đi, ôn nhu nhìn cô::

- Sao đi lâu vậy?

Cô đặt tách cafe xuống bàn, mỉm cười:

- Em có một chút chuyện. Anh là việc đi. Em ra ngoài.

Cô nói rồi sải bước ra ngoài. Ai ngờ lại bị Duy Khánh gọi vào:

- Kì thư kí?

Cô dừng bước, không quay đầu lại:

- Sao vậy?

Duy Khánh nheo mắt lại:

- Vết cafe trên áo, ai làm?

Kì Hân có chút hoảng hốt. Duy Khánh cũng thật là siêu đi... đã biết rồi...

Cô quay hăn người lại, tự nhiên cười:

- Là em vụng về tự làm đổ ra áo.

- Ô? Vậy sao? Tiểu Hân,, em tốt nhất là không nên nói dối tôi. Ở tất cả những chỗ pha cafe đều có camera...

Mí mắt Kì Hân giật giật:

- Em không sao cả mà...

Duy Khánh cúi đầu xuống, chuyên tâm làm việc

- Em ra ngoài, còn việc em có sao hay không tôi sẽ tự xem xét!

Kì Hân thở dài, lảo đảo đi ra ngoài...

=====

59. Chương Lỗi :3

Đây chỉ là một vài dòng lảm nhảm của au :v

Các cậu thích ngôn tình hơn hay truyện teen hơn hay hắc bang hay xuyên không? =)) Trả lời cho tớ biết đi <>

60. Chương 57: Đi Cửa Sau

Đúng như Kì Hân dự đoán. Buổi sáng hôm sau, lúc cô đến Hưng Viễn làm việc liền chạm mặt Vương Trình Trình ở thang máy.

Vương Trình Trình chật vật bẻ hộp đồ đi xuống, nhìn thấy cô thì nguyền một cái dài. Kì Hân cắn môi không nói gì. Trong lòng lại thầm mắng Duy Khánh tại sao lại vô lý như thế. Chỉ là làm đồ cafe, lại có thể lập tức đuổi việc người ta. Boss như vậy, chắc chỉ có mình Duy Khánh.

Kì Hân tránh qua một bên chờ cô ta đi ra để cô đi vào. Nhưng Vương Trình Trình cố ý chặn đường đi của cô. Kì Hân không kiên nhẫn ngẩng đầu lên nhìn cô ta:

- Tôi đang rất vội, phiền cô tránh đường một chút.

Vương Trình Trình vênh mặt nhìn Kì Hân:

- Tôi đâu có cản cô đi? Cô cứ đi đường của cô.

Kì Hân định đi vào thang máy thì lại bị cô ta cản lại một lần nữa.

- Tổng tài phu nhân, tôi bị đuổi việc, cô có vui không?

Kì Hân không muốn dây dưa lâu với cô ta. Cô còn rất nhiều việc phải làm nữa.

Kì Hân càng cố gắng tránh đi không muốn để tâm đến Vương Trình Trình thì cô ta càng lấn tới, nhất quyết không cho cô đi. Kì Hân tức đến hộc máu, nhanh chóng đi tới thang máy chuyên dụng dành cho tổng tài, đi lên tầng 88.

Duy Khánh ở trong phòng tổng tài, thấy cô vào thì ngẩng đầu lên, ôn nhu mỉm cười:

- Bảo bối, em vừa đi đâu vậy?

- Em đi từ nhà đến công ti. Có gì sai sao?

Duy Khánh nhìn khuôn mặt khó chịu của cô thì nhúu mày:

- Em sao vậy?

Kì Hân đặt tập tài liệu lên bàn, quay người đi ra ngoài:

- Không có gì. Em ra ngoài làm việc.

Cô ra ngoài đóng cửa lại, tập trung vào việc của mình vào công việc..

=====

Một lúc sau, Duy Khánh bảo cô đi pha cafe. Kì Hân

61. Chương 58: A.w Vs Sn

Chương 58: A.W vs SN

Tại bar A.W...

Duy Khánh kéo tay Kì Hân đi vào trong. Hai người chuẩn bị bước lên tầng 2 thì cửa bar bị đập bay không thương tiếc.

Duy Khánh dừng bước, quay người lại nhìn ra cửa.

Một tốp người áo đen xăm trổ đầy mình bước vào. Tên nào trong tay cũng cầm gậy, cầm côn, mặt mũi hung hăng bặm trợn, tưởng như muốn phá nát cả quán bar ra.

Anh nhú mảy, nhìn kĩ từng tên một. Đây là người của tổ chức SN. Không sai, chúng đã biết người đứng sau vụ chiếm bar SN là anh.

Kì Hân có chút cuống, hoảng hốt nhìn vào đám người kia. Duy Khánh mỉm cười trấn an cô, cô cũng thấy đỡ phần nào.

Một tên cầm côn, đi lên phía trước, mạnh tay hất đổ bàn rượu ở gần đây. Mọi người tách ra hai bên, nhường đường cho bọn chúng đi vào. Tên vừa rồi hất cầm, ngạo mạn quát:

- Duy Khánh, mảy ra đây!

Duy Khánh cười khẩy, đẩy Kì Hân cho An Vĩnh Phong ở sau. Còn mình thì ung dung đi ra ngoài.

Kì Hân lo lắng muốn chạy theo kéo anh lại, lập tức bị An Vĩnh Phong giữ lấy. Anh chắc chắn khẳng định:

- Thân thủ của lão đại rất tốt, cô không cần lo lắng!

Kì Hân gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không yên. Cô mím môi nhìn bóng lưng Duy Khánh.

Anh nhìn bọn người áo đen kia, bình thản dút tay vào túi áo:

- Các người có chuyện gì?

Tên cầm đầu “phi” một tiếng, khinh bỉ hất cầm nhìn anh:

- Có chuyện gì? Người tự làm tự biết! Sòng bạc SN là ai làm? Hả ? Không phải mảy sao?

Duy Khánh cười như có như không, gật gật đầu:

- Đúng, sòng bạc SN đúng là tao làm.

- Mảy cuối cùng cũng chịu nhận rồi đúng không? Được! Tất cả chúng bay, lên đập phá cho tao!

Tên kia vừa dứt lời, đàn em của hắn xông lên phía trước, đập phá bar.

Duy Khánh vẫn thản nhiên dút tay vào túi quần, băng lãnh nhìn bọn chúng..

Kì Hân sốt ruột kéo tay An Vĩnh Phong. Anh chỉ cười cười, vỗ nhẹ bả vai cô:

- Không sao. Lão đại khác có cách.

Đội bọn chúng đập phá một hồi, anh mới lấy khẩu minigun từ trong túi áo ra. An Vĩnh Phong thấy vậy liền vội vàng kéo Kì Hân đi chỗ khác.

Duy Khánh nhắm một mắt, ngắm thẳng vào sau gáy một tên, bình tĩnh bóp cò..

Pằng!

Tiếng súng vang lên, tên bị bắn lập tức ngã xuống. Máu đỏ tươi bắt đầu chảy ra, thấm ướt sàn..

Duy Khánh nhìn bọn chúng, cười lạnh, sau đó chuẩn xác ngắm bắn, từng tên từng tên lần lượt gục xuống..

Tên cầm đầu từ đằng sau xông tới. Hắn cầm vỏ chai bia, giơ cao chuẩn bị đập vào đầu anh. Duy Khánh nhanh chóng quay về phía sau, giơ chân đập tên kia bay xa, dùng súng kết liễu hắn..

Mọi người đã chạy hết ra ngoài. Trong bar chỉ còn lại mình anh và bọn người bang SN. Mùi máu tanh nồng nặc bốc lên. Duy Khánh cảm phần nhìn bọn chúng, bắn liên tiếp hàng chục phát vào một tên, tựa như đang trút tất cả buồn bực trong lòng..

=====

62. Chương 59: Tâm Sự Của Duy Khánh

Chương 59: Tâm sự của Duy Khánh

>< lần=“” đầu=“” viết=“” về=“” tâm=“” sự=“” của=“” duy=“” khánh=“”>

=====

Duy Khánh nhìn một đồng xác chết nằm ngổn ngang, nhìn bàn tay của mình, thở dài một cái..

Anh đi ra ngoài, thấy Kì Hân và An Vĩnh Phong đang đứng chờ mình ở bãi đỗ xe. Kì Hân lo lắng không yên, đi đi lại lại như kiến bò trong chảo lửa. Trái lại, An Vĩnh Phong ung dung nhàn nhã khoanh tay đứng bên cạnh, thoải mái dựa người vào xe của anh.

Duy Khánh từng bước đi đến chỗ bọn họ. Kì Hân thấy anh thì xúc động muốn khóc, đôi tay nhỏ bé ôm chặt lấy anh.

- Anh không sao chứ?

Duy Khánh mỉm cười xoa đầu cô:

- Không sao cả.

Kì Hân buồn Duy Khánh ra. Cô thấy vết máu trên đầu anh thì hoảng hốt:

- Duy Khánh, đừng lừa em. Chúng ta đi bệnh viện. Anh nhìn đầu anh xem, tại sao lại ra nông nổi này chứ..

Nhìn thấy cô khóc, không hiểu sau tâm trạng anh cũng bị ảnh hưởng. Anh chặt cô:

- Em không thấy anh vẫn ở đây với em sao? Anh không sao hết, đừng khóc.

Trong lòng anh có chút cảm động. Cô chính là người đầu tiên quan tâm lo lắng cho anh như thế này. Nhưng sự cảm động trong đáy mắt bỗng chốc bị vùi lấp hoàn toàn. Thay vào đó là sự lạnh lùng, chán ghét, và còn có căm hận..

=====

Duy Khánh làm cách nào cũng không thể ngủ được. Anh nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn Kì Hân yên bình ngủ bên cạnh mình.

Anh cẩn thận chỉnh lại chăn cho cô, sau đó đi ra ngoài đóng cửa lại..

Duy Khánh xuống quầy bar của biệt thự, lấy rượu, rồi cầm một chai nốc cạn.

Anh thực sự rất rối loạn. Mọi thứ dường như bị đảo lộn. Anh rất mệt, rất khó chịu. Anh ngàn vạn lần cũng không muốn tiếp tục nữa.. Anh không muốn tiếp tục trả thù, anh không muốn nhìn cô đau khổ. Anh cái gì cũng không muốn.

Lần đầu tiên gặp cô, chính là tại bar A.W. Lúc đó cô mặc một bộ quần áo đông, còn khoác áo mưa bên ngoài. Lốp trang điểm làm cho khuôn mặt cô vô cùng khó coi. Lúc đó anh còn chưa biết về bệnh tình của cô, còn kéo cô lại. Kết quả là máu của cô phun đầy mặt anh, làm bẩn quần áo của anh.

Lần thứ hai gặp, chính là ở nhà hàng Galaxy. Cô cùng bố mẹ đến, xinh đẹp tựa như nữ thần..

Sau đó cô đến nhà anh ở. Đầu tiên anh không quan tâm đến cô. Nhưng càng ngày càng thấy bản thân mình mất kiểm soát, chỉ là không thể hiện ra bên ngoài mà thôi. Anh thích cái vẻ đáng yêu của cô, vẻ tình nghịch của cô, từng cử chỉ của cô. Cái gì anh cũng khắc sâu vào trong đầu, không thể quên được.

Nhưng ông trời đang trêu đùa họ đúng không? Bố cô lại là người giết chết bố mẹ anh..

Cô là người vô tội, không liên quan một chút nào đến việc này hết. Nhưng anh không thể quên. Khi anh tận mắt chứng kiến cảnh bố mẹ mình bị giết. Lúc đó anh chỉ mới sáu tuổi..

..Nhưng thực xin lỗi cô.. Con gái của kẻ thù cũng là kẻ thù. Tha cho kẻ thù chính là tự ngược đãi bản thân mình..

Anh yêu cô, yêu vô cùng, nhưng tất cả những gì anh phải trải qua, phải chịu đựng đã thấm vào máu anh. Vĩnh viễn không thể xóa đi.

Duy Khánh tiếp tục nốc cạn chai rượu. Điện thoại bỗng nhiên đổ chuông. Anh gạt nút xanh, đầu dây bên kia lộ tức truyền đến giọng nói ngọt ngào của một cô gái:

[Anh Khánh?]

- Tiểu Hy?

[Em đã khỏi hẳn bệnh rồi. Vé máy bay cũng đã đặt rồi. Ngày mai em về với anh.]

- Sớm như vậy sao? - Duy Khánh bóp trán.

Mục Hy ở đầu dây bên kia giận dỗi chu mỏ:

[Vậy anh không muốn em về sao?]

- Tất nhiên là muốn. Mai gặp em.

[Chào anh..]

Duy Khánh cúp máy, tiếp tục uống. Một chai lại một chai...

=====

63. Chương 60: Mục Hy

Chương 60: Mục Hy

Tiểu tamm đã đến .=

=====

Sáng hôm đó, lúc Kì Hân tỉnh dậy thì đã không thấy Duy Khánh đâu..

Cô hỏi Tiểu Nguyệt thì Tiểu Nguyệt nói rằng hôm nay anh ra khỏi nhà từ sớm.

Cô cũng không tò mò nhiều, thay đồ, ăn sáng rồi đến công ti làm việc. Tất cả đều diễn ra theo đúng quỹ đạo của nó. Ai làm việc của người ấy, một chút cũng không quan tâm nhau.

=====

Tại sân bay..

Một người đàn ông thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người. Anh ta mặc một bộ vest đen cắt may khéo léo, tôn lên vóc người cao lớn và đôi chân dài thẳng tắp của anh. Khuôn mặt đẹp không chút khiếm khuyết. Từng đường nét đều vô cùng tinh xảo. Sống mũi thẳng tắp, cằm cương nghị, đôi môi mỏng khê mím, đôi mắt toát ra vẻ lạnh lùng xa cách. Thu hút, nhưng cả người anh lại toát ra khí lạnh, trên mặt cũng viết rõ ba chữ “CẤM LÂM PHIỀN.”

Một cô gái từ xa đi tới, nhìn thấy Duy Khánh đứng đó thì cười tươi vẫy tay. Duy Khánh nhìn thấy cô ta thì mày kiếm giãn ra, nở nụ cười ấm áp.

Mục Hy xinh đẹp tựa như thiên thần, ngũ quan thanh tú. Gương mặt nhỏ nhắn kiêu diễm thoát tục động lòng người.

Cả hai người giống như kim đồng ngọc nữ, vô cùng hợp đôi, thật khiến cho người khác phải ngược nhìn a~.

Mục Hy vút hành lí qua một bên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ Duy Khánh, theo thói quen dùng cả hai tay hai chân ôm anh, trèo cả lên người anh. Giống như gấu Koala vậy.

Duy Khánh mỉm cười véo mũi Mục Hy, làm ùi cô ta đỏ bừng lên, đáng yêu không tả được.

- Tiểu Hy, em về thật sớm. Nhớ anh sao?

Mục Hy bĩu môi, gò má hơi ửng đỏ.

- Ai thèm nhớ anh chứ?

Duy Khánh một tay xách hành lí, tay còn lại cầm tay Mục Hy, dẫn cô ra khỏi sân bay, lên chiếc xe Bugatti Veyron màu trắng.

- Anh Khánh, em lâu rồi mới về đây, anh dẫn em đi ăn? Sau đó cho em về DH villa, vậy là được rồi.

Duy Khánh nhú mày:

- Ăn thì được. Nhưng mà về DH Villa thì không thể được.

- Sao lại không được? - Mục Ky bất mãn nhìn anh.

Duy Khánh nhìn cô, nhăn mặt:

- Kì Hân đang ở đó.

- Kì Hân Kì Hân, cô ta là vợ anh sao? Sao lại được ở đó? Hai người kết hôn rồi sao?

Duy Khánh gật đầu:

- Phải, anh và cô ấy kết hôn rồi.

Mục Hy nắm lấy tay Duy Khánh:

- Sao anh lại làm thế chứ? Còn em thì sao? Anh đã hứa với em điều gì?

- Anh xin lỗi.

Mục Hy mắt long lanh như sắp khóc, đâm vào vai anh:

- Anh thật tệ. Anh đã hứa với em, hứa với em. Sao anh lại không giữ lời chứ?

Duy Khánh dừng xe lại, ôm lấy Mục Hy:

- Anh với cô ấy chỉ là tạm thời. Người anh yêu vẫn là em, người anh lấy sau cùng vẫn là em!

Mục Hy khóc thút thít, giống như mèo nhỏ đáng thương:

- Nhớ những điều anh nói..

Duy Khánh gật đầu.

Cô ta tiếp tục:

- Thế thì bây giờ anh dẫn em đi ăn, sau đó cho em ở DH villa được chứ?

Duy Khánh thở dài, gật đầu:

- Được.

...

=====

Tập đoàn Hưng Viễn - phòng thư kí.

Kì Hân check email lại một lần, ánh mắt dừng lại trên email mới nhận..

Cô click chuột vào đó, sau đó, hai mắt mở lớn hết cỡ, không thể nào lớn hơn...

=====

64. Chương 61: Bạn Gái Của Trần Tử Hàn

Chương 61: Bạn gái của Trần Tử Hàn

#Au: Thực xin lỗi các bạn aa :< để=" " các=" " bạn=" " phải=" " chờ=" " lâu=" " ><. tại=" " au=" " đi=" " du=" " lịch=" " nên=" " không=" " ra=" " chap=" " mới=" " được=" " ><. xin=" " lỗi=" " các=" " bạn=" " ><. au=" " sẽ=" " có=" " gắng=" " viết=" " tiếp.=" " mong=" " các=" " bạn=" " tiếp=" " tục=" " ủng=" " hộ=" " aa=" " ><>

=====

Kì Hân xem toàn bộ số ảnh vừa nhận được, sau đó lục túi xách tìm điện thoại, bấm số của Duy Khánh.

Cô ổn định lại tâm trạng sau đó thở hắt ra..

Tiếng “tút... tutt...” lạnh lẽo vang lên, Kì Hân nín thở chờ Duy Khánh nghe máy.

Anh cuối cùng cũng nhắc máy, bình thản hỏi cô:

[- Em gọi có việc gì vậy?]

Kì Hân vỗ vỗ trán. Là cô quá đa nghi, là người ta muốn hãm hại anh, muốn chia rẽ cô và anh, chỉ vậy thôi. Cô tin tưởng anh. Cô biết anh không phải là người như vậy..

- Không có gì.. Em nhớ anh thôi..

Duy Khánh đứng ở ban công DH Villa nhìn xuống vườn hoa phía dưới. Đáy mắt ánh lên một tia ôn nhu cưng chiều. Anh mỉm cười dịu dàng.

[- Vậy trưa hôm nay em về nhà sớm một chút!]

Kì Hân xoay ghế tựa, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn làm việc:

- Vâng, vậy...

Cô còn chưa nói hết câu thì một giọng nữ truyền tới:

- Anh Khánh, anh đang làm gì vậy?

Mục Hy đi tới, nhìn Duy Khánh

- À, là Kì Hân gọi tới..

65. Chương 62: Bạn Gái Của Trần Tử Hàn (2)

Chương 62: Bạn gái của Trần Tử Hàn (2)

Trần Tử Hàn đi lấy xe cũng rất nhanh. Chỉ một lát, anh đã đỗ chiếc Maybach đến trước mặt cô. Cả hai người cùng về DH Villa. Trên đường đi, Trần Tử Hàn chuyên tâm lái xe. Kì Hân cũng không nói gì cả. Hai người đều yên lặng, trong xe chìm vào yên tĩnh.

Chiếc Maybach cuối cùng cũng đỗ trước cổng DH Villa..

Tiểu Nguyệt từ trong nhà chạy ra mở cổng. Trần Tử Hàn dừng xe ngay trước sân biệt thự. Sau đó anh xuống xe trước, mở cửa từ bên ngoài cho cô.

Kì Hân bước xuống xe, mỉm cười “cảm ơn” một tiếng, sau đó theo Tiểu Nguyệt vào nhà.

Duy Khánh đang ngồi trên sofa xem tài liệu. Thấy cô về thì anh buông tập tài liệu xuống, chậm rãi đi đến chỗ cô.

- Bảo bối, về sớm thế?

- Vâng. Chờ em đi cất đồ một lát.

Duy Khánh gạt đầu, nhìn Trần Tử Hàn:

- Sao anh lại đến đây?

Trần Tử Hàn ngồi xuống sofa, cầm cốc cafe trên mặt bàn uống một ngụm.

- Còn phải hỏi? Cô ấy về nước từ bao giờ?

Duy Khánh cười cười:

- Anh thu thập thông tin cũng thật nhanh đi! Cô ấy vừa về nước sáng nay.

Trần Tử Hàn im lặng không nói, bật TV lên xem phim...

...

Kì Hân đi lên phòng của mình, thở ra một cái..

Cô mở cửa, nhìn thấy người trong phòng thì nhất thời sửng sốt...

Mục Hy, nữ nhân trong tập ảnh cô nhận được đang nằm trên giường của cô! Hơn nữa, cô ta chỉ mặc một bộ váy ngủ bằng vải tơ tằm, vô cùng mỏng. Tựa như có thể nhìn xuyên thấu được vậy.

Đáy mắt Kì Hân mỗi lúc một tối, mặt cũng đen đi vài phần. Kì Hân háng giọng, gõ nhẹ vào cánh cửa ba tiếng:

- Xin lỗi?

Đáp lại cô là sự im lặng.. Nữ nhân nằm trên giường không có bất cứ một phản ứng gì...

Kì Hân nói to hơn một chút:

- Xin lỗi?..

... Vẫn là im lặng...

Có một người nào đó tức đến xì khói đầu...

Kì Hân cầm túi xách bước xuống tầng, cầm tay lôi Duy Khánh lên phòng mình..

Duy Khánh thấy Mục Hy nằm trên giường của Kì Hân thì hơi giật mình. Anh lại gần Mục Hy lay cô ta dậy..

Mục Hy mở mắt ra, chậm chạp vươn vai một cái, ngái ngủ hỏi:

- Anh Khánh, sao vậy?

Duy Khánh cười trừ:

- Em nhầm phòng rồi.

Mục Hy ngượng ngùng gãi đầu:

- Vậy à? Em xin lỗi..

Kì Hân từ ngoài cửa bước vào, cong khóe môi:

- Xin chào cô.

- Xin chào. Cô là Kì Hân phải không? Thật ngại quá, tôi mệt quá nên vào nhầm phòng. Mong cô bỏ qua.

Kì Hân mỉm cười:

- Không sao. Nhưng cô là...

Mục Hy quần chăn quanh người, nhìn Kì Hân:

- Tôi là Mục Hy, bạn gái của Tử Hàn, anh trai Duy Khánh. Rất vui được biết cô.

- Bạn trai của tôi? - Trần Tử Hàn khoanh tay đứng ngoài cửa, nhếch mép nhìn Mục Hy. - À, phải rồi... chúng ta yêu nhau mà?

Mục Hy nhìn thấy Trần Tử Hàn thì chạy lại chỗ anh, ôm chặt lấy anh:

- Tử Hàn, em rất nhớ anh..

Đáy mắt Trần Tử Hàn vụt qua một tia ngạc nhiên, sau đó rất nhanh biến mất, bị che lấp bởi vẻ bình thản vốn có.

- Em yêu, em nhớ anh, tại sao về nước không gọi cho anh mà lại về đây?

- Em sợ anh bận..

- Em chỉ cần gọi, anh sẽ đến.

Trần Tử Hàn ôm Mục Hy ra ngoài. Căn phòng chỉ còn lại Kì Hân và Duy Khánh.

Duy Khánh vuốt tóc Kì Hân, ôn nhu hôn má cô.

- Em có muốn ăn gì không?

Kì Hân bỏ túi xách xuống:

- Anh sẽ nấu sao?

Duy Khánh gật đầu:

- Được. Nếu vợ yêu thích thì anh sẽ nấu.

- Anh ra ngoài để em thay đồ. - Kì Hân chống nạnh nhìn Duy Khánh.

Duy Khánh cọt nhả cười:

- Anh ở lại không được sao?

Kì Hân lắc đầu xua tay, đẩy anh ra khỏi phòng:

- Không được đâu. Anh mau đi nấu cơm đi!

Duy Khánh trưng ra bộ mặt bị vứt bỏ, đáng thương nhìn Kì Hân.

Cô không chút động lòng đóng cửa lại, ngọt ngào cười một mình..

=====

66. Chương 63: Mỹ Nữ Vs Mỹ Nữ

Chương 63: Mỹ nữ VS Mỹ nữ

Duy Khánh sau khi bị Kì Hân đá ra khỏi phòng thì ngoan ngoãn xuống bếp nấu cơm. Đóng vai “người chồng tốt” khiến Trần Tử Hàn ngạc nhiên há mồm cả buổi. Anh cũng không ngờ em trai anh thường ngày bá đạo cũng có thể đích thân xuống bếp nấu cơm. Mà cơm Duy Khánh nấu lại vô cùng ngon nha ~ Kết quả là tất cả đồ ăn mà anh nấu hết sạch...

Ăn xong, Duy Khánh lại nghe lời vợ yêu, đích thân rửa hết chồng bát đĩa. Mục Hy đứng nhìn Duy Khánh rửa bát mà trong lòng thầm ghen tị với Kì Hân. Duy Khánh chưa bao giờ nấu cơm cho cô ăn, cũng chưa bao giờ rửa bát thế này.. Cô ta đã được ngồi lên chức Trần thiếu phu nhân, lại muốn lấy đi trái tim của anh? Không được. Cô không thể để chuyện này xảy ra. Duy Khánh là của một mình cô, chỉ cô mà thôi!..

Ăn cơm xong, Trần Tử Hàn rời khỏi DH Villa. Còn Mục Hy nói muốn ở lại chơi với Kì Hân, buổi chiều hai người đi dạo phố nên ở lại DH villa.

...

Buổi chiều.. Tại Mileen Street...

Mileen Street chính là con phố nổi tiếng sầm uất nhất khu vực. Vô cùng đông đúc.

Kì Hân và Mục Hy cùng nhau đi dạo, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người..

Hai đại mỹ nhân đi cùng nhau. Một người mang một vẻ đẹp thuần khiết, khuôn mặt thanh tú. Cả người toát ra nét ôn nhu dịu dàng. Người kia lại mang nét đẹp quyến rũ, lạnh lùng nhưng thu hút. Từng đường nét trên khuôn mặt đều vô cùng sắc sảo.

Kì Hân, kiêu diễm thoát tục, giống như thiên sứ hạ phàm. Mục Hy lại giống như nàng Vampire xinh đẹp. Hai người tuy khác biệt nhưng đứng gần nhau lại ăn nhập đến kì lạ...

,

Kì Hân không có sở thích đi mua sắm, dạo phố. Nhưng do nể mặt Mục Hy cô mới đi cùng. Cô đến Mileen Street một vài lần. Đa số là cô vào đây vì bị bạn bè kéo đi.

Mục Hy và Kì Hân đi dạo một lúc, sau đó cả hai cùng vào một cửa hàng thời trang. Mục Hy đi một vòng, sau đó tiện tay cầm lấy mấy bộ váy, đưa lên người ướm thử.

Nhân viên bán hàng vây quanh Mục Hy, hết lòng khen ngợi:

- Đây là mẫu váy mới nhất của cửa hàng bọn em, mời chị xem thử.
- Da chị trắng, dáng cũng rất chuẩn, mặc bộ này chắc chắn sẽ rất đẹp.

Mục Hy mỉm cười hài lòng, sau đó vẫy Kì Hân:

- Này, Tiểu Hân, cậu cũng thử đi cái này thực sự rất đẹp đó!

Kì Hân lắc đầu, lịch sự từ chối. Mục Hy lại ra kéo cô lại, cộng thêm miệng lưỡi của mấy chị bán hàng, khiến Kì Hân phải khuất phục, cầm lấy một bộ vào thử.

..

Kì Hân mặc váy xong, do dự một lát rồi bước ra ngoài.

Ở phía ngoài kia, Mục Hy mặc một bộ váy hồng mạn cúp ngực. Chân váy xòe. Điểm nhấn là chiếc thắt lưng to bản màu đen. Phần trên của váy bó sát, tôn lên đường cong cơ thể của cô.

Kì Hân ra trước gương, xoay một vòng. Nhân viên bán hàng thấy cô thì mắt sáng rực, đứng cạnh hết lời khen ngợi..

Kì Hân chớp mắt nhìn mình trước gương, ngây người một giây. Sau đó rất nhanh định thần lại..

Nữ nhân trong gương giống như búp bê phiên bản người thật. Da thịt trắng nõn, mềm mại như đậu hũ. Ngũ quan thanh tú. Tóc xoăn dài buông xuống hai vai. Váy cô mặc màu trắng, cùng kiểu với Mục Hy nhưng khác màu. Khi cô mặc lên lại có cảm giác vô cùng thanh thoát, kiêu diễm lạ thường..

Kì Hân mỉm cười nhìn mình trong gương. Duy Khánh bỗng từ ngoài cửa đi vào. Anh ôm eo Kì Hân, hôn nhẹ lên má cô.

- Bà xã, em thật đẹp...

Gò má Kì Hân khẽ ửng đỏ, ôn nhu mỉm cười:

- Vậy sao?...
- Đương nhiên. Bà xã của anh à đẹp nhất!

Kì Hân khẽ véo vào tay Duy Khánh một cái. Mục Hy đi tới, phá vỡ sự ngọt ngào của hai người.

- Anh Khánh, anh đến từ bao giờ vậy?
- Anh mới đến.
- Vậy anh chờ bọn em ở đây một chút..

Duy Khánh gật đầu:

- Được - Sau đó anh quay sang mỉm cười với Kì Hân:
- anh chờ em ở đây.

... =====

67. Chương 64: Một Nhà Ba Người?

Chương 64: Một nhà ba người?

Au: Lúc đọc lại truyện, thực sự au thấy nó rất dở :< mạch="” cảm="” xúc="” bị="” ngắt="” liên="” tục..="” giờ="” au="” sẽ="” cố="” gắng="” hơn,="” không="” để="” cảm="” xúc="” ngắt="” quãng="” nữa..="” cảm="” ơn="” các="” bạn="” :=“”>

=====

Kì Hân thay bộ váy vừa thử ra, mặc lại bộ quần áo cũ, sau đó đi ra ngoài.

Cô gật đầu với Duy Khánh, đưa bộ váy kia cho nhân viên bán hàng. Cô nhân viên cúi đầu mỉm cười với cô, lập tức đem bộ váy đi gói lại.

Kì Hân thấy Duy Khánh đang ngồi trên ghế, ánh mắt lại hướng về phía Mục Hy đang đứng trước gương. Tim cô đập “thịch” một cái, mí mắt giật giật. Trong lòng cô dậy lên nỗi bất an, một dự cảm chẳng lành bao phủ lấy cô.

Kì Hân lắc lắc đầu, gạt phăng những suy nghĩ không đúng ra khỏi đầu mình. Cô hít sâu, chậm rãi tiến đến chỗ Duy Khánh. Anh như cảm nhận được ánh mắt của cô, xoay đầu nhìn lại. Ánh mắt hai người chạm nhau..

Kì Hân mỉm cười, anh cũng cười. Duy Khánh đứng dậy, nhanh chóng tới chỗ cô, ôn nhu vuốt tóc cô.

- Chiếc váy vừa này... anh đã thay em thanh toán rồi?

Kì Hân tự nhiên nhìn thẳng vào anh.

Duy Khánh gật đầu:

- Phải. - Anh dắt tay cô ra chỗ anh vừa ngồi. Duy Khánh đảo mắt nhìn xem còn chiếc ghế nào không, nhưng xung quanh đều không có. Anh định gọi nhân viên bán hàng thì Kì Hân ngăn lại.

- Không sao, em có thể đứng.

Duy Khánh nhìn cô:

- Em không mệt sao? Anh đứng cùng em.

Kì Hân mím môi, ấn anh xuống ghế:

- Không mệt! Anh cứ ngồi đó đi.

Duy Khánh cười cười:

- Vậy chúng ta cùng ngồi được không? - Anh vừa nói vừa kéo tay cô xuống. Cả người cô mất trọng tâm lao vào lòng anh. Thế là cả hai cùng ngồi xuống một chiếc ghế, anh bế cô.

Kì Hân đỏ mặt ngại ngùng. Cô muốn đứng dậy ngay lập tức nhưng bị Duy Khánh giữ chặt. Đầu anh đặt trên vai phải của cô. Anh ôm cô từ sau lưng, động tác vô cùng tự nhiên. Tựa như hai người đã ngồi như thế hàng trăm lần.

Kì Hân bặm môi, quay sang nhìn Duy Khánh trách móc. Khóe miệng lại không tự chủ mà cong lên.

- Này anh, anh đang làm gì vậy? Người ta đang nhìn kìa.

Duy Khánh nắm chặt tay cô:

- Chúng ta đang làm những gì em nghĩ đó. Cứ để người ta nhìn. Anh và em vốn là đôi vợ chồng đẹp đôi nhất Trái Đất mà.

Kì Hân bĩu môi, làm mặt hề nhìn anh. Sau đó cả hai cùng cười.

Được một lúc, Kì Hân lại xấu hổ cúi mặt xuống. Một chị bán hàng nhìn hai người, trầm trồ khen ngợi.

- Này... Anh ấy thật là đẹp trai quá đi!... Thật tiếc là đã có vợ rồi...

- Chị ấy cũng thật đẹp! Thật xứng đôi.

- Hai người đứng là một đôi trời sinh.. Tình cảm chưa kìa! Còn nắm tay nữa! Ghen tị quá đi..

Duy Khánh nghe thấy thì nhìn bọn họ, nhếch môi cười, làm cho nhân viên nữ tim như ngừng đập, dùng ánh mắt chứa đầy lửa tình nhìn Duy Khánh.

Kì Hân tức mình đập vào chân anh. Duy Khánh nhăn mặt kêu đau, véo má cô:

- Sao thế?

- Anh suốt ngày chỉ thích trêu hoa ghẹo nguyệt..

Duy Khánh bật cười:

- Nhưng cuối cùng anh vẫn là chồng em, anh vẫn yêu em nhất nhất nhất trên đời là được đúng không?

Kì Hân lườm Duy Khánh, đánh nhẹ vào tay anh:

- Miệng lưỡi thật dẻo.

..

Hành động thân mật của hai người lại lọt vào mắt của Mục Hy.. Cô đang đứng trước gương, quay đầu lại thì thấy Duy Khánh đang nhìn mình. Cô mỉm cười đáp lại sau đó tiếp tục nhìn ngắm mình trong gương. Một lúc sau, khi cô quay lại thì đã thấy hai người họ vô cùng vui vẻ cười đùa. Kì Hân còn ngồi trên đùi Duy Khánh, tay họ đan chặt vào nhau, vô cùng tình cảm..

Tựa như không có gì có thể xen vào giữa hai người họ..

Không ai có thể..

Cô cũng không thể..

Mục Hy cắn răng nhìn Duy Khánh và Kì Hân. Mặt trắng như tờ giấy.

Không thể như vậy được! Cô không thể thua! Kì Hân cô ta là cái thá gì chứ? cô ta là gì mà dám cướp đi chiếc ghế Trần thiếu phu nhân chứ? Cô ta là cái gì mà cướp mất vị trí của cô trong lòng Duy Khánh chứ?

Cô ta có tư cách gì chứ?

Cô và Duy Khánh.. đã quen biết nhau lâu rồi. Ba mẹ Duy Khánh cũng quen biết ba mẹ cô. Cả hai nhà đã chuẩn bị hôn sự, ngay cả nhẫn đã mua rồi! Nhưng... Đùng một cái, Kì Hân ở đâu chui ra xen vào giữa cô và Duy Khánh! Tình cảm của bọn cô đang tốt, tại sao lại thêm cô ta vào chứ?

Mục Hy căm ghét nhìn Kì Hân, đáy mắt ánh lên tia sắc lạnh..

Vợ của Duy Khánh, chỉ có một người! Đó là cô! Chỉ cô mà thôi!

Còn nếu Duy Khánh đã động tâm với cô ta, cô sẽ kéo cô ta đi cùng!...

Kì Hân lạnh sống lưng. Cô thấy Mục Hy đang nhìn mình, ánh mắt có gì đó rất lạ. Cô chăm chú nhìn Mục Hy, cũng không tập trung nghe Duy Khánh đang nói gì.

Mục Hy nhìn cô.. rất giống như nhìn kẻ thù! Ánh mắt tràn ngập ý đối địch. Kì Hân rùng mình một cái.

Duy Khánh thấy Kì Hân mất tập trung thì cũng nhìn theo cô. Mục Hy đang đứng đó, nhìn anh. Ánh mắt dịu dàng trầm lắng..

Anh vỗ nhẹ vào người Kì Hân:

- Chúng ta về thôi.

Kì Hân gạt đầu, đứng lên. Cô đưa tay về phía Duy Khánh, tỏ ý muốn kéo anh dậy.

Duy Khánh nắm lấy tay cô, nhưng lại tự mình dùng sức đứng dậy. Ngồi một lúc, chân anh đã mỏi nhừ rồi. Xem ra anh quá cưng chiều cô vợ nhỏ, lại làm cho cô tăng lên mấy cân.

Duy Khánh và Kì Hân đến trước mặt Mục Hy:

- Chúng ta về thôi?

Mục Hy gạt đầu, dứt khoát nói “được”, sau đó cả ba cùng đi bộ đến chỗ gửi xe..

Duy Khánh lái chiếc Bugatti Veyron màu đỏ rượu vô cùng nổi bật. Kì Hân ngồi ghế phụ. Mục Hy ngồi ghế sau.

Đi được nửa đường, Duy Khánh bỗng dừng xe lại, dặn dò Kì Hân và Mục Hy ngoan ngoãn ở yên trong xe. Anh đi một lát rồi sẽ quay lại.

Kì Hân nhìn anh băng qua đường, hướng thẳng đến siêu thị ở ngay gần đó..

Thì ra là anh muốn vào đây. Nhưng vào làm gì chứ?

Cô tò mò gãi đầu, bắt đầu cho trí tưởng tượng bay cao bay xa, xa tít trên mây. Cô tưởng tượng đến một nghìn khả năng có thể xảy ra, tưởng tượng xem anh vào siêu thị mua những gì..

Một lúc sau, Duy Khánh trở ra, trên tay cầm một túi lớn.

Anh mở cửa xe, nhét túi vào tay Kì Hân. Cô tò mò nhìn anh, lại nhìn cái túi, cuối cùng cô mở nó ra..

Ồ bên trong toàn là đồ ăn vặt, hơn nữa toàn là đồ cô thích!

Kì hân cảm động nhìn Duy Khánh.. Cô nhớ, có một buổi tối, cô nằm trên giường xe TV. Anh ôm laptop xử lí công việc. Cô nằm đó vừa ăn bỏng ngô vừa thao thao bất tuyệt. Nói rằng cô thích ăn rất nhiều thứ, đặc biệt là đồ ăn vặt. Cô kể tên một loạt đồ ăn ra. Không ngờ anh vẫn còn nhớ!

Duy Khánh nhìn thấy ánh mắt cảm động của Kì Hân thì véo mũi cô:

- Là ông xã đại nhân đã mua cho bà xã đại nhân! Bà xã đại nhân nhớ ăn hết nha..

Kì Hân gật đầu, xoa xoa mũi:

- Được.

Mục Hy ở ghế sau như bị bỏ quên. Cô như người vô hình, hai người kia đều không chú ý tới cô..

Trong lòng cô chua xót.. Anh chưa bao giờ chủ động đi siêu thị, dù là cô rủ đi anh cũng rất lười.. Thế mà anh đã đích thân vào siêu thị mua đồ ăn vặt cho Kì Hân.

Cô giống như một kẻ thua cuộc. Sự ghen tị bắt đầu xâm chiếm lí trí của cô..

Mục Hy nghiêng răng nhìn Duy Khánh và Kì Hân đang thoải mái cười đùa. Cô hắng giọng phá tan bầu không khí:

- Anh Khánh?

Duy Khánh bình thản hỏi:

- Sao vậy?

Mục Hy hắng giọng, miễn cưỡng đáp:

- Anh và Kì Hân.. có thể cho em ở đó vài ngày không? Tử Hàn đi công tác ở New York, phải rất lâu nữa mới về...

Duy Khánh quay sang Kì Hân, thấy cô thản nhiên gật đầu thì cũng gật đầu theo..

Kì Hân ngoài mặt thản nhiên nhưng trong lòng lại bất an. Vậy là cả ba người sẽ sống cùng nhau sao? Ba người một nhà sao?!...

=====

68. Chương 65: End

Au: Thành thật xin lỗi tất cả các bạn, những độc giả của truyện. Nhưng mà năm nay au lớp 8, phải chuẩn bị học từ bây giờ nên fic này sẽ bỏ, không tiếp tục ra chap nữa :<>

Au thành thật xin lỗi các bạn. Cảm ơn các bạn ủng hộ au trong suốt thời gian qua. Cảm ơn chị Tiên <3 cảm="” um="” chị="” song="” tử="”><3 cảm="” ơn="” tất="” cả="” các="” bạn="”><>

Xin lỗi .. và cảm ơn mọi người..

Nếu có cơ hội, au sẽ viết fic mới. Cảm ơn các bạn.

Các bạn có thắc mắc inb fb của Nhii: [s:// .facebook.com/](https://www.facebook.com/)

Cảm ơn mọi người rất nhiều..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-thieu-gia-xin-anh-cach-xa-toi-mot-met>